

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.,

அவர்கள் இயற்றிய

நாற் றெ ரு கு தி .

முதற் பகுதி.

1. க ல ர வ தி.

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

TO
HIS HIGHNESS
THE RAJAH BHASKARA SETHUPATI
OF RAMNAD

PATRON OF TAMIL LITERATURE

THIS DRAMA

IS DEDICATED

WITH KIND PERMISSION

AS A SMALL TOKEN OF RESPECT AND ESTEEM
BY THE AUTHOR.

உரிமையுரை.

எழுதிக்கொடுத்த நெடுமலை ஆசிரிய விருத்தம்.

சீர்க்கள வங்கமெ லாமணி யார்ந்தவன் செய்ய தமிழ்ப்பல பாடலினுள்
பார்க்க வசிகா நாடக மானினி பாவைய சேத்து கலாவதியாம்
யார்க்கு மினிப்புகு வாசகையைக்க மீர்த்திவண் வாசகி யென்றழையாய்
பார்க்க சேகுண வானென வேமிளிர் பாற்கர சேது பதித்துரையே.

சிற்றட்டுக்கவிதகள்

கும்பகோணக் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்பிதர்
பிரமபூந் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் சொல்லிய
நேரிசைவேண்பா.

பலவதிகாத் தென்முகவைபு பாற்காபு, பற்குக்
கலாவதிநூல் செய்தளித்தான் கற்றோர்—சுவாமதுரைச்
சூரிய நாராயணசூரி தொன்னூறேர்,
சூரியனே ராயந்து குறித்து.

தஞ்சைச் சதாவதானம்

பிரமபூந் சப்பிரமணிய சூரியரவர்கள் சொல்லிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பொன்பூத்த சூரியநா ராயணமாடாகத்திற் பொலிந்து தோன்ற
மன்பூத்த கலாவதியைத் தன்னொளியான் விளக்கியிந்த வையத் துள்ளா
ரின்பூத்த வகக்கமல மலர்த்தியது மிறும்பூதோ வியல்பன் னறங்கே
பின்பூத்தவன்ன தும்வாய்க் குமுதமொடம் மரைமலர்த்தன் மிகுவியப்பே.

மதுரையம்பதி மகாவித்துவானும்

இந்நூலாசிரியரது போதகாசிரியருமாகிய

மகா-ந-ந-பூந் சு. சபாபதி முதலியாரவர்கள் சொல்லிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தோடகத்தா மரைமார்பன் சூரியநாராயணவேட சகுணன் செய்த
மாடகச்சீ ரிசையணிகள் வளருமெழிற் கலாவதிப்பேர் வசன நீரி
னூடகத்துக் கவிமலரிற் பொருண்மணமுஞ் சவைத்தேனு முறப்பெற்றோங்கு
நாடகச்செந் தமிழ்த்தடக்தி னுவலியார் தினைத்தாடி நலங்கூர் வாழே.

சென்னைத் திருமயிலை வித்துவான்

மகா-ந-ந-பூந் சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் சொல்லிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

நலங்கிளரு மகப்பொருளின் னுறைநயமும் புறப்பொருளி னலக்க வோங்கும்
வலங்கிளருங் கொளுநயமுஞ் சொன்னயமும் பொருணயமும் வயங்கக் காட்டிப்
புலங்கிளரு நெறியினருட் களிப்பெய்தக் கலாவதியைப் புனைந்து தந்தான்
நலங்கிளரு நாடகமாச் சூரியநா ராயணச்செந் தமிழ்வல்லோனே.

INTRODUCTION.

I have been asked by the author of this interesting Tamil Drama to write an introduction, and I do so with pleasure, because, at the present time, there is a dearth of really good books, which combine in them all that is good in the literature of the West as well as of the East. I remember a most interesting incident, connected with the visit of a European gentleman to the late Rajah Sir T. Madhava Rao, when the latter, on taking leave of his European guest, at his garden gate, pointed out to him with pleasure a tree which was covered over with a creeper in full blossoms. "There," said the Rajah Sir T. Madhava Rao, "is a good illustration of the present union of the East with the West. The solid tree standing there represents English suzerainty, while the creeper entwined around it with rich blossoms is India enriching and beautifying England." So it appears to me that a Tamil literature, which combines in it all that is best and purest in the literature of the West and in the ancient literature of the East will, in the words of the poet, be "A thing of beauty and a joy for ever." And who is it that should produce such a literature? It is of course the best products of our University, our graduates, who should undertake this work. And though at the beginning, we could not hope to have anything in the way of perfection, still every true lover of India should be proud and feel sincere pleasure when a graduate of the University takes upon himself the task of producing a work of this kind. I feel very strongly that the graduates of our University, as soon as they settle themselves in life, do not continue their studies, much less cultivate the literature of their own country, and devote their time in reading our ancient classics, which are a rich storehouse of information regarding the manners, the customs, the feelings and the modes of thinking of our Indian forefathers. I have no doubt that many graduates have a greater desire to distinguish themselves in the field of English literature, by producing books in that language, because it brings them greater

glory and greater honour and perhaps higher emoluments. But with regard to books of this kind, the readers are very few and an intelligent appreciative reading public has yet to be formed. And it is graduates like Mr. V. G. Suryanarayana Shastriar that we should look to for this very necessary and desirable result.

With regard to the book itself, I have gone through the book, and it is my honest conviction that the author has done his work very well. The matter and the form leave nothing to be desired. The plot of the story is well conceived and it can very safely be placed in the hands of Hindu men and women to admire truthfulness, the valour of its hero and his determination at all hazards to win his lady, even at the risk of his life, as well as the feminine virtues and the lovely innocence of the heroine. Nor should we forget here to appreciate the skill and the inimitable manner, with which our author has tried to depict the character and the virtues of that true friend of the hero of the story, *Sattypriya*, so that we have in this drama three very special characteristics that strike even the ordinary reader. They are (1) the manly virtues of the hero depicted in all the charm of a simple and sweet style, (2) the feminine grace and the purity of the feelings of the heroine, and (3) the qualities of a true friend. With regard to the form, the style is simple and natural and there is in it everything for the unlearned to delight in and for the learned to appreciate and value. There is a naturalness in the language and it is not rugged or forced and there is a literary flavour in almost all its passages. I have no doubt that this book will be appreciated by the public and it is my earnest desire that the Dravidian Board of studies of the Madras University will see its way to recommending it as a Text Book for the higher Examinations of the University.

THOTTAKKADU HOUSE, }
Madras 16th March, 1898. }

T. RAMAKRISHNA.

ள்

மு க வு ரை

இதோவாண்டை காட்டித் தீர்த்துவிளங்கும் காஞ்சிமாபுரியைத் தன் திராச்தானி யாங்கிக்கொண்டு சயத்துக்கொண்டென்பான் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அவன் மல்லயுத்தத்தில் மிகப் பேர் படைத்தவன்; வீரமே பொருளெனக் கொண் டவன்; ஆதவின் 'மல்யுத்த மாவீரசயதுங்கள்' எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்றுத் திகழாநின்றான். அண்ணன் மகப்பேரின்றிப் பண்ணன் வருந்தள்ளண்ட கருணை யங்கடனாகிய வொருமாவிற்பெருமான் சிறிது கடைக்கணித்தனன். சின்னாட் சய்யியலும் அவண்ட ஒருமிர்த் துணைவியாய் கலாலடிக் யென்பாளிடம் ஒசருந்தவச் செல்வக் குமாரி யுதித்தனன். அவள் பெயர் கலாவதி; அவள் இருமுது குரவரும் அருமையினு மருமையாய்ப் பாராட்டிச் சேராட்டி வளர்க்கவளர்ந்து யெளவன பருவ முற்றினள். அவள் பிறந்த நாண்முதற் சேழுற்குச் செல்வம் மேன்மேலும் பெருகிற்று; போனவிடமெல்லாம் புகழும், சென்றவிடமெல்லாம் வென்றியும் பெற்றான். இவ்வீரச குமாரியைக் கண்டாரனைவரும் மலர்மனைதுறந்து மன்ன வன் மாடம் புகுந்த திருமகள் கொல்லோ வென்று இறம்பூதெய்திக் கொண்டா டாநிற்பார். அவள் முகவிலாசங்கண்டார் மனக்குமுத மெல்லாம் மாண்பொடு மலரும்; உள்ளக்கவற்சிக் கொழிந்து பேருவகை யூப்பார். அவளது பரந்தவிழி களும் இளங்கையும் மெல்லியல்மேளியுஞ் சந்தவடிவுந் துறந்தார்மனத்தையும் பிணிக்கத்தக்கன. அவளதழகிற்கேற்றவாறே அறிவும் ஒழுக்கமும் அன்புஞ் சூழ்ச்சித்திறனும் பொறையும் மாணமும் அவளிடம் குடிக்கொண்டிருந்தன. மேலு மவள் சாதுரியசம்வாதிகி, மடந்தைப்பருவத்து மாதர்சிரோமணி, பங்கலை பயின்ற பாவையர்திலகம். அவளுடன் விளையாடு மகளிர் யாவரும் அவளுவப்பன தாமும் உவப்பார்; அவள் வெறுப்பன தாமும் வெறுப்பார், அவள் புன்முறுவல் பூப் பணையே யொரு பெரும்பேறென மதிப்பார். இத்தகைய மகளிருள் அவட்குயிர்ப் பாங்கியெனக் கருதப்படுவாரிருவர். அவர்தாம் வாசத்திகையும் மாணிக்கமாலே யுமாவார். அவர்தமன் வாசத்திகை இசைவன்மையும் உலகியலறிவும் மெய்ம் மைவழி விழைவும் பொய்ம்மைவழித் தவிர்வும் தான் நியாயமென்று கருதுவன வற்றை யெடுத்துரைப்பதிற் றுணிவுமுடையான்; மாணிக்கமாலையோ சித்திரர் தீட்டற்றிறனார் தனக்குத் தகாதனவற்றிற் றுன்றலையிடல் தவறென்ற கொள் கையு மச்சத்தன்மையு முடையான். இத்தகைய உயிர்த் தோழியொடு கலாவதி நாடோறும் அரண்மனையை யடுத்துளதோர் வயந்தச் சோலைக்கட் சென்று விளை யாடுகிற்பாள்.

இஃதிப்படி யிருக்க. கலிக்கநாட்டரசன் நன்னையிழித்துரைத்தானெனக் கேள்வியுற்ற சயதுங்கன் வெகுண்டு அவன்மீது வஞ்சிகுடிச் சென்று பொருது வென்று கலிக்கத்தை யெரி யூட்டி நின்றான். நின்றவன் காஞ்சிமாநகர் வருமுன் கமலாட்சியம்மை யுயிர் துறத்தனள். இது செவ்விர்த்திய சோழன் துக்கசாகரத் தின்மூழ்கி வருத்துவானாயினான், உண்ணன், உறங்கான், உயிர்ப்பான் நெடிது, லியிர்ப்பான் கடிது. இவற்றை யெல்லாங்கண்ணுற்றபிறர் அவனை யாற்றுவிக்கக்

கருதிப் பல்லிதவினோத கதைகள் படித்தும் நாடக நடித்தும் மன்னவன் மனந்
தைச்சிந்தித்துச் மறக்குமாறு செய்வார். இத்தன்மைய காட்சிகளைக் கண்ணுறும்
போதே சிற்சில வேளைகளிற் சோழர்பிரான் றனைனை யறியாது தன் மனத்தினிற்
பழையநிலைவு வரவே மலமலவென்று தன் விழிமுளிகளினின்றும் வெண்பூந்து
திர்ப்பான். இதுவன்றே மனைவியை யிழந்தாரியல்பு!

இங்ஙன யிருந்துவருநாளில் அரசனுக்கு உறவினனும், பேசாசை கொண்ட
புல்லறிவானனும், காமமெனு மந்தரத்தேதாலிக் கீழ்வீழ்ந்த சயவனும், இழிதொ
ழிலானனும், சனங்களைப் பொருட்டுசெல்வம் பற்றிப் பிரபுக்கள் குழாத்து னொரு
வெணை வெண்ணப்படினும், குணம் பற்றிக் கொலை வினையர் கூட்டத்தலைவ்
னென்ற பாலனுமாகிய ககசரீர நென்பான் அரசனை மகிழ்விக்க வுள்ளித் தான்
வைத்துக்கொண்டிருந்த யதோமோகிநி யென்னும் ஆடலும் பாடலும் அழகுஞ்
சான்ற பொருகணிகையை யலங்கரித்து அரசன்முன் நடிக்குமாறேவினை. சக்
சரீர னுள்ளியவாரே அது மன்னனை மகிழ்வித்தது. அந்தோ! அஃது அம்மட்
டில் நின்று விட்டதோ? தேன்கொட்டிற்றென மருந்து தேடுழிப் பாம்பு கடித்த
பான்மைபோல அரசன் மனத்தையும் வசீகரித்தது. இஃதுணர்ந்த அந் நடன
மாது தனது செய்தொழி னலங்காட்டி அரசனதுள்ளர் திறைகொள்ளத் துணி
ந்து தன் விழி வேலா வவன் மகார்பம் போழ்த்து தன் நல்வரிக்கோலம் நன்னர்
விளங்க மந்த நகையால் அவன் மனத்தினையுருக்கி மாணெனத்தள்ளி மின்னெனத்
துவண்டு மேகலை நெகிழ்த்துப் பிடியென நடந்து தனது மழலைச் சொற்களைற்
கிள்ளையெனப் பேசிக் குயிலென வாய்திறந்து கலாபம் விரித்தாடு மயிலெனத்
தன் பாவாடை விரித்தாடிக் கறங்கெனச் சூழன்று தரையினிற் படிந்து வணங்கு
ந் போலத் தலைக்கோலங் காட்டித் தளிர்நலங்கவற்றுந் தாள்களை யெடுத்தும்
விடுத்தும் மடித்தும் நடித்துச் சதிரயந்தொறித்து நடவ லிகற்பங் காட்டி இயத்துட
னென்றி யின்னிசை பாடிப் புள்ளொலி யெழுப்பிப் பல்வகைக்காந சால்முஞ்செ
ய்து, 'எவரையுங் கவனியாளர் போன்று உலாவி விளையாடா நின்றாள். அவள்
ஆட்டங் கண்டார் யாவர்க்கும் அம்மண்டப முழுது மவளாகவே காணப்பட்டது
இவ்வாறு மண்டப நிறைந்து காட்டிய மாடிய நங்கையைச் சோழர் பெருமான்
உடனே கைப்பிடித்துக்கொண்டு போயினன். ஓ! காட்டியங்காணுந் தீங்கு மிஃ
தன்றோ?

இது கண்ட மன்னவன் மந்திரி-மேதாந்தியார் அரசுக்கு நல்ல திஷ்சுடர்
கொளுத்துவான் முயன்றனர். அரசன் மனக்குகையினுட் காமமெனுங் கரியில்ல
வாயு மிக்கிருந்தலிற் கொளுத்தக் கொளுத்த அச்சுடரலிந்து கொண்டேவந்தது.
ஆயினும்வர் மன்னனை யவன் போக்கின்படியே முழுதும் விட்டுவிடாது நயம்படப்
பேசியும் இடித்துக்கூறியும் பாங்குற மொழிந்துந் தீங்கிணைக்காட்டியும் இடறொடு
த்தியும்பியும், மறக்களிறு நடனத்தும் மாவுத்தன்போன்று மிக்கவலையொங்கும் வே
ந்தனை நல்வழிப்படுத்தலை யொருபெருங் கருத்தாக்கொண்டு அரயன் மனக்குகை
யினிற் சில்புழைசெய்து பச்சாத்தாபமெனும் பிராணவாயுவைச் சிறிது சிறிதா
யுட் புருத்தினர். மன்னனே மனோமோகிநியா வடங்காத்தெருமேகைக் கொண்ட

னையினும் மந்திரியார் சொல்லிற்கு மாறு கூறவேண்டுமென்று சொல்லவேண்டும் விரும்பினான். இராச தந்திரங்களினெல்லாம் அவன் மொழிகேளாது அமைச்சர் விரும்பியாக்கேசெய்து வந்தான். ஆ! இஃதென்னையதிசயம்! நல்ல புத்தி சொல்லச் சொல்லல்பு புல்லறிவாளனும், நல்லறிவாளனான மென்னுந் தொன்மொழியியல்பென் சொல்கோ?

இவ்வாறு இராச காரியங்களினெல்லாம் மந்திரியார் மதியின் வண்ணம் நடக்கும் மன்னவன் அரண்மனையைச் சேர்ந்த காரியங்களினெல்லாம் மனோமோகினியை யதிகாரி யாக்கினான். ஐயகோ! அது பற்றித் தாயற்ற தனிநிலையாற்றளநூற் தையல் கலாவதிக்கு வினைந்த சோகத்திற்கோ அளவில்லை. மன்னனும் மகளைக் கவனியாது விட்டான். மனோமோகினியோ தான் பட்டமகிஷியாக முயன்றான்; தன்னை யாசனது காமக்கணிகையாக மதியாது காதலியாக மதித்துக் கொண்டு அரசுமேலே தன்னை யவனுயிர்க் காதலியென்று கூறுதலை விரும்பினான்; கலாவதியைத் தன்னினு முயர்ந்தாளென்றெண்ணுது தன்னினுந் தாழ்ந்தாளென்றெண்ணி அவளை யேவல் கொளவும் புக்கனன். புக்குமுன்? கலாவதி யவளை யெப்பொழுதுத் தடுத்து வினையாட்டுக் கருவிகளு ளொன்றென மதித்தனளேயன்றி வேறன்று. அற்பர்களேதோ அதிட்டவசத்தா லதிகார மெய்தினும் விற்பனச் செல்வரா மேலோரவரைத் தந்தலைவணங்கித் தாழ்ப்புகுவரோ?

இடையிற் சுகசரீரன் தன்னால் முதன்மையான நிலைக்கு வந்த மனோமோகினியின் மூலமாய்த் தான் கலாவதியைத் தன்றலைவியாய்க் கொள்ளுவான் முயலா நின்றான். மனோமோகினி சுகசரீரனுக்குக் கடமைப்பட்டவளாயினும் தொடக்கத்தில் இதன்கண் அவன் மண்ப்பூர்த்தியாக முயன்றான். இது தெரிந்த சுகசரீரன் சோமநீத்தனெனு மோரரண்மனைச் சேவகன் மூலமாய்க் கலாவதியைச் சந்தித்துப் பேசுமாறு முயன்றான். இனி மந்திரி மேதாநிதியார்க்கு அறிவு துழைய வெரு புழையுமில்லாத முழுமுடனான மகனெருவனிருந்தான். சூலாந் தகனென்னு மிப்பேதையுந் கலாவதியைக் கைப்பிடித்துக்கொள்ள விரும்பிச் சோழன் சமஸ்தான விதூஷகனாகிய விசுவசுநனது ஏவலால் மனோமோகினியினது சிலதிகளுளொருத்தியாகிய மாகந மென்பாளொரு சூழ்ச்சி செய்யா நின்றான்.

சோண்டின் செய்திக ளிவ்வாறாகப் பாண்டிநாட்டில் மதுரைமா நகரின் கண், சுகேசனென்னு மொரு பாண்டிய னரசுகேசுலத்திவந்தான். அவன் குடிகளிடத்தார்வமுந் கல்வியில் விழைவும் அரசாட்சி முறைத் தெளிவும் போர்செய்வண்மையும் பொருளாராய்ச்சியும் பெரிது முடையான். அவன் ஜனநீதவல்லியென்ற மடந்தையைக் கடிமணம்புரிந்து வெகுநாள் வரை மகப்பேறின்னிக் காலஞ் செல்லக்கண்ட சோமசுந்தரக் கடவுளருளால் அவள்வயின் வலம்புரியின்ற வெண்முத்தெனவோரரண்மகவைப் பெற்றான். அவன் சிதாநீத்தனெனு நாமம்பெற்று அறிவுடையோர். செய்த வறம்பேர்வவும் பாத்திர மறிந்தீர்த் கொடைபோலவும் விண்ணகத்து விளங்கு கலைமதி போலவும் வளரானின்றான். நூலினை நவிலுந் தோறும் புதிது புதிதாக நயந்தோன்றுமாபோல் நாடோறு மவனிடத்துப் புதிது

புதிதாக வண்புந் தோன்றிற்று. “நாவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே, பூவின் கிழத்தி புலந்து” என்ற முனிவர் வாக்கினை முனிந்து அவ்விருவரும் இனி நாம் அப்படிப் பிரிந்திராம லொன்றியிருந்து அவர்தங் கூற்றினைப் பொய்ப்படுத்தல் வேண்டுமென்று தமக்குள்ளே சூழ்ச்சி செய்துகொண்டு வந்து கூடியிருக்கின்றது போலு மவனிடஞ் செல்வமுந் கல்வியுஞ் சேர்ந்துள தன்மை! அவன் கலைபயில் கழகத்துப் பாவலர் குழாத்து வலம்புரியாயிரஞ் சூழ்ந்த சவஞ்சலமென விளங்கு கிற்பான். அன்புடனருளு மின்புட னெழிலு மவனையே யாகரமாக்கொண் டிறையா நின்றன. அவன் வீரமேயுருவெனவிளங்கு மேதகையோன், அறிவேயின்பமென் றறைதருமண்ணல். ஆகவே யவன் நக்கபிராய முற்றவுடனே தந்தையாரிடஞ் சென்று தேச சஞ்சாரஞ்செய்து வருமாறு விடை கேட்டனன். அரசன் மகன் மீது வைத்துள பரிவினானும், தேசசஞ்சாரஞ் செய்தற்கண் தீங்கு பலவினையு மென்ற கருத்தினானும், தானும் வயோதிகப் பருவமெய்திய தன்மையினானும், சோழன் பாண்டிநாட்டைக் கைக்கோடற் கெப்பொழுது சமயம்வாய்க்குமென்று உறுமீன்வரவினை யெதிர்பார்க்குந் கொக்குப்போன்று காத்திருக்கூ, மியல்பினா னும், தன்மகற்கு விடைகொடாது தாழ்த்தனன். தாழ்த்துமென்? மகன் நந்தை யார் விடைகொடாமையாற் பெரிது மேக்கங்கொண்டு தூக்கமற்று ஊக்கமழிந்து மனவாட்டமெய்துவானுயினான். அதுகண்ட வழுதியர்பெருமான் ருனது ஒழுக்கற் தவறா வுத்தம வமைச்சனாகிய சந்தீமதியை விளித்து அவனுடனாலோ சித்து முடிவிற சிதாநந்தன் சந்தீயப்பிரியனாகிய தனது கற்றறிபாங்கனோடு சோனாடுதவிர மற்றையநாடுகட்குச் சென்று அவையிற்றையெல்லாந் கண்ணுற்ற பின்னர் கடிதினிற் றிரும்பிவரல்வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறிவிடுத்தனன்.

விடைபெற்ற விருவரும் இன்னநாட்டிற்கு முத்தற்கட்போதல் வேண்டுமென்று குறிக்கொளாது விரைந்துபறப்பட்டு ஒன்றையுங்கருதாது சென்றமையின் அரைத்திங்களுள் வந்தடைந்தனர் அருங்கர்க்காஞ்சி. காஞ்சியோ விலக்குநாட் ளெது. அதுகண்ட பார்ப்பனப் பாங்கன் றவீர்வழிப் போந்தமையை யெடுத்துக் காட்டியுஞ் சுத்தவீர சிதாநந்தன் றிரும்பி வேற்று நாட்டிற்கேக விரும்பிலன். தந் தையா ராணையைக்கடந்து நாமே வந்திலம், அவர்தம் ஆணை வழியொழுகிய நம்மை யிவ்வாறுய்த்தவன் இறைவனே யென்றவ் விருவருந் தேறி யந்கரினுட் புகுந்து அதனை யடுத்துளதோர் வயந்தச் சோலைக்கணுற்றனர். அப்பொழுது ஆண்டுக் கலாவதி வாசந்திகை மாணிக்க மாலகனோடு போந்து தன்னுடைய நிலையையுந் தன்நந்தையார் நிலையையுங்குறித்து விசனப்பட்டிக்கொண்டிருந்தனன். தோழிய ரிருவரு மவளை யெவ்வதமாயினும் ஆற்றலித்தலே தகுதியென்ற கருத்தினராய் இன்புடன் பேசியும் அன்புடன் பாடியுமிருந்தனர். சோலைக்கணுற்ற சிதாநந்த சந்தியப்பிரியர்களிருவரும் இம்மாதாராசிருக்கும் நிலையினையுணர்ந்து மாங்கனி ளிடை மறைந்து நின்று இவர்கள் பேச்சினைக் கேட்டனர். சிதாநந்தன்மட்டுங் கலா வதியைக்கண்ட வக்கணமே யவன்மீது காதல்கொண்டு தனதுள்ளம் பறிகொடுத்த னன். இஃதிப்படியிருக்க. மாணிக்கமால யென்பார் தான் முன்னரே யெழுதி வைத்துள பல்வகைப்படங்களையுந் கலாவதி பார்த்துக் களிக்குமாறு அவன் கையின் கணிட்டனன். அவற்றைப்பெற்ற கலாவதி யொவ்வொன்றாகப்பார்த்துக் கழித்துக்

கனடையி லொன்றைமட்டும் கரத்திலேந்திக்கொண்டு வெகுநேர மதனையுற்று நோக்கினன், மலரவியுத்தனன், புன்முறுவல் பூத்தனன், நெட்டுயிர்ப்பு வீங்கினன், உடல் புளகித்தனன், உடனே படத்தை மூடினன், மீட்டும் பார்த்தனன், மீட்டும் மூடினன், துதலினிற் குறுவியர் வியர்த்தனன். இவையெல்லாம் மனத்தினிற் கரவீனிற் கொண்ட காலை வெளிப்படுக்குங் குறிகள்போலும்! இத்தகைய அவத்தை களடைந்த கலாவதி தன்றோழிகளிடத்திவணப்பற்றி யாய்வாளாயினான். அங்கு மாய்ந்தபின்னர் தன்னுள்ளும் கவர்ந்த தலைவன் நன்காதற்குரியவனே யெனக்கேட்டு ஆகந்தவாரியிற் றிளைத்தாடும் பிடியாயினான். ஆயினும் அவன் பகையரசன் குமாரனெனக்கேட்டு மனம் புழுங்கினன். இதுகாறும் கலாவதியி லெவ்வோரவத்தையினையு முற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்த சிதாநந்தனே காதலெனும் பித்தேறி மதக்களிருகிக் கலாவதிப் பிடியுடன் வினையாட விரும்பினனாயினும் அறிவெனும் பாகனெனினேதோன்ற ஒழுக்கமெனும் தனையிற்பட்டுத் தலைநீழ்த்தனன். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கலாவதி யரண்மனைக்கேகினன். ஏகுழித் தான் மணிக்கமலை யினிடம் கொடுத்துவிட்டதுந் தான் காதல் கோடற்குக் கருவியா யிருந்ததுமாகிய அப்படம் நழுவிக்கீழேவிழுந்துவிட்டது. சத்தியப்பிரியனெவ்வளவு கழறியுங் கோத சிதாநந்தன் அவளிருந்துழித் தானுமெய்தியிருந்தனன். அதனுடனமையாது அவன் சென்றுழியே தானுஞ் செல்ல விழைந்து போகும்போது கீழே வீழ்ந்திருந்த சித்திரத்தை யெடுத்துப் பார்த்தலும் அது தன் படமாகவே யிருந்தது. உடனே சிதாநந்தன் 'களிப்பெனும் கரையிலாக் கடலுளாழ்த்தனன்'; அதன்பின் அவளடிச் சவடுகளைத், தனகரங்காற் றெட்டுக் கண்களி லொற்றியொற்றிக் காழுற்றுக் கருத்தழிந்தனன். இனி யென் செய்வது? தேசகஞ்சாரம் பாசகஞ்சார மாயிற்று.

ஆகவே சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனுஞ் சோழன்மந்திரி மேதாநிதியாரிடஞ் சென்று தாங்களிருவரும் பாண்டிநாட்டினின்றும் நாகுகாட்சியின் பொருட்டுப் போர்துள போர்வீரர்களென்று கூறி அவர்தம் கிருகத்திலேயே விடுதியிடம் பெற்றனர். ஆளு வீரகாட்டிலோ பாண்டிநாட்டாரெவரும் அரசன் அதுமதியின்றி வருதல் கூடாது. அப்படி யரசன் அதுமதி பெறாது வந்தார்களெல்லாம் அரசனோடு மற்போர் புரியவே வேண்டும். அவர்கள் அதன்கண் வெற்றியுற்றார் பரிசும் தொலைவுற்றார் சிக்கையிழவும் பெறுவார்கள். இவ்வாறாகவும் மேதா நிதியார் அவ் விருவார்க்கும் விடுதியிடம் தம்மகத்தேயே கொடுத்து அரசனிட மிதைப்பற்றி வெளியிடாது அவர்தமைப் புரப்பதாகவும் வாக்களித்தனர். இத்துணையுமவர் பால் அவ்விருவரும் பெற்றதன் காரணம் யாவைகொல்? அவர்தம் அறிவுமொழுக்கமும் பணிவுமே யல்லவோ? இவையற்றார் நவையுற்றார்.

இதற்கிடையிற் சிதாநந்த சத்தியப்பிரியர்க ளிருவரும் காஞ்சிமாநகர் குறுகு முன், சோழன் ஒரு பெரிய சபைகூட்டித் தன்மகன் கலாவதியின் விவாகத்தைக் குறித்து ஆலோசிப்புழியவர்கள் யாவரும் ஒருசேரப் பாண்டியன் மகனுக்கே மணம் புரிவிக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தனர். அதற்கரசனு மினங்கினன். இது கேட்ட மனோமோகினியோ மன்னவனோடு பிணங்கிக் கலாவதியினது கல்யாண விஷயத்தைக்குறித்துத் தான் அவளிடம் பேசிக்கொள்ளுதற்கு விடைபெற்றுக் கொண்டனன். கொண்டபின்னர் மனோமோகினி கலாவதியை யழைத்து அவடன்

மணவீனையைக்குறித்து அவனையே யுசாவவுள் தலைப்பட்டனர். பட்டுமென்? கலாவதி யொன்றற்கு மிணங்கிப் பேசாது மனோமோகிநியையுஞ் சுகசரீரனையும் பழித்துரைத்தனனேயன்றி அவர்தன் தீச்செயல்களையும் குய்த்திகளையும் தூராசைகளையும்பற்றி யழிவுபட மொழிந்து வெளிப்போந்தனர். சுகசரீரன் விடயத்தில்துகாரும் அரைமனத்துடன் முயன்ற மனோமோகிநி யீப்போதுதான் முழுமனத்துடனும் முயலுதற்குக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டான். அம்மம்! கலாவதியின் பக்கலிருந்து அவட்டுக் குற்றேவல்செய்து அவடன் மலர்த்தான் வருடற்கு முரிய எல்லாதான் அவனையத்தடி யதிகாரங்காட்டி வெருட்டாநின்றான்! அச்சோ! இதனினும் மிகக் கொடிய நிலையுண்டுகொல்? மன்னனோ இதைப்பற்றி மனோமோகிநியினிடமொன்றும் வினவாது கைகட்டி வாய்ப்புதைத்துக் கொண்டனன்.

இனி மந்திரியார் வீட்டின்கண் விடுதியிடம்பெற்ற சிதாந்த சத்தியப்பிரிய. ரிருவரும் அன்றையிரவு மாடத்தம்பர் நிலாமுற்றத்து உலாவிக்கொண் டிருக்குங் கால் வீகடவசனொற் றாண்டப்பட்ட குலாந்தகன் மரகதத்தை யழைத்துக்கொண்டு அவ்விடம்பவந்து அவட்கொரு மோதிரம் வெருமதிக்கொடுத்து அவன் தான் மறுநாண் மாலைக் கலாவதியைத் தனியாய்ச் சந்திக்குமாறு அவனை வயந்தச்சோலையிற் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்தருகே கொண்டு சேர்த்தல் வேண்டுகொண்டு ஒருறுதியேற் படுத்திக் கொண்டனன். இவ்வாறிவர்கள் பேசியவற்றை யெல்லாம் கர்த்துநின்று செவிசாத்திய வழுதிமகன் கோபங்கொண்டனனேனுந் தன்னண்பன் சத்தியப்பிரியனொற் றெருட்டப்பட்டு மற் றை நாண்மாலை வயந்தச்சோலைசென்று கலாவதியைப் பாதுகாத்தல் கடைப்பிடித்துக் குலாந்தகனையொன்றுஞ் செய்யாது விடுத்தனன். அதன்பின் அன்றிரவு முழுதூந் துயில்கொள்ளாத சிதாந்தன் கலாவதியை நினைந்துகொண்டும் அவன்மீது பாடல்பாடிக்கொண்டு சந்திரோபாலம் பநஞ் செய்துகொண்டும் பொழுது போக்கினன்.

பிற்பாறானன்று மாலைப்போழ்தினிற் சிதாந்தனொரு சத்தியப்பிரியனும் வயந்தச்சோலைக்கட் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபமுற்றுழி, அவர்கட்டுமுன்னே யாண்டு முதலாளிரவு மரகதம் கூறியாங்கு கலாவதியின் வரவீனை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு போர்த்துள குலாந்தகனைக் கண்ணுற்றனர். உடனே குலாந்தகனவர்களிடஞ் சென்று தன்னைத் தன்றூதையார் தேடிக்கொண்டு வருமாடி அவர்களை விடுத்தனரோ வென்றயிர்த்து அவர்களையே வினாவினான். அவர்கள் தனக்கெதிர்ப்பறை விடை கொடுத்தலுங் குலாந்தகன் அவ்விருவர்களையுஞ் சோலையைவிட்டகலுமாறு அதிகாரத்தோடும் ஏவினன். ஏவியுமவர்கள் போகாமையென்று தன் பேதைமையினொருளே குறித்தவிடம் விட்டகன்றனன். அங்கனமகன்ற குலாந்தகனொற் கலாவதிக்கு வழியிலொன்று முறுவண்ணம் பார்த்துக்கொள்வான் சத்தியப்பிரியன் விடைபெற்றுச் சென்றனன். சென்றபின் கலாவதியின் வரவீனை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டே சிதாந்த னுலாவிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் பாடல்களை மணவிலெழுதிக்கொண்டு மிருந்தனன். கலாவதியின்னும் வந்திலன். சிதாந்தனொக்கோ முதலாளிரவி லுறங்காமைபற்றி யுறக்கம் வரத் தலைப்பட்டது. அம்ம! அவனென் செய்வான்! எழுந்தனன், உலாவினன், இருந்தனன், மணலினிற்சாய்ந்தனன், மீட்டுமெழுந்தனன், மீட்டுமொலாவினன், மீட்டுமிருந்தனன், மீட்டும் மணலினிற் சாய்ந்தனன், பாடினன், அவ்வாறே மணலினி லயர்க்கு நித்திரை போயினன்,

சிறிது கோத்திரங்கெல்லாம் மாகதங் கலாவதியை யவடன்றோழிமாறழைத்தன ரென்று பொய் சொல்லி யழைத்துக்கொடு வயந்தச்சோலைகட் போர்தனன். அன்னணம்போர்த கலாவதி தன்பாங்கியரைக்காணாது மாகதத்தை வினவலும் அவள் 'அவர்கள் சோலைக்குள் வேறெங்கேனுஞ் சென்றிருக்கலாம். யானாவர் களைக் கடிதினி லழைத்துவருவேன். நீவிரீண்டேயிருயின்' என்று கூறியேகி னன். தமியளாய் ஆண்டுநின்ற கலாவதி தனக்குற்ற விடுக்கண்களை யெல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்தித் தான் முதலூட்டுகொண்டகாதல் என்றுசிறக்குமோ வென்றேற்கி நாற்புறமுஞ் சற்றிப் பார்ப்புழிச் சிதாநந்தனுறங்குவதுகண்டு அவனி டுஞ்சென்று அவன் தான் முதலூட்டுகாதல் கொண்ட தலைவனேயென்று தெளிந்த னன்; தெளிந்தவக்கணமே சிதாநந்தன் ருண்கண்ட கணவினுள் 'என் காதற் கிளியே! கலாவதி!' என்னக் கேட்டனன். கேட்ட கலாவதி அவனைத்துயிலெழு ப்பக் கருதி யின்னினைசைச் செத்தமிழ்த்தீம்பாடல் பாடினன். உடனே சிதாநந்தன் துயிலொழிதல் கண்டு கலாவதி பக்கத்திருந்த மாங்களி னிடையே மறைந்தனன். கானல் கேட்டுத் துயிலொழிந்தெழுந்த சிதாநந்தனோ ஁ன்றையுங் காண்கிலாது கலைகூர்ந்து கலாவதியை நினைந்து பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது அவனது உருவு வெளிப்பட்டது. அதுகண்ட சிதாநந்தன் றன்னைநிர்ப்பட்டான் கலாவதியே யென்றெண்ணி அதனருகே சென்று பாடியும் பனிந்து மிரந்து மெழுந்தும் தழுவி யும் ஆண்டொன்று மின்மையின்வெள்கித் திரும்பலுங் கலாவதி மாங்களினிடை நிற்கலை நோக்கி யவன்பாற்சென்று தன் காதல்மொழிதலும் இருவருமொருவர்மே லொருவர் அன்புகூர்ந்து முத்தமிட்டுத் தழுவித் தமதன்பினுக்கு அறிகுறியாக ஆழி கைம்மாற்றிக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு சிதாநந்தனுங் கலாவதியுங் காதல்கூர்ந்து முத்தமிட்டதனை யொளித்து நின்று கண்ட குலாந்தகன் உடனே யிதனை மன்னனிடற் தெரிவிக்கு மாறு ஓடினன். அதன்பின் தன்றோழிமாராய வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையுஞ் சற்றுத்தூரத்தே வருதல்கண்ட கலாவதி தன்றலைவன்பால் விடைபெற்றுத் திரும் பினள். வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையும் கலாவதியும் ஆண்டுச் சிறிதுபோர்திரு ந்து விநோதமாயிப் பாடிக் களித்துப் போயினர்.

சென்ற குலாந்தகனோ கணப்பொழுதுந் தாமாது அரசனிடற் தான் கண்ட காட்சியைக் கூறினன். உடனே மத்திரியேதாநிதியார்க்கு மறுநாட் சிதாநந்தசத் தியப்பிரியராய அவ்விருவரையும் அரசன்மனையி லவைக்கனல் கொண்டெய்க்குமா ருணையும் பிறந்தது. இஃதுணர்ந்த விசுவசகன் குலாந்தகனைவிளித்துக் "கலா வதி சிதாநந்தன்மீது காதல் கொண்டமையினாலே நின்மீது காதல்கொள்ளான். ஆகவே நீநின்வீட்டிற் போர்துள மதுரைவீரன் னுடைகளைக் காணாது கவர்ந்து தரித்துக்கொண்டு கலாவதியினிடற் செல்வையே லவள் நினைத் தன்றலைவனெ ன்றே நினைப்பான். அப்புறமெல்லாஞ் சரிப்பமும்" என்றுகூறிக் குலாந்தகனை யிணக்கியதன்பின், "மதுரை வாசன் மதுரைவீரரை விளித்து விசாரணை செய்யும் போது நீ நேற்றுக்கூறியன யாவும் பொய்யென்று சொல்லிவிடல் வேண்டு" மென்று வற்புறுத்தினான். குலாந்தகனு மவுவாரே கூறுவவென் றெழுத்துக் கொண்டனன்.

மறுநாட் பிற்பகற் போழ்தத்து இராசசபைக்குச் சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் மன்னவனுண்ப்படி வந்தனர். வந்தபின் விசாரிக்கும்போது குலாந்தக ன்றான் நேற்றுக் கூறியது பொய்யென்றான். ஆகவே யரசு னவர்களைத் தண்டிப் பதற் றிடனில்லாதிருந்தது. மந்திரி மேதாநிதியாரு மவர்களைப்பற்றி மிகவு முயர்வாகச் சொல்லுகின்றனர். இனியென் செய்வது? மன்னவன் “நம்மாணை கடந்து அவர்கள் நந்நாட்டகத்துப் புக்கனரேனு மக்குற்றதைப் பொறுத்துக் கொள்கின்றம்” என்றான். உடனே யாண்டிருந்த சுகசரீர நெழுந்து பொறுத்த லொண்ணுதென மொழிந்து பாண்டிநாட்டாராயுமியிழித்துரைத்தான். இது கேட்ட சிதாநந்தன் பொறாது அவனைத் தலைதுணிக்கப் புகுந்தான். அக்கணம் விகடவசரனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் நடுவட்புகுந்து தடுத்தனர். இதுகண்ட சோழன் வெகுண்டு சிதாநந்தனைத் தன்னெடு மற்போர் புரியுமாறு அறைகூவினன். அதற்குச் சிதாநந்தனு மிணங்கினன். உடனே போர்புரியுமிடம் பாலியாற்றிற்கும் வேகவதியாற்றிற்கும் நடுவனுள்ளயாற்றிடைக் குறையெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதன்மேற் சுகசரீரன் சிதாநந்தனைப் போர்செய்யப் போகும்போது ஒளித்து றீன்று கொல்லுமா றுறுதிகொண்டான். மனோமோகியோ தானிருடி வேடம் பூண்டு சிதாநந்தன்போம்வழியிருந்து அவனுக்கு மயக்கஞ்செய்யு மருந்தொன்றினை அமிர்தகுளிகையென்று கொடுத்துப் போர்செய்யுமுன் அதனை யுண்ணுமாறு செய்வதற்குறுதிகொண்டான்.

வழிநாட் காலை வயந்தச் சோலைக்கட் சிதாநந்தன் கலாவதியைச் சந்தித்து அவனை மனவருத்தப்படா திருக்கும்வண்ணர் தெருட்டியதன்மேல் அன்றுமாலை மற்போர்புரிந்து முடிந்தபின்னர்த் தானவ் வயந்தச்சோலைக்கட் போதுவதாகவும் அவன் ஆண்டுத் தன்னைவந்து காணல்வேண்டுவதாகவுங் கூறினன். அங்ஙனமே வருவலென் றிசைந்தான் கலாவதியும். அதன்மேலன்று பிற்பகற் சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் போர்க்களஞ்செல்லத் தலைப்பட்டித் தத்தம் உடைகளைத் தேடும் போது சிதாநந்த னுடைகளிருந்துழிக் குலாந்தகனுடைகள் வைக்கப்பட்ட டிருந்த மைகண்டுத் தாழாது அவற்றையே தரித்துக்கொண்டு போர்க்கோலம்பூண்டு புறப்பட்டனர். புறப்பட்டிப் போம்வழியில் மனோமோகிநி யிருடிவேடம்பூண்டு பதுமாதந்த் திருந்தான். அதுகண்ட சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் அவன் பாற்சென்று வணங்கித் துதித்து அவளால் மயக்குமருந்து கொடுக்கப்பெற்றுச் சிறிதுநூரம் வயந்தச் சோலைக்கட்சேறலும் ஓரமுறைக்குரல் கேட்டு அஃதென் னெனத் திரும்பி றோக்கினர். அப்பொழுதொருவ னுதிரந்தோய்ந்த ஈட்டியுங் கையுமாய் மரங்களிடை மறைந்தான். அவன்றான் சுகசரீரன். அவன் சிதாநந்த னதுடைகளைத் தரித்துக்கொடு போந்த குலாந்தகனைச் சிதாநந்தனென மருண்டு தனதீட்டியாற் குத்தலுமவன் கீழேவீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினன். அவ்வாறவன் வீழும் போது செய்த சத்தமே யிவ்விருவருங் கேள்வியுற்ற வழுகைக்குரல். இது றிற்க. இவ்விருவருங் கூக்குரல் கேட்டவிடங் குறுகலுஞ் சுகசரீரன் சிதாநந்தனைக் குலாந்தகனென மயங்கிக் குத்துதற்கு முயறலுஞ் சிதாநந்தன் விலகிக்கொண்டு அவனையே தனது குந்தப்படையாற் குத்துதலும் அவன் மண்ணிடை வீழ்ந்து மாண்டனன்; மருந்துப் பெட்டியுங் கைந்நழுவிக்கீழே வீழ்ந்துவிட்டது.

அங்கனம் வீழ்ந்த தறியாத சிதாந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் போர்க்களனோ க்கி விரைந்து போயினர். போனபின் ஆண்டுச் சிதாந்தனுக்குஞ் சயதுங்கனுக்கு மற்போர் நிகழ்ந்தது. அதன்கட் சிதாந்தனே வெற்றியடைந்தனன். தொலைவுண்ட சோழன் உடனே சிதாந்தனுக்குத் தன்னைத் தன தரண்மனையில் வந்து காணுமா றுணைத்து போயினன். வெற்றியுற்ற சிதாந்தனே கொடிப்பொழுதுந் தாமதியாதுதன்றேவி கலாவதியைக் காணுமாறு வயந்தச்சோலை சென்றனன்.

இதற்கிடையிற் கலாவதியோ கவர்சி மிகக்கொண்டு அரண்மனைக் கருகிலுள்ள காளிகோட்டம்புக்கு அம்மையைப் பராவலும் அம்மை பூசாரிமீது வெளிப்பட்டு வரமளித்தனள். அளிக்கப்பெற்ற கலாவதி தன்றலாவ னுணையின்படி வயந்தச்சோலைசென்று ஆண்டிறந்து கிடந்த சுகசரீரனைப் பார்த்துப் பரிவுகூர்ந்து திரும்பலுங் குத்துண்டு மூர்ச்சித்துக் கிடந்த குலாந்தகனைக் கண்டு தன்னிறைவன் சிதானந்தனே யென்றவனை யெண்ணிக் கொண்டு பெருமுச்செறிந்து விம்மி விழுந்து புரண்டு மனங்கலங்கி அவன்மேல் வீழ்ந்தாற்றி யழுது பக்கத்திற்கிடந்த மருந்துப்பெட்டியை யெடுத்து அதன்கணுள்ள மருந்திற் சிறிதருந்தி மயங்கி விழுந்தனள். உடனே தன்னுயிர்த் தலைவியைத் தனிமையிற் காண்பான் விரைந்து வந்த சிதாந்தன் கலாவதியி னிலையினைக்கண்டு கோவமென் றயிர்த்துப் பல்வகைச் சீதளோபசாரஞ் செய்து மவனெழாமைகண்டு மயக்கமெனக் கருதும்போது தன்னுடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு தன்னைப்போல வேடம்புனைந்து கிடந்த குலாந்தகனைக் கண்ணுற்றுத் தன்பிரானேசுவரி அவனைத் தானென மயங்கியே உயிர்துறந்தனளென் றெண்ணி வாய்விட்டுத் தாற்றித் தானு முயிர்துறப்பா னுறுதி கொண்டு வாரை யோச்சதலும் விகடவசநன் வந்து அவன்ற னிருகாங்கனையும் பிடித்துக் கொண்டு தடுத்து அவனுக்குக் கலாவதி யிறந்திலளென்று காட்டிநின் றான். அவ்வளவீற் சத்தியப்பிரிய னுண்டுப் போந்தானாக விகடவசநன் அவனைச் சிறிது தண்ணீர் கொணருமாறு கூறிவீடுத்தனன். உடனே சத்தியப்பிரியனுந் தண்ணீர் கொணர்ந்தான். அதனைக் கலாவதியின் முகத்தினுங் குலாந்தகன் முகத்தினுந் தெளித்தலுமிருவரு முயிர்த்தெழுந் தேகினர்.

இனிப் பாண்டியனே சென்ற மகனைப்பற்றி யொன்றுத் தெரிகிலாது திகைப்பழிச் சிதாந்தன் சோணடு சென்றனனென்றும், ஆண்டுச் சோழன்கையகப்பட்டுச் சிறையில் வைக்கப்பட்டுன னென்றும் கேள்வியுற்றனன். ஆகவே வழுவியர் பிரான் றனது தானைகளைச் சந்தாகப் படுத்திக்கொண்டு காஞ்சிமாநகர்மீது வஞ்சிகுடி வந்தனன். சயதுங்கன் மற்போரிற் றொலைவுற்று அரண்மனைவந்த வப்போது தான் பாண்டியன் படை கொடு வந்தனனெனத் தெரிந்துகொண்டனன்; வந்த காரணமின்னதென் றறிகிலாது செழியன்றன் பாசறைக்கோர் தூதுவனை விடுத்தனன். இது நிற்க. மனோமோகிசி தனக்குள்ளே யாலோசித்துக் கன்னடராசன் றம்பி மங்களநாநன்பா லோடலே நலமெனக் கடைப்பிடித்துத் தன்கையகப்பட்ட பல்வகைப் பொருள்களையும் வாரிக்கொண்டு மரகத்ததோ டோட்டம் பிடித்தனன். இது தெரிந்த சோழன் காவலாளிற் சில்லொர் அவர்களைப் பின்பற்றிச் சேறலும் அவ்விருவரும் விரைந்தேகிப் பாலியாற்றினில் வீழ்ந்திறந்தனர்.

பாண்டியன் படையெடுத்துப் போந்துள் செய்தி யறியாத சிதாநந்த சத்தியம் பிரிய நிருவரஞ்சு சோழன் விரும்பியவண்ணம் அவனைவக்களம் புக்கனர். சயதுங்க னுடனே சிதாநந்தனைத் தனது தானேத்தலைவனாறு வேண்டினன். அதற்குச் சிதாநந்தனு மிணங்கியவளவிற் சிதாநந்தனைப் பாண்டியன் மகனென் றுணராது அவனுக்குத் தன்னெடுத்துவந்துள் தனித் தமிழ்நாட்டுநெடு சமர்செய்யுமா றுணை யிட்டனன். இட்டனனேனுஞ் சிதாநந்தன் சாமோபாய நாடிச் சமர்நிறுத்தலே தக்க தென்றுரைத்துச் செம்பியன்பால் விடைபெற்று உசிதன் பாசறையுற்றுப் பெற் றோர் தம்மடி பேணிவணங்கித் தான் வந்த செய்தியை மாண்புற மொழிந்திருந்த னன். இஃதிங்கனமாக விடவசநன் மூலமாய்ச் சுகசீரன் வைவச்சுத நகரம் நண்ணியதும், குலாந்தகன் குத்துண்டதும், சிதாநந்தனுங் கலாவதியு மிறக்கத் தலைப்பட்டதும், அப்போது அவனிடுத்து தடுத்ததும் முதலாகிய யாவற்றையு முணர்ந்த நேரியன் தான் மனோமோசினியின் மாயவலையிற் சிக்குண்டமை பற்றிப் பெரிதும் மனம் புழுங்கி நேரியனையாயினன். அதன் பின் கலாவதியை யவன் விரும்பிய சிதாநந்தனுக்கே மணஞ்செய்விப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப் போது தான் வளவர்பிரானுக்குச் சிதாநந்தன் மாறப்பெருமான் மகனென்று தெரிந்தது. உடனே யவ்விடத் திருந்தார் யாவரும் ஏகாம்பரேசர் தம்மின்னருளைத் துதித்து வியந்தனர்.

அதன்மேன் மறுநாட் காலேச் சோழன் கேட்டுக்கொண்டபடி அவன்றன் ஆத்தானிகர்களுங் கணவாண்களும் பிரபுக்களும் மற்றையோரும் வாத்திய கோஷங் களுடனும், நாட்டியச்சிறப்புடனும், படையணிவகுப்புச் சிறப்புடனுஞ், சென்று அட்ட மக்கலங்கள் விளக்க ஆணம் முழங்கப்பாசறையினின்றும் பாண்டியனையும் அவன்ற னருந்தவக் குமாரசன் சிதாநந்தனையும் அவர்தம் பரிவாரங்களுடன் அழைத்துவந்த பின்னர்ச் சிதாநந்தனுக்குங் கலாவதிக்குங் கணலிசான்றாய்க் கல் யாண மாயிற்று. அற்றைப் பிற்பகற்போழ்தே கலாவதியுஞ் சிதாநந்தனுஞ் சிங் காதநேற்றப்பட்டுச் சோண்டிநனுக்கு அரசியு மரசனுமாயினர். அதன்மேற் சோண்டி முனிவரும் அரசன் குலகுருவுமாகிய சுயம்பிரகாச முனிவரொழுந்து பாடி யாசீர்வதித்தலும் யாவருங் கைகொட்டி யார்த்து மலர்மாரி பெய்தனர். இதனுடன் நாடகம் முடிகின்றது.

யாமிதற்கு முன்னர் நூபாவதி அல்லது காணும்போனமகள் என்றொரு நாடகமியற்றி யச்சிட்ட வெளியிட்டிருக்கின்றனம். அது மேற்புலவிஞ்ஞானிகள் முறையினைப் பெரிது மடுத்தப் புனையப்பட்டுள்ளது. அதனை நல்லறிவுடைய நாவலர் பலர் அங்கீகாரஞ்செய்தனரன்றியுந் தாமவ்வாறுசெய்ததற்க்கு அறிகுறி யாகச் சிறப்புக்கலிகளுந் தீட்டிவிடுத்துள்ளர். அஃதெமது ஊக்கமெழுப்பியத னானும், தமிழ் மொழியின் மீதெமக்குள் வார்வத்தினானும், எந்தம் நண்பர்யாவரும் வடநான்முறைகளைப் பெரிது மனுசரித்து நாடகம் புதுவதொன்று புனையுமாறு வயிணமையானும், இறைவன் நிருவருளை முன்னிட்டி அவ்வாறே யிந்நாடகமெழுதப் புகுந்தனம். எமது ரூபாவதி வெளிப்பெடுமுன்னர் ஸ்ரீரங்காசாரியாவர்கள் செய்யுளும் வசனமுமாச் செய்த நந்தீதுருக்கமும், காலஞ் சென்ற திருவனந்தை சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் முற்றுஞ் செய்யுளாச்செய்த மனோமணியமும், திருவனந்தை லக்ஷ்மண பிள்ளையவர்கள் போலிச் செய்யுளாப் புதுமொழிபெயர்த்த

வீலநாடகமும், பம்மல், சம்பந்தமுதலியாரவர்கள் முற்றும் வசனமாச்செய்தலிலாவநீசுலோசனையுமாகிய காண்கு நாடகங்கள் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. எமது ரூபாவதி வெளிவந்து ஒன்றரைவருடமாயினபின், எம்மை யடுத்துத் தமிழ்க்கலை பயிலுதலும் இயற்றமிழ்மாணவரு னொருவரையிருந்து இப்போது காலஞ்சென்ற திரு. சலசலோசனச் செட்டியார் வசனமுஞ் செய்யுளுமாச்செய்த கரசாங்கியென்னுமொரு நாடகம் வெளிப்போச்த்தது; இனி யெமக்குப்பற்பல காலத்துப் பேருதவி புரிந்தவரும் எமதுயிர் ண்பருமாகிய டி ஸ்ரீ ம. கோ. விசுவநாத முதலியாரவர்களால் பெரும்பாலும் வசனமாச்செய்த ச்சிடப்பட்டி மின்னும்வெளிவராத சந்திராவதனை யென்னு நாடகமொன் றுளது. இவையாவும் ஒவ்வொருவித வொழுங்கு பற்றியே யெழுதப்பட்டன.

இதுவிட்க. ¹ இடையே நாடகவிலக்கண மணுத்துணையும்நியாத சில புல்லறிவாள்தேவாந்தித் தாரும் நாடகமெழுதுவான் புக்குக்குள் றுமுட்டிய குச்சிப்போலப் பெரிதாமிடப்பட்டி எழுதியதையும் வெளியிட வெள்கி மாநூர்து திரியாபின் றுர். இப்போலிகள் நாடகவிலக்கணம் கற்றுத்தருக்கடக்கி யுறுதிக்கிடெல் கருதியும், எந்தம் இயற்றமிழ்மாணவர்க்கு நாடகத்தமிழும் அறிவுறுத்தல் கருதியுஞ் சூத்திரமு முரையுமாக நாடகவியலென்று தலைக்குறியீட்டு ஆங்கிலசீர்வாணவையுதிக்கையதசரித்த ஒரு தூல் செய்துனேம். அஃதச்சிட்டு வெளிவரும் பருவத்திலுள்ளது, அன்ன இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகவே இக்கலாவதி நாடகமு யியற்றப்பட்டது. ¹ மாணுக்கர்க்கு விளங்குதம்பொருட்டுக் குறிப்புரையொன் றெழுதிச் செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதியோடு * தூவினிறுதியிற் சேர்த்திருக்கின்றும்.

இச்சாடகமாகிய பொருட்டொடர்நிலை தூவின்கண்ணே வசந்தருதவிள்வாண்ணையும், காணத்தினியல்பும், தேசசஞ்சாரம்செய்வதனும் போதரும்பயனும், அரசிலக்கணமும், காஞ்சிநகர்ச்சிறப்பும், வயந்தச்சோலையின் வணப்பும், பல்வித வடமொழிவிருத்தங்களும், செந்தமிழ் யாப்புவிசுதப்பங்களும், யமகமும், நிரோட்ட கமுமாகிய சொல்லணிபொதிந்துளபாக்களும், நடுவெழுத்தலக்காரம், நான்காரைச் சக்கிரபந்தம் விருச்சிசுபந்தம் முதலிய சித்திரகவிசுதும், முடுகியலோகையுள்ள பாடல்களும், கீர்த்தனைகளும், அகப்பொருட்டுறைகளும், புறப்பொருட் குறிப்பும் சிலேடையும், பல்வகைகீதியும், சந்திரோபாலம்பனமும், அன்னவிடுதூது கிள்ளை விடுதூது மேகவிடுதூது வண்டிவிடுதூது முதலிய தூதர்களும், உருவெளித்தேதாற்றமும், யன்மதோபாலம்பனமும், இவை போல்வண் பிறவுமுள்ளன. பஞ்சகாவியங்களினின்றும், திருக்குறளாதிய கீதிதூல்களி னின்றும், அககாணாறு புறகாணாறு கவித்தொகை குறுந்தொகை முதலியதொகைதூல்களினின்றும், கம்பராமாயண முதலிய பெருங்காப்பியங்களி னின்றும், தேவாரதிருவாசகங்களி னின்றும், குளாமணியினின்றும், கலிங்கத்துப்பராணி முதலிய சிறுநூல்களினின்றும் செய்யுட்கள் மேற்கொள்ளப்பெற்றுப் பக்கங்களி னடியிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னு மன்புடனாராய்வோர் கண்ணுக்கு ஒன்பான் கவையு முடைமையும், அற்புத கவிச்

Rao Sahib M. S. Viswanatha Mudaliar, B.A., 20, Kalavala Chetty Street, Chintadripet, Madras.

குறிப்புரை அகத்தர்ப் பக்கங்களிலேயே யச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

கற்பனைகளின் னடைவும், பாடல்களின் பத்துக்குணமும் பல்வகைப்பொருளணிகளாகக் குறிப்பிப்பொருளு மிறைச்சிப்பொருளு முள்ளுறையுலமமு மமைந்துள பான்மையுஞ் சொற்பொருணயங்களும் புலப்படும்.

இனியிதனிடத்து உறுகதை பஹைலப்பட்டு ஒங்கிவளர்ந்து இறுதியிலொன்று கூடுமாறும், நாடகப் பாத்திரங்களின் சிறப்பியல்புகள் முகஞ்செய்து கிடக்குமாறும் அவை களந்தொறும் முதிருமாறு முற்றுணர்க.

அன்றியும், முற்றுஞ் செய்யுளாக யாக்கப்பட்டுப் பாத்திரங்களின் நேற்றந் தாழ்வு கருதாது யாண்டு மொரேதன்மைத்தாய நகையினையுடைத்தா புலகவியல் பொடு மாறுபட்டியலுறும் மனோன்மனையமும், மரையிலை வெண்புனர் சிஹைளி போல முன்னோர் பாக்களை யாங்காங்குப் பெய்யப் பெற்றமையன்றி வேறு செய்யு ளென்பது மருந்துக்கு மின்றி முற்றும் வசனமாயினன்றுள லீலாவதிகளோசனை யும் போலாது இதன்கண்ணே பாத்திரங்களின் உயர்விழிவுகட்டு ஏற்றவாறே நகையமைதியும் அவ்வவர்தம் இயல்பாய சொற்களு மாங்காங்குச் செறிந்து கிடக் கும். அவைகண்டு பிழையெனக் கற்றோர் மருளாது வண்ப்பென மதித்துப் பாராட் டுகிற்பார். இவ்வாறே வடமொழிநாடகங்களுள் சம்ஸ்கிருதமும் பாகதமும் பயின்று வருதல் காண்க. இதுவே ஆந்திரமொழியிற் பிராநாபநுநீரிய நாடக முடையார்க்குங் கருத்தாத லுணர்க. மேலும் யாம் கூறியதே ஆங்கிலமொழியினறிவு சான்றோர்க்கு உடன் பாடாதல் தெற்றன விளங்கும்.

இன்னு மிந்தால் “கூறிய வுறுப்பிற் சில குறைந்தியன்றும்” “ஒரு திறப் பாட்டினும் பலதிறப்பாட்டினு, முரையும் பாடையும் விரவியும் வருஉம்” பெருங் காப்பிய மாமாதும், முந்தையோர்தம் ஒழுக்க வழக்கங்க ளுடைத்தாமாதும் உற்று நோக்குநர்க்கினிது வெளிப்படும்.

இந்நாடகம் சென்ற தன்முகி வருடம் பங்குனிமீ உக-ஆம் தேதி வெள்ளிக் கிழமை யன்றிரவு சென்னை விதிவநீமநோரூர்தி சபையோரார் சென்னை விசயை பொதுஜன மண்டபத்து மிக்க சிறப்புடன் நடத்துக்காட்டி யாங்கேற்றப்பட்டது. அதுபற்றி யாமவர்க்கு வந்தனஞ் செலுத்துகின்றும்.

இவ்வுரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுள் பற்பல தொழில்கள் புரியுங்கால் இடையிடையிடைத்த அவகாசங்களில் எழுதியதாதலிற் பிழைகள் பல பொதுளியிருத்தலுங் கூடும். அற்றேற் செந்தமிழ் பயின்ற செல்வர்கள் அவையிற்றினைத் திருத்தி டெய்மீது கருணை புரிவாராக.

தோன்று தோன்றிய யாவவை தூயன
வின்று தோன்றிய யாவவை தீயன
வென்றி யம்புமி யல்புண ராமக
னன்றி மூதறி வாள ரறைவரோ?

வி. கோ. சூ.

க ல ல வ தி.

பாயிரம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

விநாயகர் வணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

நூதகித்தா ராந்தோட் சயநுங்க சோழன் மகள்
காதல் வல்லியாகுங் கலாவதிப்பேர்—மாதுறத்தித்
கிக்குஞ் சரசமொழிச் செய்யாள் கதை சொலச்சித்
கிக்குஞ் சரசரணஞ் சேர்.

(1)

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

வஞ்சிவிருத்தம்.

நாவு பந்து நாவுவனாக்
தேவ சேனை செந்தன
நீவி நிற்கு சேனை
யோவலினி யுன்னுவாம்.

(2)

கலி விருத்தம்.

வள்ளியா னிகழ்த்திடு மதுர நல்லிதழ்த்
தள்ளருங் குறிகளைத் தான்ம றைக்கிய
தெள்ளமிழ் துறழ்மொழித் தேவ சேனைமுன்
கிள்ளையொன் றேறத்தினுன் கிர்த்தி பாடுவாம்.

(3)

- பாட்டு 1. உறந் தித்திக்குஞ் சரசமொழிச் செய்யாள் = மிகவும் இனிய சுவை யோடு கூடிய சொற்களையுடைய செவ்வியினள். சித்திக் குஞ்சா சரணம் = சித்திவிநாயகன் தான்.
- „ 2. முருகபிரானுந் தேவசேனையம்மையும் பந்தாடும் அவசாத்திற் பந்து அம்மையார் மடியில் தாவிற்குக அதனைத் தருதி யென்னும் வியா ஜத்தினாலவர் தங் குக்குமந்திமிர்ந்த கொங்கைத் துணையினை நீவுமல் வன்புடை யண்ணலை யிடைவிடாது சிந்திப்பாம்.
- „ 3. தனது இதழினில் வள்ளியம்மையால் நிகழ்ந்த பற்குறிகளைப் பலவித வுபாயங்களினாலும் நீக்க முயன்றும், அவை நீங்காமை கண்டு அவற் றை மறைப்பான் தனது அதரத்தினுக் கொல்வைக்களியென .மருண்டு இக்கிள்ளையே யத்திங்கிழைத்த தென்று கூறக்கருதிக்கையினிற் கிளியொன்றினைப் பிடித்துக்கொடு தேவசேனைமுன் போந்தானது கீர்த்தியைப் பாடுவாம்.

நாமகள் வணக்கம்.

கலி விருத்தம்.

போங்கு தாமரைப் பூமகள் போல்பவ
ணங்க லாவதி நாடக நாஞ்செய
மங்கை வெண்கலை வாணியை யெம்முளப்
பங்க யத்திற் பரிவொ டிருத்துவாம்.

(4)

நடராசர் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநேடி. லடியாசிரிய விருத்தம்.

ஒன்றிகை யடுக்கையடிச் சூலகிலுள வுயிர்கட்கு யொருக ர்த்தா
என்றபய மளித்திட்டா நந்தமுத்தி தருமிதென நடிக்குந் தன்றாண்
மன்ற வெழிற் காந்தொதித்திலி துண்மையென வன்னியொரு மலர்க்கை யேந்தி
மன்றகத்துக் குனித்தருளு நடராசப் பெருமானை வணக்கஞ் செய்வாம். (5)

அவையடக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

தறையி னிற்புகழ் சான்றசெந் தமிழ்ச்சொலிற் சிறியே
மறைபயின்றிடு வடமொழி வல்லுநர் போன்று
குறையி னூகக் குயிற்றுவான் புகுந்தவிக்க குறிப்புச்
சிறையு றுவொரு சிறியபுள் பறப்பது சிவனுடம்.

(6)

கட்டுரை.

குறள் வெண்பா.

மாதாக்க மென்றுரைத்தன் மாந்தரிர் கேண்மினோ
சாதுக்கள் கூட்டுறவு தான்.

(7)

பாயிரம் முற்றிற்று.

-
- பாட்டு 4. வெண்மையைப் பங்கயத்தொடுங் கூட்டுக.
5. நடராஜப் பெருமான்றன் நான்கு திருக்கரங்களினுந் தற்குறிப்
பேற்றியது.
6. இன்னுஞ்சிறைகள் முனைக்கப்பெருத வேரிளம்பறவை பறக்க
முயல்வதனையொக்கும்.
7. டிராதுறக்கம் = பெரிய சுவர்க்கம்.

நடாத்துநர்.

1. சூத்திரதாரன்.

2. நடி.

நாடகப்பாத்திரங்கள்.

1. சயதுங்கள்: சோனாட்டரசன்.
2. சகேசன்: பாண்டிநாட்டரசன்.
3. மேதாநிதி: சோழராசன் மந்திரி.
4. சந்தி: பாண்டியராசன் மந்திரி.
5. சிதாநந்தன்: சகேசன் மகன்; நாடகத்தலைவன்.
6. சத்தியப்பிரியன்: சிதாநந்தனது நண்பன்.
7. விகடவசநன்: சோனாட்டு விதுடகன்.
8. சூலாந்தகன்: மேகாநிதியின் மகன்.
9. சுகசீரன்: சோனாட்டில் இராசவமிசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரபு.
10. சுயம்பிரகாசர்: சோனாட்டி லொரு முனிவர்.
11. சோமதத்தன்: சோழ நாடாண்டிச் சேவகன்.

ஆத்தாணிகர்கள், கனவான்கள், சேவகர்கள், பூராரி, மற்றையோர்.

12. ஆநந்தவல்லி: பாண்டியராசன் மனைவி.
13. கலாவதி: சயதுவகன் மகள்; நாடகத்தலைவி.
14. வாசந்திகை: } கலாவதியின் சீரழிமார்.
15. மாணிக்கமலை: }
16. மனோமோகினி: சோழராசனது கலிகை.
17. மரகதம்: மனோமோகினியின் பணிப்பெண்.

சிலையர் முதலாயினார்.

நாடக நிகழ் விடம்.

பெரும்பான்மை சோனாட்டுத் தலைகராகிய காஞ்சியினும் அதற்
கடுத்த வயந்திச் சோலையினுஞ் சிறுபான்மை பாண்டிநாட்டுத்
தலைகராகிய மதுரையினுமாம்.

க ல ல வ தி.

முன்னுரை.

சூத்திரதாரன் : [பிரவேசமாகி வாழ்த்துப்பாடுகின்றான்].—

மலர்மணம் போலெங்கு முறுபவனை மாவின்ப வாரிபுடை சூழுமுத்தி
யுலகினைப் பொதுநீக்கி யரசாளு மொருகோவை யொளிர்ச்சயஞ் சோதி
[தன்னை
யிலகுறு கலாவதி பராசத்தி யொடுமிளிர் மீசனை யிறைஞ்சிவாழ்வா.
மலகிறிரு வினையாட லயர்சிதா நந்தனையெ மையனைப் பன்முறையுமே. (8)

[மலர்களை அரக்கினிறைக்கின்றான்.

(திரும்பி). ஏ ! ஆரியே ! குணவநீ ! காலதர்மத மின்றிச் சிக்கிரம் வா.

நடி பிரவேசமாகின்றான்.

நடி:—ஐயா ! என்னை யாதுகாரணம்பற்றி யிவ்விடம் அழைத்தீர்கள் ? கட்டளை
யெதுவோ அதன்படி நடக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

சூத்திரதாரன்:—ஏ ! அவியம்வல்லாய் ! நாம் இன்று இந்த நாடகசாலையில்
நடிப்பதற்காக எடுத்துக்கொண்ட நாடகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள்
யாவற்றையுஞ் செய்து முடித்துவிட்டனையா ?

நடி:—நாமின்றிரவு நடிக்கவேண்டியது எந்த நாடகமோ ? யாவரியற்றியதோ ?

சூத்திரதாரன்:— (பாடுகின்றான்.)

பாட்டு 8 மலர்மணம்போ லெங்கு முறுபவன் = மலருமணமும் அத்துவிதமா
நிற்றல்போல யாண்டும் வியாபித்தவனென்றும், மலர் அரும்பும் போது
மாகுங் காலத்து மணம் வெளிப்படாதவாறுபேரற் பெத்த தசையில்
ஆன்மாக்களுக்கு வெளிப்படாதுடனிருந்தும், மலராங் காலத்து மணம்
வெளிப்படுதல்போல முத்திதசையில் ஆன்மாக்களுக்கு வெளிப்
பட்டு நின்றும் எவ்விடத்தும் உறைபவனென்றும் பொருள்கொள்க.
மாவின்ப வாரிபுடை சூழுமுத்தியுலகினைப் பொதுநீக்கியரசாளு மொரு
கோவை = பேரின்பத்தையே சாகாமாதலும் முத்தியையே அதனும்
சூழப்பட்ட வுலகாகவும், கடவுளையே ஏதச்சக்கிராதிபத்தியுஞ் செய்
யும் அரசனாகவும் உருவகஞ் செய்திருத்தல் காண்க.

ஆரிய மாதா யின் நிவ்வ வாங்கினி லாடுகிற்பச்
சீரிய தென்றே யெடுத்தது பாண்டியன் றென்மதுரைப்
பேரியன் மாநக ராண்சாம வேதியன் பீடுயருஞ்
சூரிய நாரா யணசூரி சொற்ற கலாவதியே. (9)

நடி:—அப்படியாயின் அதற்குரிய பாத்திரங்களை யெல்லாம் அப்பொழுதே
சந்நாகப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றேன். அவர்கள் யாவரும் மிகவும்
அற்புதமாக நடிப்பார்கள்.

குத்திரதாரன்:—பெண்ணே! நான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்பாய்! (பாடு
கின்றான்.)

கலைவல புலவர்கள் கனிசி நக்குங்கா
நிலகவி நயத்தா மினிகே என்கொளே
னலமுறப் படித்தவர் நயக்கொள் சிந்தையு
முலவுறுந் தந்திரத் துயதி யற்றசொ. (10)

நடி:—அஃதப்படியிருக்க. எத்துணையோ பலவித்துவான்கள் எவ்வளவோ
பலநாடகங்கள் செய்திருப்ப அவற்றுள் வேறென்றனையும் ஆடுதற்கு
எடுத்துக்கொள்ளாது இந்தக் கலாவதி யென்னும் நாமமுடைய
நாடகத்தை யாடும்படி யெடுத்துக்கொண்டது எக்காரணம் பற்றியே?

குத்திரதாரன்:—ஓ! பிரியே! இதோ பார்த்தனையா? இந்த மகா சபையிலுள்ள
பலரும் வித்துவான்களும் * கவிஞர்களும் கமகர்களும் வாதிர்களும் வாக்கி
களும் யிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் எத்தனையோ அளவற்ற நாடகங்
கள் பார்த்துஞ் செய்து மிருப்பார்கள். ஆகையினாலே அவர்கள் பாரா
ததுஞ் செய்யாததும் நவீனமானதுமாயிருப்பது இதுவே யாதலின்
இதனை யின்றியடி நடித்து இச்சபையினிருக்குந் சான்றோர்களை யானச்
தப்படுத்தும் பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டோம்.

நடி:—ஆமாம். உண்மைதான். மற்றைப்படி இது நாடகமாடுவதற்கு ஏற்ற
பருவகாலந்தானே?

குத்திரதாரன்:—அதற்குஞ் சந்தேகமுண்டோ? இது வசந்தகாலமன்றோ?
இனி யிக்காலத்தைத் தவிர வேறெந்தகாலம் உலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடி
களற்கு ஆனந்தம் விளைக்கப்போகின்றது? இக்காலத்தானே மன்மதனுக்கு
மிகவுந் துணையெய்யும் காலம்!—இதோபார்!—(பாடுகின்றான்.)

பாட்டு 10 களிசிறுக்குங்காறு = களிகடலும் வரையும். உம்மை விகாரத்தாற் றெஞ்
கது. வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.

* கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி: இவர்தம்முள் வேற்றுமையை உய்த்
தணர்க.

தேமா வெதிர்கொண்டு நிற்பச் சிறுகுயில் போற்றிசைப்பத்
 துமா ணிளங்கொடி தந்தளிர்க் கையாற் றெழுதசைய
 வாமான் மகிழ மலர்மணம் வீச வசந்தமெனும்
 கோமா னனைந்தனன் காணுகி யென்றன் குலக்கொடியே. (11)

ஆகையாலன்றே அவன் துணைவகைய மனோபவனுடைய கடன்முரசும்
 பெரிது முழங்குகின்றது! குயிற்காளங் களிப்புட றெலிக்கின்றது!
 சுருப்புநாடுணைவி கேட்கின்றது! இதோ இவ்விடத்திலுள்ள சித்தசன்
 பாசறைக்கன்னே லிங்கனைகளும் அளவின்றி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன!
 தென்றலந்தேருங் காரிருட்களிறும் கிள்ளையம்பூரவியும் ஆங்காங்கே
 யிருந்து தந்தலைவகைய மதராசனை யெதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்
 றன!—ஆகையினாலே, ஏ! பிரேயசி! இப்பொழுது இந்தச் சபையிலுள்ள
 சான்றோரைவருங்கேட்டு மிகக்களிப்பபடைபுமாறு இவ்வசந்த ருதுவைப்
 பற்றி யேந்தனும் ஈருணித்துப் பாடுவாயாக.

படி:—ஆ! அங்கனமே தங்கள் விருப்பத்தின்வண்ணம் என்னுலியன்ற மட்டும்
 பாடுகின்றேன். (பாடுகின்றான்.)

காணுறு பூவின் சூமிநிசை பாடக் கடிக்கமுழங்
 தேனமர் முல்லை நகைத்திடத் தென்றலஞ் சேடியொடும்
 வானுறு மாலங் கவரி யசைதர வந்தனனால்
 வேனி லெனப்பகர் சிற்றும் வனப்புறு டெல்லியலே. (12)

பூந்தளிர்க் குழையுஞ் செய்ய பொன்மலர்க் கலனும் பூண்டு
 மாந்துகட்பருகிப் பின்சேர் வண்டராம் பாண ரோடு
 மாந்தர்தாங் கண்டு சால மகிழ்தர வாடு கிற்பான்
 போந்தனன் வசந்த மென்னும் பொற்புறு மாத ராளே. (13)

சுந்திரதாரன்:—ஆகா! உன்னுடைய கானம் மிகவும் அற்புதம்! மிகவும் அந்
 புதம்!! அதுவுமன்றி யிர்த வசந்தருதுவைப்பற்றி வெகு நன்றாய்
 வருணித்தாய்!—ஏ! ஆரியே! உன்றன் பாடலைக்கேட்டு என்றன் லீம்
 பொறியும் ஆனந்தமடைந்தன வென்பதற்கு மையமுண்டோ? உன்னு
 டைய காசமாருதம் விசியன்றே இந்தச் சர்வசனோத்தியாரவரமுந்
 தலையசைத்து ஆரவாரியாநின்றது! ஆ! கானமே! நின்னுடைய சத்தி
 யென்னே!—(பாடுகின்றான்)

பாட்டு 11+12 இப்பாடல்களில் வசந்தகாலத்தை முறையே யரசனாகவும் அரசி
 யாகவுஞ் செய்துள்ள ஏகதேச வருவகவணிகளைப் பூர்த்திசெய்துணர்க.

பாட்டு 13 உருவகவணி. இதன்கண் வசந்தத்தை நடனமாதாகக் குறித்திருத்
 தல் காண்க.

சர்வசனோத்தியாரவரமுந்தலையசைத்து ஆரவாரியா நின்றது:—இவ்
 வருவகத்தை யுற்றுநோக்குக.

மோனமார் முனிவரை முறுவன் முல்லைநற்
பாணலங் கண்ணெழிற் பாவை மாரகனை
மானவாண் டகையவர் வசிக ரிப்பையெற்
கானமே நின்வலி கழறற் பாலதோ. (14)

கான்த்தா விளகாத மனமுடைய மனிதனுமுண்டோ? உண்டெனில் மிகக்
கொடும் பாதகன் அவனே யாவான்!—(பாடுகின்றான்.)
கன்னலங் கனிந்த பாடற் காயக வல்ல னேனு
மின்னிசை கேட்டு நெஞ்ச மிளகிடா திருப்பான் வஞ்ச
மன்னவர் துரோக மாதி மாவவஞ் செய்யத் தக்கா
னன்னவன் றனைநம் பாம லகற்றிட வேண்டுமன்றே. (15)

ஆ! ஆ! இஃதென்னை? அகிசயமா யிருக்கின்றதே! உன்னுடைய பாடல்
கேட்டுப் பரவசமானயான் வந்த காரியத்தை முற்றும் மறந்துவிட்டேனே!
நன்று! நன்று!!—(பாடுகின்றான்.)

சுந்த ரஞ்செறி குயிலிசைத் தேரவகநின் றாய
கந்த ரத்தெழு கானத்தின் மயங்கினேன் காம
கிந்தை சோமநொ மோகிதி வலையினில் வீழ்த்து
புந்தி மாழ்கிய சயதுங்க சோழனைப் போன்றே. (16)

[இருவரும் போகின்றார்கள்.

முன்னுரை முற்றிற்று.

பாட்டு 15 இப்பாடலானது, இன்னலாசிரியர், பி. ஏ., பரீக்ஷையில் முதற்
நாத்தில் தேறியதும், ராவ் பகநூர் சி. வை. நாமோதரம்
பிள்ளையவர்களைப் பார்க்கச் சென்றுழி, அவர் இவரது கவித்திற
மையைப் பரீக்ஷக்கும் நோக்கத்துடன், ஆங்கில மகாகவி ஷேக்ஸ்பீர்
பியர் இயற்றிய வெனிஸ்வந்திகள் என்னும் நாடகத்திலுள்ள ஒரு
ஆங்கிலக் கவியைத்தந்து அக்கருத்தமையத் தமிழில் ஒரு கவியியற்று
மாறு சொல்ல, இவர் அவ்விடத்திலேயே எழுதியன்னார் கைக்கணித்
டனர் என்ப.

ஆங்கில கவி வருமாறு:—

The man that hath no music in himself,
Nor is not moved with concord of sweet Sounds,
Is fit for treasons, stratagems and spoils;
The motions of his spirit are dull as night
And his affections dark as Erebus:
Let no such man be trusted.

Merchant of Venice. Act. V. Scene I.

க ல ல வ தி .

அ ங் க ம்—க.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனாண்மணியி னந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மனோமோகினி, மரகதம்.

மனோமோகினி:— (தனக்குள்) நம்முடைய யுக்தியே யுக்தி! இந்தச் சயதுங்க ராசரை நாமும் எப்படியாவது அவர் மகாராணியாரோ டிருக்கும் பொழுது நம்முடைய வலைக்குட் சிக்குமாறு செய்யவேண்டுமென்று எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும் முடியவில்லை. அதுவும் என்ன அறி வின்மையான் முயன்றோம்! மகாராணியார்வனப்பின்முன் நமது வனப்பு மொருவனப்பா?— இப்பொழுது நாம் முயன்றது நியாயம். அவ்வாறே யரசனுக்கு உரிமைமாத மாயினோம்! ஒருகால் என்னையே யவர் தமது மனைவியாக வரிக்கவுங்கடும். அப்படியாயின் நாம் மகா ராணியார் என்னும் பட்டமும் வகிக்கலாம்!— அந்தநாளெந்தநாளோ! அது மாத்திரஞ் சீக்கிரங் கைகடுமாயின் ஆலடிப்பிள்ளையார்க்கு யீந்து பணத் தேங்காயுடைப்பேன். பிள்ளையாரே! முன்னரே நீர் சுகசரீரரை யென்வயப்படுத்தியபோது உமக்கு ஒருபணத் தேங்காயுடைத்தேன்! அதை ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டு இப்பொழுதும் அடியானுக்கு உதவி செய்யவேண்டும்!—(பாடுகின்றாள்).

மூலமே கணத்திற் கெல்லா முதல்வவென்னப்ப; காஞ்சி

யாலடிப் பிள்ளையாரே யடியனேற் கருள்செய்வாயே.

(17)

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:— அம்மா! சுகசரீர எசமான்கள் இங்கே தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று வந்திருப்பதாகச் சொல்லச்சொன்னார்.

மனோமோகினி:— அப்படியானால் அவரை யுடனே நீ வரச்சொல்.

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

(மரகதத்தைநோக்கி) அட! மரகதம்! நீ போய் மகாராசாவவர்கள் எங்கிருக்கின்றனரோ அங்கே சென்று அவர் இவ்விடம் வருகிற சமயம் பார்த்து வந்து முன்னரே தெரிவி! சீக்கிரஞ்செல்! தாமதியாதே.

[மரகதம் போகின்றான்.

பாட்டு 17. கணத்திற் கெல்லா முதல்வ = கணபதியே.

சகசரீரரும் வருகின்றார்! அவருக் கெவ்வீதமாவது நாம் அரசன்மகள் கலாவதியை மணம் புரிவிக்கவேண்டும்!

சகசரீரன் வருகின்றான்.

வாரும் சகசரீரரே! இப்படி யுட்காரும்.

சகசரீரன்:— ஆ! அப்படியே யுட்காருகின்றேன்! மற்றைப்படி யென் னுடைய காரியம் என்னாயிற்றே?

மனோமோகிநி:— என்ன? சகசரீரரே! எனக்கு இவ்வளவு தூரம் உதவி செய்த உம்முடைய காரியத்தை மறப்பேனோ? அதைக்குறித்தொன்றும் யோசியாதீர்! கலாவதி தம்மைவிட டெங்கே தவறப்போகின்றாள்? நீவிரோ ஒருபெரிய பிரபுவாயிருக்கின்றீர்! மகராசாவினுடைய பிரீதியு முடையீர்! மகராசாவுக்கு நெருங்கிய சுற்றத்தாராயு மிருக்கின்றீர்! உமக்கென்னையா குறைவு?

சகசரீரன்:— ஒருகுறைவுமில்லை! தாங்கள் தாம் இராசபாரியையாய்விட்டீர் கள்! இனிமேலிர்தச் சகசரீரனென்னத்திற்கு?— நான் போய் வரு கின்றேன். (எழுந்திருக்கின்றான்.)

மனோமோகிநி:— இவ்வென்னை சகசரீரரே! இப்படிச் செய்கின்றீர்? நீர் சொல்லுவதொன்று மெனக்குப் புலப்படவில்லையே! உம்மைக்கட நான் மறப்பேனா?— (அருகில் நெருங்கி) ஏளிப்படிச் கோபித்துக்கொள் கின்றீர்? (அணைத்துக்கொண்டு) என்ன சமாசாரம்?

சகசரீரன்:— தாங்களோ மகராணியாய்விட்டீர்கள். நானே இருந்த நிலைக் குக் குறைவின்றி யிருக்கின்றேன்! பேருக்குமாத்திரஞ் சகசரீரனானே! கலாவதியையும் மந்திரிபார் மேதாதிதிமகள் குலாந்தகன் மணக்கப் போகின்றானாம்! இனிமேல் நமக்கென்னகுறை?— தங்கள் காரியம் முடிந்து விட்டதே யன்றே?

மனோமோகிநி:— என்ன? சகசரீரரே! மேதாநிதியின் மகன் குலாந்தகனு கலாவதியை மணக்கப்போகின்றானாம்? போம் ஐயா போம்! உமக் கென்னவேலை? எவனாவது என்னவாவது வாய்க்கு வந்தாடி பிதற்றிக் கொண்டிருந்தால் அவையாவும் உமக்கு மெய்யான சமாசாரத்தாம்! என்னவோ வின்பேச்செல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்! அவனும் மணக்கப் போகின்றான்! நீரும் பார்க்கப்போகின்றீர்!

சகசரீரன்:— தாங்கள் என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்களே! அந்தமாதிரி வார்த்தைபிறந்து என்காதிலே விழுந்ததனாலேதானே யிங்கே தங்களிடஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வந்தேன்! இவ்வாமற் போனால் தாங்கள் செய்த வாக்குத்தத்திலெனக்கென்ன அவநம்பிக்கையா?— மேலும் அவனே மந்திரிமகன்! புத்திசாவி! அழகுள்ளவன்! இப்படி யடிக்கடி யவனே சொல்லிக்கொள்ளுகின்றான்! அப்படியிருக்க மேதா நிதியவர்களே பார்த்துக்கேட்டால், மகராசாவவர்கள் தமதுபெண்ணை யவர்குமாரனுக்குக் கொடுக்கத் தடை சொல்லுவாரா?

மனோமோகிளி:— ஐயா! 'உம்முடைய புத்தி யெப்பொழுதுஞ் சுத்தேசப்பட்ட புத்தி' யென்கின்றார்களே! அஃதுண்மையாகவே யிருக்கின்றது. என்ன பைத்திய முமக்கு!— அவனுடைய புத்திசாஸ்தனத்தனத்தப் பற்றி நீர்தாம் மெச்சிக் கொள்ளவேண்டும்! உமக்கே னிர்த யீண் யோசனையெல்லாம்? நானிருக்கும்போது கலாவதியைக் குவார்த்தகன் மணக்கப் போகின்றானா?

சுகசீரீரன்:— என்னவோ? எப்படியாவது என் காரியத்தை முடித்து வைக்க வேண்டும். தங்களைத்தான் நம்பியிருக்கின்றேன்.

மனோமோகிளி:— சுகசீரீரே! நீரொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்! இன்னும் கொஞ்ச நாளிற்குட்பாரும் மந்திரிமகன் போகும் வழியை! மகாராசாவர்கள் என்னுடன் சேர்த்திருப்பது இந்தமந்திரிக்கு என்ன கேடு தாலமோ? தெரியவில்லை.— எப்பொழுது பார்த்தாலு மென்பேரி வேதாவது, குற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றாராம்!— அவரது அகந்தையைச் சிறிது அடக்கவேண்டும்!

சுகசீரீரன்:— அவர்தாம் மகாராசாவின் முக்கிய மந்திரியாயிருக்கின்றாரே! அவரைத் தாங்களென்ன செய்யக்கூடும்?

மனோமோகிளி:— பத்துநாளைக்கு முன்னிருந்ததற்கு இப்பொழுது எப்படி, மந்திரிமக னிருக்கின்றானென்று பார்த்தீரா? இந்தவிடயமெல்லா மெனக்கு முன்னரே தெரியும்.

சுகசீரீரன்:— *தாங்கள் தாம் எனக்குத் தெய்வம்! மற்றைப்படி, சிலநாளைக்கு முன் நன்றாய் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்த மந்திரிமகன் என்னவோ இப்பொழுது பைத்தியம் பிடித்தவன்போலப் பேசுகின்றான்!—

மனோமோகிளி:— பைத்தியமா? பெரும்பைத்தியமா?— உமக்கு இன்னும் என்னுடைய சத்திகளெல்லாம் நன்றாய்த்தெரியா! வைத்தியர் அகோபல னிருக்குமட்டும் நீர் எதற்கு மஞ்சவேண்டாம்!

மரகதம் வருகின்றான்.

மரகதம்:— அம்மா! மகாராசாவர்கள் சதுரங்க விலாசத்திலிருந்து புறப் பட்டுவிட்டார். இன்னுஞ் சிறிதுநேரத்திற்குள் ஐய்விடம் வருவார்.

மனோமோகிளி:— சரி. அப்படியானால் நீர் போய்வாரும், சுகசீரீரே! நீர் இந்தவிடயமாக வொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். கலாவதியும்முடைய கையிலவந்து விட்டாளென்று நினைத்துக்கொள்ளும், போம், நாழிகையாயிற்று. (மரகதத்தை நோக்கி) அட! மரகதம்! இவரைச் சிக்கிரம் புறக்கடைவழியாய் வெளியே கொண்டுவிடு, (சுகசீரீரரை நோக்கி) சுகசீரீரே! நான் சொல்லியவற்றையெல்லாம் மனத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளும், பத்திரம்!

நாங்கள் தாம் எனக்குத் தெய்வம்! வேசையர் வீடு செல்வாரியல்பாய் சொற்களுள் இதுவும் ஒன்று போலும்.

அகோபலர் = அரண்மனை வைத்தியர்.

சுகசரீரன்:—(எழுந்து) ஆ! அப்படியே! மற்றைப்படி தங்கள் தயவு என்பேரிற் பரிபூரணபா யிருக்கவேண்டும்.
மனோமோகிளி:—சரி. சரி. போம். போம்.

[சுகசரீரனும் மாகதமும் போகின்றார்கள்.

(தனக்குள்) மகாராசாவவர்கள் எதற்காக இந்நேரத்தில் இங்கு வரவேண்டும்? ஏதோ அவர் இரண்டு மூன்று நாளாக ஒரு மாதிரியா யிருக்கின்றார். எதையோ வென்றைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார் போலும்.— ஒருவேளை, அவரது அருமைமகள் கலாவதிக்கு வயது வந்துவிட்டதே! அவளுக்குத் தகுந்தவரனைச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றுகானோ?—ஆ! ஆ!! அவளுக்கேற்றவான் அந்தக்குமாரவேளொருவன்! அதற்காட்சேபணியில்லை.—அப்படியிருக்க, சீ! சீ! என்ன அவசரப்பட்டோம்!— இரத்தத் தரித்திரம் பிடித்த சுகசரீரனுக்கா அவ்வழகியை மணஞ்செய்து வைக்கிறது? அசாத்தியம்! அசாத்தியம்!! அப்படியே பொருவேளை சாத்தியமாயினும் அஃது அநியாயம்! அநியாயம்!! (பாடுகின்றான்.)

மின்னனை யானையிவ் வீணனுக் களித்தல்
பொன்னெழின் மாண்பு புலியின் வாயினு
மருமையாய் வளர்ந்த பொருபெருங்கி ளியைப்
பூணையின் வாயினுந் தானே பிடித்துத்
திணிப்பது போன்மென வெண்பீடு மன்றோ?

(18)

நாமும் என்ன பைத்தியக்காரத்தனமாய் அவருக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தோம்! கலாவதியோ மகாராச புத்திரி! இவ்வோ ஒரு *சமாளியப்பிரபு! தாம் மகாராசாவுக்கு மிகவும் நெருங்கின பந்துவென்று தாமே வாய்ப்பறையறைந்துகொண்டு திரிகின்றார்! இன்னும்வர் இராசபந்துவாயிருந்தும் இழிகுலச்செயல்களுந் தூர்நடக்கைகளும் இவரிடங் குடிக்கொண்டிருக்கின்றன! கேட்டால், நீ தான் அவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணமென்கின்றார்! இவருக்குக் கலாவதி யகப்படுகிற தென்னையோ குதிரைக் கொம்புதான்! நாம் நம்மாலியன்றமட்டும் † 'வாய்புளித்ததோ மாங்காய்புளித்ததோ' என்று சொல்லி வைப்போம்! அவருக்கு நல்லூழிருந்தால் நடக்கிறது. (பாடுகின்றான்.)

[சயதுங்கண்மனோமோகிளி பின்னே வந்து நிற்கின்றான்.

சயதுங்க ராச நிதியே சலியாத கற்ப தருவே
நயனாக சஞ்ச நயநா நளிர்சேரு மென்ற னிறைவா
வ்யர்வான வாகு கிரியா னுணைமேவ நின்று தமிழேன்
மயலாகி கதை லறியா வருவாயென் சாயி துரையே.

(19)

பாட்டு 18 போனீன்: மகாக்குறுக்கம்.

சமாளிய = சாமாளிய

வாய்புளித்ததோ மாங்காய்புளித்ததோ என்று பேசுதல் = ஒட்டாமற் பேசுதல்.

இஃது இப்பொருண்மைத்தாதல் வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க.

(க) இராகம் - கேதாரகௌளம். தாளம் - ஆதி.

ப ல் ல வி,

எங்கள் வீர ராச வின்றினி
திவ்வி டம்வரு வாய்கொலோ.

அ று ப ல் ல வி.

துங்க னாஞ்சய துங்க மன்னனே

துரைசாமீ யுணையணை யாதூநா நேங்கினேன்.

(எங்கள்)

ச ர ண ம் .

சோழர் குலத்திற் றேன்றிய சகுண

சூரிய வமிசச் சந்தர புருடா

யாமுங் குரலு மினிதிகைச் தாங்கு

யானும் நீயு மிருந்துமென் றடையோ.

(எங்கள்)

கருவி மாமழை

புரையும் வண்கையாய்

மருவ வென்றனை

வருதி யோடியே.

(20)

இளநீமி நிசைபாடக்

களமதன் கணைசாட

வளர்ப்புய மலையானே

தளர்வது தமிழேனே.

(21)

சயதுங்கள்:— என்னருமைக் காமக்கிழத்தி! மனோமோகிரீ! நீ தனியா யிவ்விடத்தி லென்னசெய்துகொண்டிருக்கின்றாய்?—[மொளனம்] என்ன? பேசாமலிருக்கின்றாய்? என்பேரி லேதாவது கோபமோ? என்முத்தே! (பாடுகின்றான்.)

ஓடி வந்தன

ஓடி யுன்றனைக்

கூடி யாடுவோ

முட லின்றியே.

(தழுவி முத்தமிடுகின்றான்.) (22)

மனோமோகிரி:— (கோபித்தவள்போலச் சிறிது விலகிக்கொண்டு ஆமாம்! என்னைக் 'காமக்கிழத்தி' யென்றீர்களே! 'என்னுயிர்க்காதவி' என்று சொல்லப்படாதோ? எப்படி யிருந்தாலும் நான், ஏழை தங்கள் மனைவி யாவேனோ?— (முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கின்றான்.)

சயதுங்கள்:— என்னருமைக் காதலீ! இவ்வற்ப காரியங்களுக்குக் கெல்லாந் கோபித்துக் கொள்வார்களா? நீ யென் மனைவிக்குரிய கௌரவங்களெல்லாம் வகித்துக் கொண்டிருக்கும்போது உனக்கென்ன குறைவு?—

மனோமோகிரி:— அஃகிருக்கட்டும். நீங்கள் என்னை நேசிப்பது உண்மையாயின், அந்நேசம் எவ்வளவென்று கூறுங்கள். கேட்போம்.

சயதுங்கள்:— இவ்வளவென்று வரையறுத்துக் கூறப்படும் நேசம். நேசமே யன்று.

மனோமோகிரி:— தங்களுக்கு என்பாலுள்ள நேசத்தீர்த் கோரெல்லை யான் குறிப்பிக்கின்றேன்! பார்த்தீர்நீர்களா?

சயதுங்கன்:— அப்படியாயின் இன்னும் அநேக அண்டங்கள் படைக்குமாறு நீ நான்முசுக்கடவுளை வேண்டிக்கோடல் வேண்டும்!

[மரகதம் வந்து ஒரு நிருப மரசனிடக் கொடுக்கின்றான்.

சயதுங்கன்:— (வாங்கிக்கொண்டு) சரி, நீ சற்று அப்புறம் கில்!

[மரகதம் போகின்றான்.

மனோமோகிரி:— மகானம் பொருந்திய மகாமந்திரியார் மேதாநிதியவர்கள் மகராசாவலர்களுக்கு நீவீர் இன்னின்னவாதே யொழுக்கவென்று மென்று வரம்பெற்றுத்தி யுத்தரவனுப்பிய நிருபமோ?—

சயதுங்கன்:— என்னன்பே! அல்கென்னை? அப்படிக்கூறுகின்றாய்! அவர் ஏதேனும் நிருபம் எழுதினால் அது நம்முடைய இராச்சியபாரம் இனிது நடக்கும் பொருட்டே தான்!—

மனோமோகிரி:— தங்களுக்கென்ன? அவர்சொல்லுவது வேதவாக்கு! பூருவ சர்மத்தி லென்ன தவஞ் செய்தாரோ மேதாநிதியார் தங்களைப்போன்ற இராச சேவகர் கிடைப்பதற்கு!—

சயதுங்கன்:— (தழுவிக்கொண்டு) என் கண்ணை! இன்னொரு முறையப்படிச் சொல்லற்க!—மற்றையப்படி, நம்முடைய குழந்தை கலாவதிக்கோ வயது பதினாறு விரட்டது. நாம் சிக்கிரத்தினிற்றக்க வரனை விசாரித்து மண் முடித்தல் வேண்டும்.

மனோமோகிரி:—வரன் உன்னரினையே யகப்பட்டால் லலதன்றே?—

சயதுங்கன்:—ஆம். நலந்தான். ஆயினும் நம்முடைய சாதி குலாசாரக் கட்டு ஒத்தவர்களாய்க் தேடப் புகுந்தால், வேறு இராச வமிசங்களி லேதான் பார்த்தல் வேண்டும்.

மனோமோகிரி:—(தனக்குள்) அரசன் யோசனையைப் பார்த்தால் எட்டேணி வைத்தாலும் எட்டாது போலிருக்கின்றதே!—(அரசனேநாக்கி) இத்தனைடியெல்லாம் யோசனைசெய்வானேன்? மயிருவரிடத்தும் அன்பு பூண்டொழுகும் உத்தமர் நமது சுகசரிப் பிரபுவார்க் விரிசுக்கின்ற ரல்லரோ?—

சயதுங்கன்:—(தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

இருந்திருந்,

தென்னை யோசனை யெடுத்தாய் பெண்ணே!

“பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதைமை” தென்ப.

புகன்ற புலவர்தாம் பொய்ப்போ வாரோ?

சோமத்தன்:—மகாராசா! ஆத்தானமண்டபத்திற் பிரபுக்க ளனைவரும் வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சயதுங்கன்:—சரி, நீ போ. இதோவருகின்றோம்.

[சோமத்தன் போகின்றான்.

என்கண்ணே!—மனோமோகிநி! நீ யெனக்குக் கொஞ்சம் விடைகொடுக்க வேண்டும். நான்போய் வெகுசிக்கிரமாக வருகின்றேன். அப்பொழுது நாமிகைக் குறித்துப் பேசிக்கொள்வோம். (போகின்றான்.

மனோமோகிநி:—(தனக்குள்) ஏது! நாம் யீழற்றவண்ணமே யாய்விடும்போலிருக்கின்றது. முன்னரோ 'வேறுஇராச வமிசங்களிலே பார்க்கவேண்டு' மென்றார். இப்பொழுதோ உடனே யுத்தரஞ்சொல்லாமற் பெரிதும் யோசனை செய்தனர். அதற்கு நாமென்னசெய்யலாம்? சகச்சீரர் கொடுத்துவைத்தது அவ்வளவுதான்!—(மொளனம்) சீ! சீ! இருந்தாலும் நமக்கு இவ்வளவுதூரம் உதவிசெய்தவரை நாம் மறக்கக்கூடாது. அவர் பாவம் நம்மையே நம்பியிருக்கின்றார்! என்ன இருந்தாலும் நமக்கு அவர் பேரினாள் அன்பு போகவில்லை!—(பாடுகின்றான்.)

அடுத்திருப் பவரைக் கெடுத்தலா காதுமற்

றெடுத்தகா ரியத்தையும் விடுத்தலொண் ணாதே.

(24)

எல்லாவற்றிற்கும் அரசனிடம் இன்னும் இரண்டொரு முறை சொல்லிப் பார்ப்போம்! ஆனாலாகின்றது! ஆகாமற்போனாற் போகின்றது.

[மனோமோகிநி போகின்றான்.

இரண்டாங்களாம்.

இடம்: மதுரைநகர் பாண்டியனரண்மனையிற் சபாமண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சக்கேசன், ஆந்தவல்லி.

(இருவருஞ் சிங்காதத்தில் வீற்றிருக்கின்றனர்.)

சக்கேசன்:—(தனக்குள்) அப்பொழுதே சொல்லி யனுப்பினேம்! இன்னுமென் நமது கன்மணி சிதாநந்தன் வந்திலன்?—யாம், எவ்வளவு சொல்லியும் அவன் மனந்திருப்பிற்றிலது போலும்! என்செய்வோம்? பன்னெடுகாநாய்த் தேச சஞ்சாரஞ் செய்தல் வேண்டுமென்று நம்மை விடாப்பிடியாய்க் கேட்கின்றனனே! எவ்வளவோ அவனது நட்பாளர்மாட்டுச் சொல்லி அவன்றெண்ணத்தனைத் திருப்புவான் முயன்றோம். அணுவளவேனும் அவன் மனஞ் சலித்திலது! அவனோ எப்போது பார்க்கினும் உலகசரித்திரங்களைப் படித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அதன் பின்னர் அவற்றிற் கூறியாங்கே நடக்கவேண்டுமென்று முயலுகின்றான். யாம் வேண்டாமென் றெவ்வளவு கூறினும் பலவகைக் காரணங்களை

யெடுத்துரைத்துப் போகவே வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றனன்! யாம் இத்தனை நாளாய் அவனுக்கு விடைகொடா திருந்ததனால் எவ்வளவோ களிப்புடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பவன் இப்பொழுது சின்னாட்களாய் ஒருவருடனும் பேசுகின்றது மிலன்!—(பாடுகின்றான்.)

கரையறு கல்வி கற்றுங் காசினி யியற்கை யொன்றுந்
தெரிகில னாப்பஃ நேயஞ் செல்லுமா றுளங்க வன்று
மரைமலர் போன்மு சத்து மதியுறு களங்க மொப்ப

வுரைதரு வாட்ட மொன்றுந் ரொளிகுறைந் திருக்கின்றானே. (25)

—(மௌனம்.)

அவனுக்கு யாம் எங்கனம் விடை கொடுப்பது?—தேச சஞ்சாரஞ் செய்வதன்கண் எவ்வளவோ அபாயங்களுளவே! நமக்கு இத்துணை யழகுந் குணமும் வாய்ந்த மகனொருவனிருப்பது எத்தனையோ வேற்றரசர்களுக்குப் பொறாமை! மேலும் சோண்டாரசன் நமக்குச் சர்மவிரோதி! அவனது நாட்டகத்துப் புகின் நமது சிதாநந்தன் பிழைப்பதேது?—ஒன்றுந் தோன்ற வில்லையே!—(சுகேசன் சிங்காதந்தத்திற் சாய்கின்றான்.)

ஆநந்தவல்லி:—(கிடுக்கிட்டருகில்வந்து) ஆ! பிராணநாதா! இஃதென்னை? இவ்வாறு வருந்துகின்றீர்கள்! தாங்கள் வேறெதனையோ வொன்றைப் பற்றி யோசனைசெய்து கொண்டிருக்கின்றீர்களென்றன்றே யுறு யுகாறும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்! நமது குழந்தை சிதாநந்தன் தேசசஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே! அது பற்றியோ இவ்வளவு கவற்சி? அதற் கென்ன? போகவேண்டா மென்றால் நின்று விடுகின்றான்! அவன் தங்கையே தெய்வமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றானே! அவனோ தந்தைசொல்லைக்கடந்து நடப்பான்? விட்டு விடுங்கள் இந்தக் கவற்சியை!—

சுகேசன்:—(கிமிர்ந்துகொண்டு) பிராணசகி! கவற்சியென் னென்கின்றனையே! நமது சிதாநந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்யவே வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகின்றனன்! அதுதான்! வேறென்னுளது? எவ்வளவு தடுத்துரைப்பினும் அவன் கேட்கிலன்! என்செய்வல்லேன்? வேண்டாமென நின்று விடுவா நென்று வெகு எளிதாய்ச் சொல்லிவிட்டனையே! பலவித வுபாயங்களினாலும் அவன்தெண்ணத்தை மாற்றுவான் முயன்றேன், மேருமலைபோலவனது மனம் உறுதியாகவே யிருக்கின்றது. யானும் பலமுறை அவனுக் கெதிரிலேயே தேசசஞ்சாரஞ் செய்வதனால் நேரிடும் இடையூறுகளை யெடுத்துக் காட்டினேன், ஒன்றேனும் அவனிடத்திற் பயன்பட்டிலது. இதுதானெனக்கு மனவருத்தத்தை விளைக்கின்றது. என்னவோ யான் சொல்லவேண்டியன வெல்லாந் சொல்லிப்பார்த்தேன். அவனொன்றற்கு மிணங்கிப்பேசிலன். நீயேனுந் சொல்லிப்பார், அவனையும் சண்டு வருமாறு சொல்லி யிருக்கின்றேன். என்னவோ நீ சொல்லும் வண்ணம் அவன் கேட்பானென்று யான் நினைக்கிலேன்.

ஆந்தவல்லி:—பிராணநாதா! தங்களுக்குத் தெரியாதது முண்டோ? எனக் கொன்றுத் தோன்றவில்லையே! நமது கண்மணி செல்வச் சிதாநந்தனை விட்டு ஒரு கணப்பொழுதேயாயினு மென்றும் பிரிந்திருக்க முடியாதே! என்ன? உறுதியாய்ப் போகவேண்டுமென்ற கூறுகின்றான்? சிதாநந்தனைத் தவிர்த்து நமக்கு வேறுயாவருளார்? எங்கனமோ நமதருமை மகனை யனுப்புவது? எவ்வளவோ தவம்புரிந்து அருமையா யோராண் மகவைப் பெற்றோம். ஏதோ அங்கயற்கண்மமை யருளினால் நமது கண்மணிக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. இப்படி யிருப்ப, அவனேன் தூரியதேசங்கட்குப் போதல்வேண்டும்? நமது ஒரே குழந்தை யருமந்த சிதாநந்தனை யனுப்பிவிட்டு எவ்வணமாற்றி யிருப்போம்?

சிதாநந்தனுள் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

இதோ நம் சிதாநந்தனுள் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள். எப்படி யாவது அவனுக்கு நம்புத்தி நவின்னு நிறுத்தியே விடல்வேண்டும். என்னருமைச் செல்வமே! சிதாநந்தா! இப்படிவருதி!

சிதாநந்தன்:—(சுக்கேச னருகிற்சென்று) எந்தாய்! சரணம்!

(வணங்குகின்றான்)

சுக்கேசன்:—என்கண்ணே! சிதாநந்தா! இப்பாண்டிநாட்டின் சிங்காதந்தத்தின் கண் வீற்றிருந்து நீழுகாலஞ் செங்கோல் செலுத்துக!

சிதாநந்தன்:—(ஆந்தவல்லி யருகிற்சென்று) அம்மா! நமஸ்காரம்!

(வணங்குகின்றான்.)

ஆந்தவல்லி:—(தழுவிமுத்தமிட்டு) என் சிதாநந்தச் செல்வமே! நீ யின்புற்று இனிதுவாழ்க!—என் பிள்ளைக்கவி தீர்க்கவந்த பேரரசே! இப்படி யிருப்பாய்! (சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! அப்படி யுட்காருவாய்! நிற்பானேன்?

(சிதாநந்தன் தன்பெற்றோர்நடுவணிருத்தலும் சத்தியப்பிரியன் ஓராதனத் திருக்கின்றான்.)

சுக்கேசன்:—(சத்தியப்பிரியனிடம் மெதுவாய்) சத்தியப்பிரியா! என்னசமா சாரம்? சிதாநந்தன் மனமேதாவது திரும்பிற்றே?

சத்தியப்பிரியன்:—மகாராஜா! என்வள வியம்பியும் பயன்படவில்லை. யான் சொல்லுவனவற்றை யெல்லாம் நியாயவாதங்களான் மறுத்துத் தாம் அநேககாரணங்களை யெடுத்துக்காட்டி யென்மனத்தைபுற தம்பக்கத் திருப்பிக்கொள்கின்றனரே!—

சிதாநந்தன்:—என்னருமைத் தந்தையே! யான்போய் வருவதற்கண் என்ன தீங்குக ளிருக்கின்றன? தாங்களே னிவ்வாறெல்லாஞ் சிந்தாருல மெய்தல்வேண்டும்? தங்களது சமானமற்ற புத்திக்கெட்டாதன என்னசொல்லப் போகின்றேன்?—(பாடுகின்றான்.)

தேசங்க டோறு தேசங்கொ டேகலாற்
 பெறப்படு நற்பயன் சிறப்பொடு கேண்மின்.
 பூற்பனாடுகளின் பொற்புறு செல்வியு
 மியல்புந் திருத்தமு மியம்பருந் தொழில்களு
 மேற்றமுந் தாழ்வு மாற்றருந் செல்வமுங்
 குழுகளின் நன்மையுந் கோலின் செம்மையுங்
 கடிமண வியற்கையுந் காவலர் பண்புங்
 கல்விச் சாலையின் கவின்பெறு மொழுங்கு
 மல்வள ராவண வண்மையுந் தருமஞ்
 செய்யு தேர்மையுந் தையலார் கோலமுங்
 கழகக் தாடவர் பழகுபடை முறையும்
 பிறமொழித் தோற்றமும் பிறவுமறிந் தவற்றிற்
 கேற்ற வண்ண மினியநக் நாட்டையு
 மாற்றிச் சீர்செய்தன் மற்றதன் பயனும்.
 குடிசுட் குற்றவை கோணுக் குற்றவை.
 அடிகளே யதனை யறிதல் வேண்டுமே.
 அன்றியும்,

(26)

“வைய மின்புறின் மன்ன லின்புறும்
 வெய்ய தொன்றுநிற் றுணும் வெய்துறுஞ்
 செய்ய கோலினும் செப்ப லாவதன்
 றைய தாரினு ளருளின் வண்ணமே.”

(27)

“கோணிலை திரித்திடிந் கோணிலை திரியுந்
 கோணிலை திரித்திடிந் மாரிவறந் கூரு
 மாரிவறந் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
 மன்னுயி ரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன்
 றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றுகும்.”
 ஆகவின்,

(28)

எவருஞ் சுகமுற வினிதர சாள்வதே
 யவனி யதிபர்க் கமைந்தால் லறமாம்.
 இச்சிறு நாட்டினே யிருத்திடி னுலகினே
 யெச்சம யத்தோ வெளியினே னுணர்தல்?
 இப்பரு வத்தே செப்பரு நாடெலா
 மறியா விடிந்பின் னறியுமா நெயனே?
 காற்றுள போதே னூற்றிக் கோடல்
 வேண்டுமென் றியாவரும் விளங்க வுரைப்பா
 ராண்டுகை மன்னவர்க் கரியே கேண்மினே.

(29)

* கோலின் செம்மை = அரசாட்சியின் சேர்மை.

† அடிகள் ; பெரியோரைக் குறிப்பதோர் உயர்வு கருதிய சொல். ஈண்டு தந்தை
 யைக் குறித்தது. “அடிகண் முன்னர்யானடி வீழ்ந்தேன்” சிலப்பதிகாரம்.
 § குளாமணி. † மணிமேகலை.

§ “ஊற்றுநீர்க் கூவலு ளுறையு மீனரை”

வேற்றுநாட் டகன்சுவை விடுத்தன் மேயினார்.”

(30)

எனப்பெரியாரும் அங்கனந் தேசசஞ்சாரஞ் செய்யாமையி னிழிவினைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். ஆதலிற் றந்தையே! தாங்கள் சுகமா யிருந்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவரும்போதே சிறியே னில்விள வயதிலேயே வெளிநாடு நகரங்களை யெல்லாம் பார்த்து ஆங்காங்குள்ள விசேடங்களை யறிந்து வராவாழிற் பின்னர் யான் இராச்சியபாரம் பூண்டு அரசாட்சி செய்யும்போதோ பார்த்தவியலும்? இவற்றைவிடல் லாம் ஆலோசித்தே யான் தேசசஞ்சாரஞ் செய்தல்வேண்டு மென்பது.

சத்தியப்பிரியன்:—மகராஜா! அவ்வாறு செல்வதிற் கேடொன்று மிராது போலும்! நமது இளவரசருக்குத் துணைவகை யானும் கூடவே போய் வருகின்றேன்.

சுகேசன்:—சத்தியப்பிரியா! நீ சொல்லுவ துண்மையே யாயினும் பலவிதத் துன்பங்க ளிருக்கின்றனவே! நமக்கு நேர் விரோதியா யிருப்பவன் சோ ணட்டரசன் சயதுங்கன். அவனோ மகாசுத்தவீரன். மல்லயுத்தத்தில் வீமசேனனென்றே சொல்லலாம். அவனது நாட்டிற்குட் பாண்டி நாட்டுப் பறவையும் பறக்கப்படாது. அவனது உத்தரவின்றி அவன் தேசத்தினுட் பகைநாட்டா ரெவருஞ்செல்ல நேரிடுமாயின் அவன் அவர்களை மல்லயுத்தத்திற் கழிப்பான். அதுவுமன்றி அவனுக்கு வெரு நாளாய் நம்முடைய நாட்டின்மீதே கண். நமது சிதாநத்தன் தேச சஞ் சாரஞ் செய்வதையவன் அறிந்தனனாயின் எவ்விதத்தினும் இவனைத் தொலைப்பதற்கு வழிபார்ப்பான். இவற்றை யெல்லாம் அறிந்திருந்தும் நீ சிதாநத்தனோடு சேர்ந்து கொண்டு அவன்போகும் வண்ணமே பேசுவ தழகன்று. எப்படியாயினுஞ் சிதாநத்தனை யிவ்விடத்திலேயே நிறுத் திவிடும் வழியைப்பார்:— (பாடுகின்றான்.)

விளங்குமறி வழியுக்கு விளம்புகிற்ப துண்டுகொலோ?

இளங்கன்று பயமறியா தென்றுரைத்த லுணர்சிலைபோ?

(31)

சிதாநத்தன்:—என்னருமைத் தந்தையே! நீங்களேன் இவ்வாறு கொள்ளே கவற்சி யுறுகின்றீர்கள்? அரசமரபிற் பிறந்தவர்களும் பிறர்க்கஞ்சுவார் களோ? (பாடுகின்றான்.)

§ சீவகசிந்தாமணி.

பாட்டு 30 ஊறுகின்ற புனல்நிறைந்த கிணற்றினுள்வாரு மீன் போன்றார் பிற நாடுகளின் காட்சியாற் போதருயின்ப யிழந்தவராயினார். “கிணற் றுத்தவனைக்கு நாட்டு வளப்பமேன்” என்பதனையு நோக்குக.

* “தீங்கரும் பின்ற திரன்கா லுனையலரி
தேங்கமழ் நாற்ற மிழந்தா அங்—கோங்கு
முயர்குடி யுட்பிறப்பி னென்னும் பெயர்ப்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை.” (32)

மகாசுத்த வீரராகிய தங்களுக்குப் பிறந்த யானே இவ்வற்புயை சோணை
ட்டாசற்குப் பயப்படுவது? இவனைப்போ லாயிரம் அரசர்கள் வந்தபோ
திலும் யுத்தத்தி லொருகா லும் பின்வாங்கேன்! இன்னணம் வேற்றரசர்
கட் கஞ்சி நடப்பின் என்னுதான் நமது இராச்சியம் முன்னுக்கு வரும்?—
மேலுங்காண்மின்! இதற்கு முன்னு மெத்துணையோ சோழராசர்கள்
நமக்கு விரோதிகளாயிருந்திருக்கின்றனர்! † அவ்வக்காலங்களி னெல்
லாம் நம் ஆலவாய்ப் பெருமான் பல்வேறுருக்கொண்டு மகாற்புதமான
திருணியாடல்கள் செய்து நம்மைப்புரந்தருளி யிருக்கின்றார்! அது
போலவே யிப்பொழுதுங் காத்தருளுவாரென்று நினைப்பதற்கு யீயமு
முண்டும்கால்? அன்றியும் பற்பல தேசங்களிற் சஞ்சரித்து ஆங்காங்கு
ள்ள சபாவங்களை யறிந்தவர்களாலிரா தமது சிறிய இராச்சியங்களைபுஞ்
சீர்திருத்தி வித்தாரப்படுத்திப் பெரிய சக்கிரவர்த்திக ளாயினார்கள்?
அங்கனமிருப்ப, யாமிச்சிற்றரசர்களுக்கு அஞ்சி நடப்போமாயின் எப்
பொழுதும் அடிமையரசர்களாகவுங் குறுநிலமன்னர்களாகவுந்தா மிரு
த்தல்வேண்டும்—ஆதலின், எத்தாய்! ஒன்றுக்கும் நீங்கள் அஞ்சல்வேண்
டாம் எதனையும் குறித்துயோசித்தல் வேண்டாம். ஈசனருளா லொரு
வகையுடருமெனக்கு றேரிடாது! ஆகவே, எனக்கு இப்பொழுதே தேச
சஞ்சாரஞ் செய்ய வுத்தார் தந்தருளுவார்.— (பணிகின்றான்.)

சுகேசன்:—என்கண்ணே! சிதாந்தா! நின்றபுத்திக்கும் வீரத்திற்கும் யான்
நினை மெச்சுகின்றேன். நீ சக்கிரவர்த்தியாய் வருவதை யானென்று
பார்க்கப் போகின்றேனோ? உன் செளரியத்திற்குச் சைவியத்திற்கும்
இம்முடிவகங்களும் போதா!— எல்லாவற்றிற்கும் மந்திரி சர்மதிக்கு
ஆளனுப்பி யிருக்கின்றேன். அவரும் வரட்டும்.

சர்மதி வருகின்றார்.

மந்திரியும் இதோ வந்துவிட்டார்! அவர் சொல்லுவனவற்றையுங் கேட்டு
யோசித்து நடத்துவோம்.

* நாலடியார்.

பாட்டு 32 இனிய கரும்பினுதித்துந் திரண்ட தானுடைத்தாயும் குதிரையின்
பிடர் மயிர்போல விரிந்து விளங்கியும் கொழுத்தாடை யினியரூறு
நாற்ற மில்லாததாதல் போல், மேன்மேலு மோங்கி வளரு நற்குடிப்
பிறந்து வைத்தும் ஒருவன்நன் சீர்த்தியினைச் செய்யுட்களிலும் சிலை
களினுந் தீட்டற்குக் கருவியாய் மிக்க ஆண்டன்மை யில்லானாயின்
அவன்நன் உயர்குடிப் பிறப்பினாற் போந்தபயன் யாதுகொல்?

அவ்வக்காலங்கள்:—சுந்தரேச பாசேகர பாண்டியன், வாங்கிய
சேகர பாண்டியன் முதலாயினார் காலங்கள்.

சந்மதி:—மகாராஜா அவர்களுக்கு அடியேன் மந்திரி சந்மதி வந்தனம்! (இளவரசரை நோக்கி) இளவரசசேர! தமக்கு என்றும் வெற்றியுண்டார்குக.

ககேசன்:— வம்பின் சந்மதியாரே! இங்ஙன மிருமின். நமது குமாரன் சிதாநந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்தல்வேண்டுமென்று பிடிவாதஞ் செய்கின்றனனே! அதனைப்பற்றி நுந்தங் கருத்து யாதுகொல்?

சந்மதி:—ஆம். மகாராஜா! நமது இளவரசர் சிதாநந்தருக்கு இவ்வவா விருப்பது எனக்கு வெகுராளாய்த் தெரியும். நேற்றை ஞான்றினும் அவர் என்னிடம் போந்து தங்கன்பாற் கழறித் தம்மையுந் நமது ஆன்மதேசர் சத்தியப்பிரியரையும் அனுப்புமாறு கேட்டனர். அங்ஙனம் அவரோ விரும்பும்போது நாம் தடுப்பது அறுசிதம்! அவரோ நல்ல கல்விமான்; சுத்தவீரர்; நீதிகளை யுணர்ந்தவர்; அறிவே யின்பமென்பவர். அவரறி யாதது முண்டுகொலோ? மற்று அவரது ஆன்மதேசர் சத்தியப்பிரியரும் நம்மிளவரசருக்கு எவ்விதத்தினு மேற்ற தோழர். ஆகவே யாமிவ்விரு வர்க்கையும் அனுப்புவதைக் குறித்து எள்ளளவும் யோசித்தல் வேண்டிய தில்லை.

ககேசன்:— அவ்வாறாயின் இவ்விருவரையுஞ் சோணடுதவிர மற்றை நாடுக ளுக்குத் செல்லுமாறு சொல்லுவோம். (சிதாநந்தனைநோக்கி) என்னரு மைமகனே! சிதாநந்தா! நீ சோணட்டுக்கு மாத்திரம் போகாமல் வேறு நாடுகளுக்குப்போய் அவற்றையெல்லாம் பார்த்தபிறகு கூடிய சீக்கிரத் திற் றிரும்பிவிடல் வேண்டும். இஃதொன்றுதான் யானுனைக் கேட்டுக் கொள்வது. மற்றைப்படி நீ தேச சஞ்சாரஞ் செய்வதி லெனக்கோ ராட்சேபையுமிலை.

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அப்படியே செய்கின்றோம். தாங்கள் கூறியசொல்லை மீறி நடப்போமா?

சிதாநந்தன்:—(கனிகூர் தாநந்தவல்லியை நோக்கி) என்னையன்புடன் பெற்று வளர்த்த தாயே! தந்தையும் விடை கொடுத்தார்! இனித் தங்கள் திரு வாக்கினால் யாங்களிருவருஞ் செளக்கியமாய்த் தேச சஞ்சாரஞ் செய்து வர உத்தரவு கொடுத்தருளல் வேண்டும்.— (வணங்குகின்றார்.)

ஆநந்தவல்லி:—(ஆக்கி முத்தமிட்டு) அப்பா! குழந்தாய்! சிதாநந்தா! உன் தந்தையார் சொல்லியதற்குமே லொன்றும் யான் சொல்லப் போகின்ற தில்லை. ஆபிணமவர் சொன்னதை மறவாதே! சோணட்டுக்குப் போகாதே! வழியிற் காடுகளிற் பலவிதத் தீயவிலங்குகளிருக்கும். அவற்றை யெல்லாஞ் சாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துப் பரிகரித்துப் போகவேண்டும். சோணட்டுக்கு மாத்திரம் போகாதே! வெகு சீக்கிரத்தில் வந்து சேர்க.

சிதாநந்தன்:—என்னருமைத்தாயே! தாங்களைகைக்குறித்துங் கவற்சியுறல் வெண்டாம். என்னருமைநீசைச் சத்தியப்பிரியருங் கூடவருகின்றார். யான் வெகு சாக்கிரதையாய்த் தேசசஞ்சாரஞ் செய்து விட்டு வந்து செருவேன். (மீட்டும் வணங்குகின்றான்.)

ஆநந்தவல்லி:—(வாரியனைத்து முத்தமிட்டு) ஆ! என் கண்மணி! எப்படியான் உன்னைப் பிரிந்திருப்பேன். சுகமாய்ப் போய் வருக. (சத்தியப் பிரியனை நோக்கி) சிக்கிரம் போய் வந்து விடுங்கள்.

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அங்கனசீம செய்கின்றேன்.

சிதாநந்தன்:—யியா! சந்தியவர்களை! தங்கள் நன்மதியை யெதிர்பார்க்கின் றேன்.

சம்மதி:—இளவரசரே!

*“தந்தைசொன் மிக்க மந்திர மில்லை.” (33)

என்ற தமிழ் முத்தாட்டியின் நல்லுரையை மறவாதீர்! இது தான் யான் சொல்லுவது.

சிதாநந்தன்:—அவ்வண்ணசீம செய்கின்றேன்.

(சிதாநந்தன் தந்தைபாற்சென்று மீட்டும் வணங்குகின்றான். அவர் தழுவ முத்தமிடுகின்றார்.)

சுகேசன்:—நம் சொக்கலிங்கப் பெருமானுமக்குத் துணைபுரிவாராக. (சத்தியப் பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! சிதாநந்தனை வெகு சாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள். நீதா எனானுக் குற்றதுணைவன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்படியே.

(சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் யாவரையும் வணங்கிச் செல்லுகின்றனர்.)

முதலங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம்—௨.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனை.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: சகசரீரன், சோமதத்தன்.

சகசரீரன்:—(தனக்குள்) இறைவனருளிணுலெல்லாம் முடிந்தன! இனிமேல் நமக்கென்னகுறை? நினைத்தனவெல்லாம் கைகூடிவிடும். ஆயினும் தாமதஞ் செய்யக்கூடாது. இப்பொழுதே நமதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவேண்டும். இத்தற்காகவன்றே மனோமோகிதிக்கும் மகாராசாவுக்குஞ் சிசேக முண்டாக்கிவைத்தோம். மகாராசாவும் மனோமோகிதியின் வலையிலகப்பட்டிருக்கின்றார். எப்படியாயினும் அவனைக்கொண்டுகலாவதியை மணந்தாற்றான் நாம் நினைத்தபடி யிராச்சியத்தைப் பெறலாம்.—

(பாசென்றான்.)

சிலாதரன் மாநீ முற்கட் சிவபிரா னருளி னுலெ
நலாதவ குலங்க வின்ற நங்கையர் திலக மான
கலாவதி தன்னை நந்தங் காதலி யாகப் பெற்று
துலாவருஞ் சோழ ராச வுயர்பத நமதே யன்றே?

(34)

அவளும் நமக்கு எப்படியாவது கலாவதியை மணம்புரிவிப்பதாக வாக்குத் தந்தது செய்திருக்கின்றனள். மகாராசாவும் மனோமோகிதியின் வலையில் வீழ்ந்ததுமுதல் நம்பிடந்து அதிகமான பிரியம் பாராட்டி, நடந்து வருகின்றார். எவ்வாறேனும் நமதெண்ணத்தை யித்தருணத்தில் முடித்து விடவேண்டும்.

குலாந்தகன் வருகின்றான்.

ஓகே! நமது மந்திரியார் மேதாநிதியின் மகன் குலாந்தக னிடோவருகின்றான். இவன் என்னவோ சிலராளாய் மகாராசாவின் அரண்மனைக்கு அடிக்கடி வருவதும் போவதுமா யிருக்கின்றான். நாம் அன்று கெள்விப்பட்டபடியே யொருவேளை யிவனும் நம்மைப்போலக் கலாவதியை மணந்துகொள்ள இச்சை கொண்டிருந்தாலு மிருக்கக்கூடும். (சோமதத்தனை நோக்கி) ஏ! சோமதத்தா! யான் சொன்னபடியே அம்மா அவர்களிடத்திலே சொல்லி வந்தனையா?

சோமதத்தன்:—தாங்கள் சொல்லுகிறதற்குந் தடையுண்டா? சாமீ! எல்லாம் அப்படியே செய்துவிட்டேன். மற்றைப்படி யென்னைப்பற்றிக் கொஞ்சம் அம்மா அவர்களிடத்திலே சொல்லி வைக்கவேண்டும். இந்தச் சமயத்திலே யென்னைக்கைசோரவிடக்கூடாது. எசமன்களே! நான் ஏழை! என்னைப்பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பாட்டு 34 சிலாதரன் = சிவபிரான்; மலையை (வல்லாகத்) தரித்தவன். நலாதவ குலங்கவின்ற = நல்ல குரிய குலத்திற்கு கழகு செய்யும்.

சுகசரீரன்:—அதற்கென்னேடா! எந்தயவு இருக்கும்பொழுது உனக்கென்னேடா குறை?

சோமத்தன்:—அதுதான் சாமிவேண்டியது.

குலாந்தகன்:—(சமீபத்தில்வந்து) ஏன் ஐயா சுகசரீரே! நமது மகாராசா வெளியி லெங்கேயோ போகப்போகின்றாராமே. அல்தென்னை நிச்சயந் தானா? ஐயா! நீர் நமக்கு இவ்வளவு சினேகராயிருந்து மொன்றுஞ் செய்கின்றதில்லையே!—

சுகசரீரன்:—என்னையா செய்யவில்லை? நமது சபாவ முமக்கு இன்னும் தெரியவில்லை. பார்த்தீரா? நம்முடைய மகாராசா சயதுங்கரவர்கள் விருப்பத்தின்படியே யெல்லாக் காரியங்களையும் வெகு எளிதாக முடிந்துவிட்டேனே!

விகடவசகன் வருகின்றான்.

விகடவசகன்:—(புன்னகைசெய்துகொண்டு) எந்தக்காரியத்தை ஐயா? காவலனைக் கண்ணிழக்கும்படி செய்த காரியத்தையா?

சுகசரீரன்:—எந்தக்காரியத்தையையா?

விகடவசகன்:—அதுதான் ஐயா! அந்த (தலையை யாட்டிக்கொண்டு)—மகாராஜா அவர்கள் காரியத்தைத்தான்!

சுகசரீரன்:—எப்படி யெப்படி? கண்ணிழக்கச்செய்த காரியமா? அதென்னையா? யான் இராசத்துரோகியோ?

விகடவசகன்:—அதற்கு மையமுண்டோ? நீர்செய்த காரிய முமக்கே தெரியா விடிற் பின்னர் யாவர்க்குத்தான் நெறியும்? காமக் கடல்விழ்தார் கண்ணிழந்தா ரல்லவோ?

குலாந்தகன்:—(கனக்குள்) இவனென்ன! நான் எப்பொழுது என்கேயிரகசியம் பேசப்போனாலும் வந்துவிடுகின்றான்! (விகடவசகனை நோக்கி) இங்கே யார் ஐயா உம்மை வரச் சொன்னவர்?

விகடவசகன்:—எப்பொழுதையா அரசன்மனைக்கு அதிகாரியாயினீர்?

குலாந்தகன்:—என்ன? யான் அரசன்மனைக்கு அதிகாரியாக மாட்டேனென்று நினைத்தீரோ? அரசன்மனைக்கு அதிகாரியுமாவேன்! அரசன் மகையு மணப்பேன்! அரசனுமாவேன்!

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) ஓகோ! அந்த எண்ணமும் வைத்திருக்கின்றாயோ?—நாம் நினைத்தது சரியாய்விட்டது!—ஹும்! நமக்கு மனோமேர்க்கியினுடைய தயவிருக்கிற வரைக்கும் இவன் கலாவதியை மணந்து கொள்வதைப் பார்ப்போம்.

விகடவசகன்:—குலாந்தகரே! இது நல்லயோசனை! கலாவதியு மிணங்குவாள். நீரும் மணப்பீர்!

சோமத்தன்:—ஏன் சாமி! அவர்களுக்கென்ன? மந்திரி மகனுக்கு மகாராசா மகளைக் கட்டிக்கொடுக்க மாட்டாரா?

குலாந்தகன்:—(கனிப்புடன்) ஹும்! அப்படிச் சொல்லப்பா! நீ தானுண்மையை யறிந்தவன்! இவனுக்கென்ன தெரியும்?

சுகசீரன்:—(தனக்குள்) சரிதான். மகாராசா ஒரு வேளை யவ்வாறு யோசனை செய்திருந்தாலுஞ் செய்திருப்பார். ஆயினும் அவ்வின்னு மொருமுடிவிற்கும் வந்திருக்கமாட்டார். அப்படி யவர் வருகிறதற்கு முன்னே நான் மனோமோகிநியினிடஞ் சென்று கலாவதியைப் பெறுமாறு தக்க முயற்சி செய்யவேண்டும்.

லீக்டவசநன்:—(சுகசீரனை யுற்றுநோக்கி) என்னையாசுகசீரரே! உமக்குள்ளே யேதோ யோசனைசெய்து கொண்டிருக்கின்றீர் போலும்! உமக்குக் கலாவதியை மணந்து கொள்ள யோசனையில்லையா? நம் குலாந்தகர் யோசனை செய்து விட்டனரே! (சுகசீரன் முகஞ்சிவக்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! என்னையா விதூடகரே! பரிகாசம் பண்ணுகின்றீர்! பாவம்! இவருக்கு வயது நரம்பதாய் விட்டதே! மகாராசா இவருக்குப் பெண்ணைக்கொடுக்க இணங்குவாரா? அப்படியவர்தாமிணங்கினாலும் கலாவதிதா னிணங்குவாளா? (சுகசீரன் முகம் வெளுக்கின்றான்.)

லீக்டவசநன்:—ஐயா! குலாந்தகரே! நம்முடைய சுகசீரர் முகஞ்சிவக்க வெளுக்க நரம்பிப்படிப் பெசுதல் நியாயமன்று.

சுகசீரன்:—ஏடா! சோமத்தன்! கையிலென்ன? முத்து மாலையோ?

சோமத்தன்:—ஆமாஞ்சாமி. அம்மா அவர்களிடத் முத்துமாலையை யெனக்கே கொடுத்து விட்டார்கள்.

குலாந்தகன்:—ஐயா! சுகசீரரே! உமக்கு அம்மா அவர்களேதேனுமவெகுமதியின்னுங் கொடுக்கவில்லையோ?

லீக்டவசநன்:—அதைத்தா நெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவ் வெகுமதி அவர்க்குக் கிடைத்துவிட்டதே தா நம்முடைய குலாந்தகர்பாடு அந்தரத்தான்!

சோமத்தன்:—பொழுதுபோகிறது. நான் போய்வருகிறேன் சாமி!

சுகசீரன்:—சரிதான். போ. (சோமத்தன் போகின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஏனையா விதூடகரே! அவர்க்கு வெகுமதி கிடைத்தால் என் பாடுபட்டி யந்தரமாகும்? கலாவதி யெனக்கு கிடைக்கமாட்டாளா? என்ன நான்தான் மந்திரிமகளுயிருக்கின்றேன்! வெகுபுத்திசாவி! மிகவும் அமுமுடையவன்! எனக்கென்னையா குறைவு? நிச்சயமாக கலாவதி யெனக்கே மனைவியாகப் போகின்றான்! பாருமே!

சுகசீரன்:—ஐயா! விதூடகரே! எனக்குக்கொஞ்சம் விடைகொடுக்கவேண்டும்.

லீக்டவசநன்:—நீவீர் நம்மை வினவியதென்னே? அத்தற்கியாம் என்னை விடை கொடுத்திலம்?

சுகசரீரன்:—பாடுவென்று மும்மை வினவவில்லை, விட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று தான் சொன்னேன்.

லிகடவசநன்:—ஐயோ! பாவம்! இவ்வளவிளவையதிலேயோ? சீ! சீ! அப்படிச் சொல்லாதீர்! இன்னும் கொஞ்சகாலமிருந்து கலாவதியின் சக்தையை மிந்தச் சரீரத்திற்குக் கொடுத்ததன் பிறகு போகலாம்!

(லிகடவசநன் சுகசரீரனைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் வயிற்றைத்

தடவுகின்றான்.)

சுகசரீரன்:—உம்மிடம் வந்தால் என்று மிப்பிரிகாசந்தானே! இனித் தாமதிக்க மாட்டேன். அவசியம் போகவேண்டும். ஆத்தாச மண்டபத்தில் யாவரும் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். (சுகசரீரன் போகின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஏன்? விதூடகரே! கலாவதியின் சகமென்றீரே! அஃதெப்படி யிவனுக்குக் கிடைக்கும்?

லிகடவசநன்:—ஹ! ஹ! ஹ! இவ்வளவுதானா?—சீ யொரு பெரிய மூடன்! இந்தச் சுகசரீரனுக்குக் கிளிப்புலான்மீது பெரிதும் விருப்பமுண்டு. ஆகையினாலே தான் இவன் கலாவதியினுடைய 'சக்தையை' தீன்பாடுவென்றேன். இதை நீ யறிந்திலையே! நீதானா கலாவதியை மணந்து சகிக்கப்போகின்றாய்! அவளிந்தமாதிரி யெவ்வளவோ இரண்டு மூன்று பொருள்படப் பேசுவானே! அப்பொழுது நீ விழிக்கவேண்டி வருமே!

குலாந்தகன்:—அப்படியானால் யானதற்கென்ன செய்யலாம்? ஏன் விதூடகரே!

லிகடவசநன்:—பாடுவென்று சொல்லுகின்றேன். அதனைக் கவனமாய்க்கேட்டுக் கொள். நீ யக்கலாவதியினிடஞ்சென்று அவளைவணங்கிக் சாதாரணமாகப் பேசக் கற்றுக்கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்! இதுசெய்தி, சுகசரீரனுக்குத் தெரியவேண்டாம்! தெரிந்தால் அவன் முன்னாக் கற்றுக் கொண்டு விடுவான். பார்த்துக்கொள்.

குலாந்தகன்:—ஐயா! லிகடவசரரே! நீர் சொல்லிக்கொடுத்த யுத்திக்கை உமக்குக் கொடி நமஸ்காரம். யான் நீர் சொல்லியவண்ணமே செய்கின்றேன், யான் போகட்டுமா?

லிகடவசநன்:—நம்புரத்திற்குத்தானே?

குலாந்தகன்:—எங்கே விதூடகரே?

லிகடவசநன்:—நம்மபுரத்திற்குத்தானே யென்றேன்.

குலாந்தகன்:—ஆமாம். நம்மபுரத்திற்குத்தான்.

(குலாந்தகன் போகின்றான்.)

லிகடவசநன்:—(தனக்குள்)ஐயோ! பாவமே! இத்தகையமுடரு முலகிலுவாரோ? காதுகேளாக் கண்ணிலான் நாடகம் பார்க்க விருப்பியங்கு! இவனுமே

மகாராஜாவின் மகளை மணக்க விரும்புகின்றனனே! கல்வியிற்சிறந்த கலாவதியோ இப்பேதையை மணப்பாள்? (பாடுகின்றான்.)

கலாவதிப்பேர்த் கன்னிகையைக் கைப்பிடித்துக் கொள்ளக்

குலாந்தகன்ற நெஞ்சிற் குறித்த—நிலாவுகொம்புத்

தேனைமுடஞ் சான்ற சிறுவன் பெறுகிற்பா

னானமதி யானுலப்போ லும்.

(35)

நமக்கென்ன? போய் அவமானப்பட்டும். மகாராஜா வருமுன் ஆஸ் தாநமண்டபம் போய்ச் சேரவேண்டும்.

(விகடவசன் போகின்றான்.)

இரண்டாம்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மணியிலாத்தாந மண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மேதாநிதி, சகசரீரன், குலாந்தகன், விகடவசன், ஆத்தானிகர்கள், கனவான்கள், மற்றையோர்.

மேதாநிதி:—ஓடா! குலாந்தகா! என்னேடா வுன்செயலொன்றும் நன்றா யிருக்கவில்லையே! நீ தீயர்குழாத்து ளொருவனெனக் கேள்வியுறுகின்றேனே!

குலாந்தகன்:—யான் சகசரீரரைத் தவிர்த்து வேறெவரோடுஞ் சேர்கின்ற தில்லையே.

விகடவசன்:—ஐயா! குலாந்தகரே! நாமக்கேற்ற நண்பர் சகசரீரர்! அவருக்கேற்ற நண்பர் நீர்! ஆனால் அவர் சரீரத்திற்குள்ளே சுகமுண்டு. உம்முடைய சரீரத்திலோ அஃதில்லை.

மேதாநிதி:—ஐயா! விகடவசரே! அவ்விணனுக்கு என்ன வுரைத்து மென்? சுத்தப் பேதையாயிருக்கின்றான்! அவனோடுன்ன? விட்டுத்தள்ளும்.

சகசரீரன்:—ஓ! விகடவசரே! நன்றாய்ச்சொன்னீர்! எனக்குள்ள சுகம் யாவருக்குளது? என் பெயரையே பாருமே!

விகடவசன்:—ஐயா! சகசரீரரே! நாமக்குப்பெயரிட்டவர் முன்பின் ஆலோசனை செய்தே வைத்திருக்கின்றனர்! நுந்தமக்கு எத்தனையோ * கொம்புகளிற்த் சுகம் அகப்பட்டிருக்கின்றன! இன்னு மகப்படும்! மற்றைப்படி மேதாநிதியாரே! இந்தச் சகசரீரரைப்பற்றி யெனக்கு வெகு நாளாய்த் தெரியும். (பாடுகின்றான்.)

யார்க்குமிப் பெரியர் பார்க்கப் பூனையைப்

போலிருந் தாலுஞ் சீலமார் சுகத்தை

நாடுகிற் பதினும் பிடுசால் பூசையைப்

போன்றவ ரென்றே யான்றோ ருரைப்பார்!

பாட்டு 35 கைப்பிடித்துக் கொள்ளல் = மணந்து கொள்ளல். “முடவனுக்குக் கொம்புத் தேன் கிட்டுமோ?” என்ற பழமொழியையும் காண்க.

* கொம்புகளிற்த் சுகம் = மரக்கிளைகளிலுள்ள கிளிகள்; கொம்புகள் + இல் + சுகம் = இல்லுமை மகளிரின்பம்.

வினைவலி யானே விமல நற்குண
 மனைவியை பிழந்த மாயிருந் துயராற்
 பிறனில் விழையா மயங்கி யுழல்பவர்!
 மறனார் தொழில்பல மாண்புறச் செய்தவர்!
 அரைசற் குறவென் றுரைசெய் இற்பவர்!
 காமக் கணிகைய ரேமமன் றறியார்!
 பூதரத் தினும்பெரும் புந்தி யுடையவர்!
 மாதரார் பழிச்சமன் மதனுறு வடி வினர்!
 இவரை மணந்துறு மேற்கிழைக் கெய்துநர்
 தவறரு மின்ப மன்றியுஞ் சாந்த.

மொழியுந் தன்மைய ருத்தமச் செல்வரே!

(36)

(யாவருங் கைகொட்டி யார்க்கின்தனர்.)

மேதாநிதி:—என்ன விகடவசநரே! இன்றைக் கிவ்வளவு தூர மிவரைப்பற்றி?

விகடவசநன்:—அப்படி யொன்றுமில்லை. நம்முடைய சகசரீரப்பிரபுவவர்கள் தம்மைப்பற்றிக் கொஞ்சமிங்கே யிராஜ சதஸிலே பிரஸ்தாபிக்கும் படி கேட்டுக்கொண்டனர். என்கருதிக் கூறினரோ? யானறியேன், தாங்கள் முக்கிய மந்திரி யாயிருக்கின்றீர்கள். (முற்றைய ஆத்தானிகர்களை நோக்கி) தாங்களு மிராஜசதஸியர்கள், நீளிரே கேண்மின். அவர் கேட்டுக் கொண்டபடி அவரைப்பற்றி யெனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சிறிதேனும் மறையாமற் சொல்லி விட்டேன்!—ஏனையா! சகசரீரரே! யான் சொல்லியவற்றுளேதேனு மையமுண்டோ?(யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

மேதாநிதி:—என்ன? கவனித்துக் கேட்டிரோ சகசரீரரே! நம் விதூடகர் தம்மைக்குறித்துக் கூறியவற்றை? ஒவ்வொரிடத்திலு மிருபொருள் வைத்திருக்கின்றனரே!

விகடவசநன்:—என்னையாதவறு? ஒரு பெரிய பிரபுவவர்களைப்பற்றிச் சொல்லு மும்போது ஒருபொருள்படக் கூறுவதென்ற லுத்தென்மனத்திற்குச் சாந்தமாயிருக்கவில்லை. ஆகையாற்ற னிருபொருள்படப் பேசினேன்.

பாட்டு 36 விழையா = விழையாமல்; விழைந்து. மறன் = வீரம்; கௌலை. ஏம வன்று = இன்பத்தைத் தரும். ஆடாங்கு; இன்பமல்லாமல். இப் பொருட்கு 'அன்றி' யென்பது 'அன்று' என "அன்றியின்றி யென்" என்னு நன்னூற் குத்திரத்தன் உடம்பொடு புணர்த்தலாற்றிரிந்த தென்க. பூதரம் = மலை. பழிச்சல் = துதித்தல்; பழித்தல். மன் மதன் = காமன்; நிலைபெற்ற மதம். தவறருநின்பம் = தவறாதவின்பம்; தவல் + தரும் + இன்பம் = கேடு பயக்கு மின்பம். சாந்த மொழியும் = சாந்தமாப்பேசும்; சாந்த நீங்கிய. உத்தமச்செல்வர் = உயர்ந்த செல்வர்; உவ்விடத்தேயுள்ள தமோ குணச்செல்வர்.

அன்றியு மிவர்தம் உள்ளும் புறமும் வேறுவேறு யிருக்கின்றனவென்று காட்டும்பொருட்டு மிங்கனங் கூறினேன்.

மேதாரிதி:—என்ன சுகசரீரே! அவரும்மைத் தூஷிக்கின்றார்! நீர் சுகமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றீர்!

சுகசரீரன்:—அவராவது என்னைத் தூஷிக்கவாவது! அவர்தா மித்தனை நாழி கையாய் நம்மைப்பற்றி யெவ்வளவோ பிரதாபித் திருக்கின்றார். அப் படியிருக்க நீங்களென்னவோ இப்படிச் சொல்லுகின்றீர்களே!

விகடவசநன்:—ஐயா! சுகசரீரே! நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நீர் சீதர்ம் நிறுத்தெரிந்தவர். உம்மைப்பற்றி யான் எவ்வளவு பெருங்கூற்ற பாய்ச்சிப் பிரலாபித் திருக்கின்றேன். அதனை யறியாமல் இவர்களென்னவோ சொல்லுகின்றார்கள்.

சுகசரீரன்:—உம்மை நம்பியிருந்ததற் கிதுதானோ நீர் செய்வது?

விகடவசநன்:—பின்னென்னையர் செய்யவேண்டும்? கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொள்ளட்டுமா?

(சுகசரீரனைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு அவனிருந்த வாதனத்தைப் பின்னே தள்ளி விடுகிறான். சுகசரீரன் அதையறியாது உட்காரப் போய்த் தவறி வீழலும் யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

சுகசரீரன்:—(தட்டித் தமொழிக்கொண்டு) ஐயா! இது நல்ல யோக்கியதை! இப்படி யொரு சிறைகாரிருந்தால் நமக் கென்னகுறை?

(ஆதனத்தை யழுத்துக்கொண்டு அதன்கணிருக்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—தங்களுக்குக் கென்னையாகுறை? மகாப்பிரபு! மகாராஜபுர்து! யான் தங்கள் பக்க லிருந்துகொண்டு *சகுனி சுயோதனற் குதவிபுரிந் தாங்கு புரிகின்றேன். பயப்படாதீர்!

(கேபத்தியத்துள் தாரியம் முழங்குகின்றது.)

மேதாரிதி:—(செவிகொடுத்து) போதும்! போதும்! நிறுத்து மின் பேச்சை! உள்ளே தாரிய கோஷங் கேட்கின்றது. மகாராசாவவர்கள் இவ்விடம் ஆத் தார் மண்டபத்திற்கு வருகின்றனர்போலும்!

(கேபத்தியத்துட் கவலை! கவலை! யென்றல்)

(யாவருமெழுந்து நிற்க, சயதுங்க மகாராசர் பரிவாரத்துடன் பிரவேசிக்கின்றனர்.)

யாவரும்:—வெல்க! வெல்க!! மன்னர் மன்னவ!

(சபைநடுவட் சிங்காதகத்தின்மீது சயதுங்கள் வீற்றிருக்க இருபுறத்திலும் தாதியர் சாமம்வீச மற்றவர்கள் தத்தம் மரியாதைக்குத் தக்கபடியிருக்கின்றார்கள்.)

சயதுங்கள்:—எமது நன்மையைச் சந்ததமும் நாடுஞ்சபை யோர்கள்! ஸங்களுடைய சுகநலையும் நலத்தையுஞ் சற்று மெண்ணாமலெந்தமக்கு எக்காலத்தினும் நீ திபைய வழுவாதோதிய தங்களுக்குச் சமாளரன் மாந்தர் யாவருளார்? மற்றைப்படி நந்தம் முதன்மத்திரி மேதாரிதியாரது பெருமையை யெடுத்துரைக்க யெம்மாலாகுமோ?

மேதாரிதி:—மகாராசா! அடியேங்கள் செய்வன செய்யவேண்டிய கடமைகளே யன்றி வேறல்ல. (பாடுகின்றான்.)

* சகுனி சுயோதனந்தவி புரிந்நாங்குபுரிநல் = அடுத்துக் கெடுத்தல்.

* “இனிய சொல்லின னீகைய நெண்ணினன்
வினையன் நாயன் விழுமியன் வென்றிய
வினையு நீதி நிறுகட வானெனி
னையு மன்னற் கழிவு முண்டாங்கொலோ?”

(37)

என்பதற்கேற்பத் தம்மைப்போன்ற அறக்கடலாகிய வாசர்களிருப்பின், எம்மைப்போன்ற மந்திரிகட் கென்னகுறை? மற்றைப்படி யின்று சபை கூட்டியதன் காரணமென்னையோ?

சயங்கங்கள்:—எமதாரிய சபையேரர்கள்! நுந்த முதலியா லெந்தம்வமிசத்திற் கேற்ப ஏதோ இதுகாறும் நமது முன்னோர் நடந்தவண்ணம் எம்மா லியன்ற மட்டும் முறைவழுவாமலும் நீதிதவறாமலும் இச்சோணுட்டைப் பரிபாலித்து வந்தனம். கவிங்களீது வஞ்சிகுடிச்சென்று அவனை வென்று வாகக மிலைந்தனம். மற்றைப்படி யிப்பொழுது யாம் கருகிய தொன்றுளது.

மேதாநிதி:—இராசராசேந்திர! (பாடுகின்றான்.)

† “கண்ணென்ப படுவ மூன்று காவலன் கல்வி காமர்
விண்ணினைச் சமுல வேரடும் வெய்ய நென்னும் பேர
வெண்ணினுட்டலைக்கண் வைத்த கண்ணினை யாயின்
மண்ணினுக் கிருனை நீக்கும் வகைபிறி தில்லை மன்னு.”

(38)

அது போலவே தாங்களும் நீதிக்கு அரசரென்றே யிதுவரையிலும் நிலைத்தீர்கள். இனியும்வாறே நிலைக்கவேண்டும். அதற்குக் கடவுள் கிருபை புரிவாராக.—நங்கையர் கிராமணி கலாவதியின் குணங்கடா மென்ன? சொல்ல வேண்டுமோ? மற்றைப்படி யுரைத்திடலாமோ தங்கள் கருத்தினை?

சயங்கங்கள்:—அடியேம் செய்தபாக்கிய மெல்லார் தங்கனாநக்கிரகமே! நெடு நான்வரைக்கும் மக்களின்றி வருந்தினேம். ஏதோ ஏகாம்பரேசராரூளற் புத்திரனில்லாவிடினும் வனிதாரத்திரமான் கலாவதியைப் புதல்வியர யடைந்தேம். மக்களில்லா வருத்தத்தையு மற்றேதம். பூண்டே மிச் சோழராச்சியாதிபத்தியம்! ஆண்டேம் அநேகவருட காலம்! கொண் டேம் திக்கெல்லாம் வெற்றி! கண்டேம் சகல சகங்களும்! இவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லுகிற்பதிலென்ன பயன்? எம்முடனே யில்வரசும் அற் றன்றோ போய்விடும்?

மேதாநிதி:—(பாடுகின்றான்.)

‡ “மண்டிணிந்த நிலனு
நிலனைந்திய விசம்பும்

பாட்டு 38 காவலன், கல்வி, சூரியன் = என்ற மூன்று கண்ணினுள் முதலிலுள் கண்ணாகிய காவலனில்லையெல் மக்களுக்கு இடமெனுமிருண் தலரிது.

* கம்பசாமாயணம். † குளாமணி. ‡ புறநானூறு

விசம்புகைவரு வனியும்
 வளித்தலைஇய தீயுந்
 தீமுரணிய கீரு மென்றாக்
 கைம்பெரும் பூகத்தியற்கை போலப்
 போற்றார்ப் பொறுத்தனஞ் சூழ்ச்சிய தகலமுந்
 வலியுந் தெறலு மனியு முடை” யீர்! (33)

ஒழிமினிக்குவற்சி! தமது குலதீபமான நங்கை கலாவதி யிருப்ப, இஃ
 தென்னை போசனை?

சுயதுங்கன்:—எவ்வளவுதர் னருமையாய் வளர்த்து வரினும் புத்திரிகள்
 புத்திரர்களாவார்களா? எத்தனை நாட்கடாம் பெண்கள் பெற்றோரிடத்தி
 லே யிருப்பார்கள்? அவர்களும் வயதுவந்தவுடனே சுக்கவரனை மணந்து
 கணவனிடஞ் சேரவேண்டியவர்களல்லரோ? யா மோ எம்மருமைத்
 தேவியை யிழந்தோம்! ஆதலின் இனி மகளைப்பெறாவிடினும் மருமகளைப்
 பெறலாமென்று மெண்ணங்கொண்டோம். இனி நமது முன்நீனர்கள்
 பரம்பரையா யாண்டுவந்த ராச்சியத்தை யாராளப்போகின்றாரோ?
 முழுமதி முகம்படைத்த நமது குழந்தை கலாவதியோ பதினாறு வயது
 நிரம்பி யுவதியாய் விளங்குகின்றன். இவளுக்குத்தக்க வரனைத்தேடி
 மணம்புரிவிக்கவேண்டும். இதன்பொருட்டே யாபிச்சபை கூட்டியது.

முதலாத்தானிகள்:—மகராசா! நமது குழந்தை கலாவதிக்குத் தகுந்த நாய
 கனைத் தேடவேண்டுமானால் ஏதாவது வேறு இராசகுலங்களிலேக்கான்
 பார்க்கவேண்டும்.

சுயதுங்கன்:—எமது பிரிய சக்சியர்கள்! அத்தன்மையானவர் யாவருளார்?
 (பாடுகின்றான்.)

கலிங்கன் கர்வத்தால் மண்டான்!
 சேர னல்லினஞ் சேரான்!
 கோளன் கீழ்மைக் குலத்தான்!
 மகதன் மகவிலாக் கிழவன்!
 மராடன் மந்தப் புத்தியன்!
 கன்னட னன்னடக் கையிலான்! மற்றுப்
 பாண்டியன் மாண்டகு மரபினன். ஆயினுந்
 தீரா விரோதி!
 அவனுக் கொருமக னழுது புத்தி
 யாதிய குணனெலா மொருங்கே யமைந்த
 வுத்தமப் புருட னுளனென் றுணர்ந்தோம்.
 பகைஞன் மகனெம் பரிவுள மருகனந்
 தகைமைய னாவனெ லெனமனங் கவனுமே.

மேதாநிதி:—இராசசிகாமணி! முன்னர் யானுவரத்தவண்ணமே பாண்டியன் பகைவனாயினும் அவன் மகனுக்கே நம் குலக்கொடி கலாவதியைக் கொடுத்த லெவ்விதத்தினுமுத்தமமென்று தோன்றுகிறது.

மற்றை யாவரும்:—அதுவே யுத்தம்! அதுவே யுத்தம்!!

சயதுங்கள்:—அஃதே யென்போசனையும்! ஆயினும் நமது குழந்தை கலாவதியி னிஷ்டத்தையும் அறுசரித்துத்தான் ஒருதுதிக்கு வரவேண்டும். சரி. நேரமுமாப்பிட்டது.

(சயதுங்கள் போதலும் யாவரும் போகின்றார்கள்.)

முன்றங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் கோட்டையைச் சார்ந்த வயந்தச் சோலை.
காலம்: மாலை.
பாத்திரங்கள்: சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! நாம் மதுரையப்பதியை விட்டு புறப் பட்டு இற்றைக்குச் சந்தேகக்குறையப் பதினைந்து நாளாய்விட்டன,

சிதாநந்தன்:—அஃதெங்கனம்? நாம் சென்ற இருண்மதிப் பதினான்காநாள் திங்கட்கிழமை யன்றே புறப்பட்டனம்? இன்று நிறையாவன்றே?

சத்தியப்பிரியன்:—ஆம் மெய்யே! அற்றாயிற் பதினாறு நாளாயின. இன்றைக்குப் பதினேழாநாளாம்.

சிதாநந்தன்:—எந்நாடோ இது? சத்தியப்பிரியா! நீ யிதனை யறிவைகொல்?

சத்தியப்பிரியன்:—ஐயனே! சிதாநந்தா! இஃதென்னே? நாம் வழிபிழைத்து வந்துவிட்டனம் போலும்! நின்றந்தையார் எந்நாட்டிற்குப் போத லொழிக வென்றனரோ அந் நாட்டிற்கே முதற்குட் போந்தனமே!

சிதாநந்தன்:—என்னே? சோண்டிற் கோ வந்துவிட்டனமென்று நினைக் கின்றனே? அஃதெப்படி யிருத்தல்கடும்?

சத்தியப்பிரியன்:—நண்பா! சோண்டின் நலைநகர்க்கே வந்துவிட்டனமென் றெண்ணுகின்றேன். இதோ இந்நகரத்தைப் பார்த்தியோ?

(பாடுகின்றான்.)

* கானமர் கூந்தல் வானம மகளி
நிருந்து நாடொறும் விருந்தாட்டயரு
மாடங்க போறு மாடுங் கொடிகளைக்
கண்டுதம் மினமென மஞ்ஞைக ளாலலுஞ்

* மயக்கவணி.

செண்டு வெளிகளிற் கொட்புற வுலவும்
பாய்மா தன்கடுப் பாய்மார்தர் மருள்
வுகைக்குறன் றன்புறர் தானே காணலார்
தன்கத்தா யோடலுந் தந்நிழல் கறுவிக்
கதற்கொள் களிற்றின முதந்நள் பொழிதலும்
படாருந் கோட்டைத் தடமுழ் மத்துமும்
முரசமு முழங்கலும் பிரசப் பாணர்
கனியாத் திரிதலுந் கன்னிய ரெல்லா
நளியார் மாடத்து நளிபந் தாடுத
லாடவ ரயனின் நகமகிழ் வுற்று
நாடிக் காணலு நல்லார் வடிக்கண்வே
லோடி யன்னவ ருரத்திற் றைத்தலும்
பாண்டியர் திலக! பரிவுடன் பாராய்!
காண்டகு நகரந் காஞ்சியே யன்றோ?
காஞ்சியா மகழி கவின்பெற வணிந்த
காஞ்சிச் செல்வி காமரு மணப்பெண்
போல விளங்கலைச் சால வுளந்தனிற்
கருதுவே மாயின் விருதும் வென்றியு
முருந்து முறுவலார் திருந்து போகமும
பொருந்து நினக்கெனப் புகன்றது மாணும்.
ஆயினு னன்ப கேண்மோ
போயவ ணிராயேற் புண்ணிய முனக்கே.

(41)

பாட்டு 41. வரி 5-8. செண்டு வெளி = குதிரைகள் சுழன்று செல்லுமாறியற்றிய வையாளிவீதி. புறநானூற்றில் 174, 220-ஆம் பாட்டுக்களினுரையின்கண், முற்றம் மன்றம் என்ற வீரிடங்களினுஞ் செண்டு வெளியென்றுரைமுதப்பட்டிருத்தலான் அது வெளியென்பதும், பெரிய புராணத்தக் குதிரைச்செண்டென்று கூறியதற்கேற்ப “வாலுளைப், புரவியிற் பொருவில்செண்ட டாடிப் போர்க்கலை, தெரிதலின்” எனக் கம்பாராமர்யணத்தினுந் கூறப்பட்டிருத்தலான் அவ் வெளி, செண்டு வெளி யென்பதும் வெளியாயின. “தீதில்வை யாளி வீதி திகழ்செண்டு வெளியே யென்ப, சாதியாம் புரவி லட்டர் திருமுற்றந் தானு மப்போர்” என்று சூடாமணி நீகண்டே மிக்கூற்றினை வலியுறுத்து மாற்றிக. அன்றியும், “பரும கின்றகு மணி பரல் சொரி வதாப் பகட்டி, னருவி மும்மதம் விலாழிநீ ராவடி மிதித்த, லுருவ வன்மர மிடிப்பதா நிலம்வலி யுறுப்பார், விரவி கின்றவச் சூழலொத்துளசெண்டு வெளிகள்” எனத் துணைகற்புராண முடையார் கூறுதலையு முற்று நோக்குக. அற்றேற் செண்டு வெளியை வையாளி வெளி யென்னாது, வையாளி வீதியென்ற தென்னையெனின், ஓன்ப சாரிக ரியாயம்பற்றி யவ்வாறறைந்ததென்க. செண்டு வெளிகளிற் குதிரையேறிச் செல்வோர் தங்கள் முதுகுகளைத் தாங்களே பார்க்கலாம்படியாகக் குதிரைகள் விரைந்து செல்கின்றன என்பதாம்.

வரி 10-11. மும்முரசம் = மங்கலமுரசம், வெற்றிமுரசம், கொடைவரி 19. காஞ்சி = எண்கோவையுள்ள மரதரிடையணி. [முரசம்.

மாடங்களிற் புலியுருத் தீட்டிய நேதனங்கள் விளங்குகின்றன! அதோ பார்! அரண்மனை வாயிலி னுத்திமலை யணிந்திருக்கின்றது! ஆகையா விநகர் ஜயதுங்களுநங் காஞ்சி யென்பதிலையமில்லை. ஆதலினினிமேல் நாயிங்கிருப்பது தகுதியன்று. போழுதும் போய்விடுகின்றது. சீக்கிரம் வேற்றிட்டுச் செல்லுவோம். வருதி. நின்றந்தையார் சொல்லிற்று முரண்படநடப்பது உசிதமன்று.

சிநாநந்தன்:—அப்பா சத்தியப்பிரியா!

(பாடுகின்றான்.)

* “முன்வாயின் முகமெல்லா முத்தடுத்தத் தாமரை வெண் முனாகள் பாய்த்தி

மின்வாய மணிக்கலசம் பொற்செந்நெற் கதிர் சூட்டி

விளங்க வைத்துப்

பொன்வாழை மாகதப்பைங் கமுக்கொடுதோ ரணம் வாயில்

புணர நாட்டி

மன்வாயிவ் வளநகரார் மணிமலை தொடர்ந்தொலிப்ப

வகுத்தா ரன்றே.”

(42)

ஆகவே நமக்கு நன்மையு மங்களமும் வினாயுமென்பதற்குத் தடையே யில்லை. அதுவுமன்றியேதோ நாம் சற்செயலா யிங்கு வந்துவிட்டனமே யன்றி வேறன்று. ஆதலின் வினோ திரும்பியெயாமல் இந்நாட்டிலை யும் நன்முயற் பார்த்தபின்னர் மற்றைநாடுக்குச் செல்லலாம். மேலும் நாம் சுத்தவீரர்களாயிருந்துகொண்டு பயந்து நடத்தல் நியாயமன்று. இன்னும் மத்தந்தையார் கூறிய தென்கருதி? போனால் ஏதேனும் நமக்குத் திங்குவினாயுமென்றன்?று? மற்றைப்படி நாம் நமக் குத் திங்குவாராமற் காத்துக்கொள்ள முடியுமாயிற் சோண்டிற்றுகுள் நாமேன் செல்லல் கூடாது?

சத்தியப்பிரியன்:—இளவரசே! நீ சொல்லுவதும் ஒக்குமாயினும் பிதூர்வாக்கிய பரிபாலகம் பண்ணவேண்டாமோ? யாமிவ்விரவு இங்குத்தங்குவர்மில் துன்பங்கனோரிடக்கூடுமே? அன்றியும், (பாடுகின்றான்.)

§ “அரச னுவாத்தியான் றுய்தந்தை தம்மு

னிகரில் குரவ ரிவரிவரைத்

தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதெ

யாவருங் கண்ட நெறி”

(43)

என்ற ஆன்றோர் வாக்கை மறவற்க.

* சூளாமணி.

§ ஆசாரக்கோவை.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! நீ கூறுமாறு நாம் பிதூர்வாக்கியபரி
பாலம் பண்ணல் வேண்டுமென்பதுதான் நமது முகற்கடமை.

(பாடுகின்றான்.)

† “அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்.” (44)

என்று ஓளவையார் மொழிந்தாங்கு தந்தையே நமக்குப் பிரத்தியட்ச
மான தெய்வம். பிதூர்வாக்கியத்தைப் பரிபாஸிப்பதைப் பார்க்கினும்,
வேறு சிறந்த தருமமில்லை. ஆயினும் நம் பிதாசொன்ன சொற்களின்
பதப்பொருளின்படியே நடத்தல் வேண்டுமென்பது கட்டாயமில்லை.
பிதா சொல்லியவற்றின் உட்கருத்துக்கு ஆனிவாராமற் காக்கவேண்டி
யதுதான் நந்தம். கடப்பாடு. இதுதான் பிதூர்வாக்கிய பரிபாலம் மென்
பதன் கருத்தும். மேலும், (பாடுகின்றான்.)

மனமெனு மறிஞன் சொல்லு மந்திர மதியை யோம்பி
யுனக்கு நீ யுண்மை யோன யொழுதுதன் மேன்மை யாகு
மெனவெழு பாரு முய்ந்தீ டேறவே யன்றோ சொல்லாய்
சனற்குமா ரற்குரைத்தார் தக்கினு முய்த்தி தேவர். (45)

சத்தியப்பிரியன்:—அப்படியாயின் யானுனக்கு என் சொலவல்லேன்? எதற்
கும் வேறு கருத்துண்டாக்கி விடுகின்றீன்! நாமினி மறறைப்பொழுதை
யும் யாண்டுக் கழிப்பது?

சிதாநந்தன்:—சத்தியப்பிரியா! இன்னுஞ் சூரியன் மறையச் சிறிது நாழிகை
யிருக்கின்றது. இதோ பார்த்தீனியோ? நந்தர் வரும்போ லோரழகான
சோலை காணப்படுகின்றது. (பாடுகின்றான்.)

அவ்விடம் பாராய் நவ்வி குதிப்பதை!
செவ்வையா யிவ்விட மெளவன் மலர்தலாற்
கத்தஞ் செறித்து மந்த மாருதம்
வீசுகின்றதை நேசனே யோராய்!
மாதவி வல்லி மண்டப மதனுட்
போதவிழ் மணங்கால் பூநிழற் கண்ணோ
யருவி பொன்கொழித் தாடகப் பாறைமேன்
மருவி யதிர்குரன் மணிமுழ விசைப்ப
வண்டுத் தேனுங் கொண்டியாழ் முரல
வரிக்குயிற் பாணர் வாயினுற் பாட
மருக்குழ னடன மாதரான் போல
விளமயி லொன்றுத நெழிலுறு கலாபங்
கொளவிரித் தாடக் குணிக்கருத் தெற்கைய
தருத்தலை யாட்ட மலர்கணீர் சொரிதலைக்

† கொன்றைவேந்தன்.

கருத்துடன் காணாய்! கமல வாஷியி
 னந்து தவழ்ந்து நளினமே லேறலை
 யுந்து களிப்பொடு முற்றுப் பாராய்!
 மலிபுது மணமகள் பொலிவினை மாணு
 மிர்த வனப்புறு நந்தந வநமோ
 வரைச மாதரா ராடுறு வயந்த
 விரைசெறி சோலைபோல் விளங்குகின்றதே!

(46)

ஆதலினிவ் வாராமத்தினுள்ளே செல்வோம். வாராய்.

(இருவருள் சிந்திது தூரம் செல்லுகின்றனர்.)

சத்தியப்பிரியன்:—அரசிளங் குமாரினை! இப்பூம் பொழிலைப் பார்க்கப்பார்க்க
 வெருரம்மியமா யிருக்கின்றது.

சிதாநந்தன்:—(உடல் சிலிர்த்துப் பாடுகின்றான்.)

என்னவாச் சரியம்! என்னவாச் சரியம்!!
 உத்தம நேசனை! சத்தியப் பிரியா!
 எனது வலக்க ணினிது துடித்தது!
 அன்றியும் கிள்ளைக ளன்புடன் பெடைதழீஇ
 பென்றனை நேரக்கி வாராய் வாரா
 யென்று பேசி யின்புற் றிருப்பதற்
 கேதுகா ரணமோ? யாது மறிகிலென்?
 கற்றறி பாங்கனை! கழறாய்
 முற்றுமா ராய்த்தபின் முடிவிது வென்றே!

(47)

பார்! சத்தியப்பிரியா! நாமோ நாடுவிட்டு நாடுவந்திருக்கின்றனம். சய
 துங்கசோழனே நமக்குச் சன்மப் பகைஞன்! அங்கன மிருப்ப இத்தரைய
 நற்குறிகள் நிகழக் காரண மென்னை!—[மொளனம்] ஆயினும், என்னவோ
 பார்ப்போம். (பாடுகின்றான்.)

மாமதுரை யங்கயற்கண் மாதாமையின் கண்ணிறைந்த
 தாமதுரை சாமீ தயாபரவென்—சோமமுடிச்
 சந்தரதின் றுளே துணை.

(48)

இறைவன் செபலை யெவரறிவார்? (பாடுகின்றான்.)

பாட்டு 46. இதன்கட் சோலையில் நடநசபை யொன்று உவம வுருவகவணிகள்
 கொண்டு காட்டியிருத்தல்காண்க. மலிபுது மணமகள் பொலிவினை
 மாணும் நீத்தநவநம் = பலவாபாணங்கள் விழைந்த புதுமணப் பெண்ணி
 னது அழகினை யொக்கும் பூஞ்சோலை. “பொழிலின் மிக்கதளிற்
 புக்கான் மணமகளிர் போற் பொலிந்ததே” எனச் சிந்தாமணியினும்,
 “ஒண்ணுதன் மகளி ரழகொடு மறுகும், விண்ணுயர்ந் தோங்கிய
 கடற்றவும்” எனப் பதிறுப்பதந்நினுங் கூறியிருத்தல் காண்க.

(உ.) இராகம்—ரவரோஸ். தாளம்—ஆதி.

பல்லவி.

எவரறிவார் எவரறிவார் எவரறிவார் சொல் எவரறிவார்.

அநுபல்லவி.

நவவடி வாயவன் நதிமதி மிலைந்தவன்
சிவபெரு மானவன் செயலிணையே (எவரறிவார்)

சரணங்கள்.

இல்லா ததணையு மியற்றுவிப் பானவன்
வல்லா னவனருந் தொழிலினையே (எவரறிவார்)

சயம்பிர காசவான் சுந்தர ரூபவா
னியம்ப ஞொணாவவ னிறைமையினே (எவரறிவார்)

நன்குணர் ஞானிக ணாயக றுகிடு
மெண்குண வானவ னியல்பினையே (எவரறிவார்)

சத்தியப்பிரியன் :—(செவிசாய்த்து) நிறுத்து! நிறுத்து!! ஏதோ பேச்சுக்குரற்
கேட்கின்றது! சுற்று மாங்களினிடை யொதுக்கி நிற்றி. கவனிப்போம்.

சிதாந்தன் :—(பாட்டை நிறுத்திவிட்டுச் செவிகொடுத்து) ஆம் ஏதோ
கோதையர் குரல்போலும்!

(சிறிது தூரஞ் சென்று பார்க்கின்றான்.)

ஓகோ! யாரோ மூன்று மாதாரர் அச் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்தின்
கீழ் நறுமலர் நிறைந்த வெண்சிலா வட்டத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்து
என்னவோ பேசிக்கொள்ளுகின்றனர். ஆகா! இவர்கள் என்ன வனப்
புடையர்! என்னவனப்புடையர்!!—சத்தியப்பிரியா! நாம் சமீபஞ்
சென்று அப்பனிநீர் மாங்களினிடையில் நின்று அவர்கள் பேசுவன
வற்றைக் கேட்டுவோம்.

(கலாவதி, வாசந்திகை, மாணிக்கமாலையிம்மூவரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.)

கலாவதி :—(பாடுகின்றாள்.)

தாயிலாப் பெண்ணெனச் சாற்றும் பழிக்கா
ளாயினேன். அன்றியு மறிவுறு மெந்தையோ
மனொமோ கிடியென்பாள் வயப்பட டந்தோ
தினமு மாழ்கித் திரியா நின்றனர்!
இதுவு மென்றலை விதியோ? இயம்பாய்
ஏகம் பத்துறை யெம்பெரு மனே!

(49)

மாணிக்கமலை :—அம்மா! கலாவதி! நீ யெதற்கும் வருத்தப்படவேண்டாம்.
ஏகாம்பரேச ரெல்லாவற்றையு மினிமையாய் முடிப்பார்!

வாசந்திகை:—இவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணமா யிருந்தவன் சகசிரீரன். இத்தப் பாதகனுலேதான் நமது மகாராஜாவும் அந்தக் கிராதகி மீநா மோகிநி வலைப்பட்டார். அவருக்கு நண்பனைப்போல நடித்து மெல்லக் காமக்கடவி லமிழ்த்தி விட்டான்.

சிதாநந்தன்:—(ஒற்றுக் கேட்டபின்) சத்தியப்பிரியா! கேட்டனையோ இவர் களுடைய பெச்சினே ?

சத்தியப்பிரியன்:—ஆம். கேட்டேன்.

சிதாநந்தன்:—மற்றைப்படி நீ யிவர்களை யாவரென்று நினைக்கின்றன? இவர் களுக்கு நடுவணிருப்பாள், (பாடுகின்றான்.)

* “மாரீல மிடையதித்து வெண்பளிங்கிற் செவ்வரத்த
விரேகை வாங்கிப்

பாசீர வேல்வடிவு படத்திருத்தித் தாமரைபுட்

பாரித்தன்ன

தூநில வானெடுக்கண் குழைமுசுத்தி லுள்ளிலக்கத்

தோன்றுகின்ற

வாய்க்கில மணியைப்பா ளீவ்வணக்கு” மலரணங்கோ

வள்ளோ? காணாய்!

(50)

மலரும் மயிருந் தம்முண் மயங்கும்படி முடித்த இவள் கூத்தல் தோட் கட்டிலை தாக்காடெ சித்திநாருக்கத்த விழு, முழுமதி யினிய கதிர்களை விட்டாற்போல முகம் ஒளி பொருத்தி யுண்டித்த யிருப்பாளிவள் யார்தான் கொல்லோ? இவ்விலகின் கண்ணை வல்லோர் பலர் ஒருங்கு கூடித் தத்தக் கைத்தொழினலங்காட்டிச் சமைத்த ஒப்பில்லாத பாணை யோ?—அன்றி, அயலுலே கல்லமசுனிர்ந்தம் உறுப்புக்கள் யாவும் ஒருங்கு கொண்டு ஒருவடிவாகப் பண்ணப்பட்டா னொருத்தியோ? அன்றி, ஆடவர் மீதுள்ள வெறுப்பினுலே தன்னைக் கூற்றிமன்று அறியாவண் னாம் மறைத்துப் பெண்ணுருக்கொடு போந்ததொர் பெருங்கூற்றமெ யோ?—என்னுயிர்ப்பாங்கனை! இங்கிலையை யோர்ந்து பாராய்!

சத்தியப்பிரியன்:—இப்பெண்களின் மத்தியில், முத்தமாலையின் நடுநாயகம் போல விளங்கும் வளிதை யிந்தாட்டமசன் ஜயதுங்கலுடைய மகளா யிருத்தல் வெண்பெண்ணு நினைக்கின்றேன்.

சிதாநந்தன்:—என் பிரிய நேசனே! சத்தியப்பிரியா! இதற்குமையப்பாடோ? ஆகா! (பாடுகின்றான்.)

* குளரமணி.

பாட்டு 50. தாமரையை முகத்திற்கும், வெண்பளிங்கை வெள்வழிக்கும், செவ்வரத்த விரேகையைச் செவ்வரிக்கும், ஒப்பிட்டிருத்த லுணர்க.

தாமரையே நல்வதனந் தையலுக்குத் தாவுமிள
 மாமரையே கண்ணினைகள் வண்பவள மேயதரந்
 காமணையும் வாட்டுகின்ற கட்டழகார் கன்னிகைசீர்த்
 கோமகளிப் பெண்ணரசி கூந்தலினை பென்சொல்லீகை! (51)

சத்தியப்பிரியன்:—ஆம். சிதாந்தா! இத்தன்மையான படைப்பினை யானென்
 குங் கண்டிலேன். இம்மாதரசியின் வடிவம் அழகையும் காந்தியையுமே
 யெடுத்து உருவாக்கினாற் போலுமுளது. இவனைச்சிருட்டித்த நான்
 முகக் கடவுளுந் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டிருப்பானென நினைக்கின்றேன்!
 ஏனிவன் முகம் வாடி யிருக்கின்றது?

சிதாந்தன்:—இவன்முகம் வாடியிருப்பதற்குக் காரண மின்னதென்று அவர்
 களது பேச்சினின்றும் வெளிபாகின்றது. சயதுந் க ராசனுடைய தேவி
 யா ரிற்றதுவிட்டாரென்று முன்னகை நாம் கேள்விப்பட்டு மிருக்கின்
 றோம். அதுதானிவன் சோகத்திற்குக் காரணமென்று நினைக்கின்றேன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அதுமாத்திரமா? இன்னும் வேறென்னவாயினு மிருக்க
 வேண்டும். ஏதோ மகோமோகிதி யென்பவளாலும் சுகசீரென்பவ
 னாலு மென்னவோ கெரிட்டனவென்று சொல்லிக்கொண்டார்களே.

சிதாந்தன்:—ஆம். ஆம். அதுநிற்க. இவ்விதனை வேளையினு மிவளழகை வரு
 ணிக்க முடியாதிருப்ப இவள் சுந்தைவகையோ டிருப்பழி வருணிக்க
 யாவரான் முடியும்? ஆகா! ஏதோ பேசுகின்றனர். நில். நில். கேட்
 போம். [மெனனம்] என்னையோ பாடுகின்றாள்!

கலாவதி:—[பாடுகின்றாள்.]

கவற்சி யுற்றதென் காமரு டெஞ்சுக
 மிலற்றை யெல்லா மெடுத்தியம் பாதுநீ
 சுந்தர மாகிய செந்தமிழ்ப் பாடலென்
 றுன்ப மொழியுமா றன்புடன் சொல்வாய்
 வாசமா மலர்க்குழல் வாசந்திகையே! (52)

சிதாந்தன்:—ஆகா! நீ யென்னை யவ்வாறு கேட்கும் பாக்கியம் யானென்று
 பெறுவேனோ? [பாடுகின்றாள்.]

காவன மென்னக் காணுறு கூந்தற் கவின்மானே
 யேவன கண்ணின் நேரரு ளுஞ்செய் தெனைபாளு
 மாவன மாறும் வன்மலர் தம்மின் வளர்மென்மைப்
 பூவன மாணும் பெண்மணி யன்பும் புரிவாயோ? (53)

வாசந்திகை:—[பாடுகின்றாள்.]

ஞாலமி சைத்தமியேன்
 சிலமி லாமதவே
 ளாலிட்ட சார்தலெமான்
 பாலுரை பைக்கிளியே. (54)

அனங்க் னம்பு பாய்தலான்
மனங்க வன்று வார்கணீர்
தனங்கன் மீது பெய்ம்மென
வனங்கள் சொன்மி னன்பற்கே. (55)

கறையொன்றிய வேற்படைக் காவலனென்
னிதைதன்னிட மீமகியெ னேக்கமெலா
மறைதந்துபு ரந்திவிட னூருயிலரக்
குறையொன்றுமி லாக்கருங் கோகிலமே. (56)

தண்ணு லாவு தும்பை மாலே தான்ற ரித்த காவலர்
கண்ணி லாரென் றன்னை யேது காரணத்தி னேவவர்க்
கெண்ணம் வேறு முண்டு கொல்லென் றெய்த்து வந்தி யம்புவாய்
விண்ணு லாவு சின்ற நீல வண்ண மாரு மேகமே. (57)

காதம்ப மாலையென் காதலன்றன் றூர்பெறுவான்
காதம்பத் தாயினும்பான் கடிதினிற்போய் வருவலென்ற
காதம்ப மென்றையிது காறுபிவன் வந்திலகோ
காதம்பங் குறுசிலக்கைக் காமனும்போ தத்தனை (58)

சிதாநந்தன்:—ஆகா! என்ன சொல்லட்டும்? இராகத்தை வெல்லுகின்றது பாட்டு!

கலாவதி:—ஏடி! மாணிக்கமாலாய்! அஃதென்னை பட்டாடையிற் சுருட்டி யிருப்பது?

மாணிக்கமாலை:—பல நாட்டரசர் படங்கனையும் அரசினங்குமார் படங்களை யுஞ் சேர்த்துவைத்திருக்கின்றேன். அதுதான். வேறென்றுமில்லை.

வாசந்திகை:—அவற்றை யெடுத்துக்கொடு. கலாவதியும் பார்க்கட்டும்.
(மாணிக்கமாலை கொடுக்கக் கலாவதி வாங்கிக்கொண்டு ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்துக் கழித்துவிட்டுக் கடையிலொன்றை யூன்றி வெகுநேர முற்று நோக்குகின்றாள்.)

கலாவதி:—இம்மகாபுரடன் யார்! ஏ! மாணிக்கமாலாய்!

மாணிக்கமாலை:—(மற்றைப் படங்களைச் சுருட்டிக்கொண்டு) எம்மகாபுர டன்?—(படத்தை நோக்கி) இவன் நமக்குப் பகையரசன் குமாரனாம்; பாண்டி நாட்டினனாம்; கல்விக் கெல்லையாம்; கருணைக்கடலாம்; வீரர் சிங்கமாம்? வேந்தர் திலகமாம்; குணம்பெருங் குன்றமாம். அறிவேன்.

பாட்டு 55. அன்னவிடு தூது. இதனைப் 'பிரமாணிகை' விருத்தமென்பர் வட தூலார்.

,, 56. குயில்விடு தூது. இதனைத் 'தோடக' விருத்தமென்பர் வடதூலார்.

,, 57. மேகவிடு தூது. இதனைத் 'தூணகம்' என்பர் வடதூலார்.

,, 58. யமகம். காதம்பமாலை = கதம்பமாலை. காதம் + பத்து = பத்துக் காவதம். காதம்பம் = இனிதாகப்பாடும் அன்னம். காத + அம்பு + அங்கு + உறு = கொல்கணை பொருந்திய. அங்கு-அசை. இதுவும் அன்ன விடுதூது.

கலாவதி:—(உற்றுப்படத்தை மறுபடியும் பார்ச்சினர்ள்.) (தனக்குள்) ஆகா! இவ்வென்னை? எனக்கீம் மகாபுருடனுடைய படத்தினை நோக்குந் தொறு மொருவித குதூகல மென்னையறியாது உண்டாகின்றதே! இவன் படத்திலேயே யிவ்வளவழகுள்ளவன யிருக்கும்போது இயற்றுகுயிலெவ்வளவு அழகுள்ளவனே? மாதர்கள் மணந்து கொண்டா வித்தன்முயான நாயகனையன்றே மணந்துகொள்ளல் வேண்டும்? (வெளியாய்) இவனதழகிற் கேற்றவாறு இவனிடத்திற் கல்வியுங் குணனும் மாணிக்கமாலே கூறியாங்கே யிருக்குமாயிற் பொன்மலர் நூற்றமுண்டத்தாம்.

வாசந்திகை:—ஏ! கலாவதி! நீ நினைத்தவாறே யவனிடத்துக் கல்வி, சற்குணம், வீரம் முதலியபாவு மொருங்கே யம்முள்ளன. அதற்கொன்று மையமில்லை.

கலாவதி:—அற்றேல் மாரணும் வெள்குறும் மாவெழின்மன்னவ! உன்னைத் தலைவனாகப் பெறுபவள் பர்க்கியமே பாக்கியம்! (தனக்குட் பாடுகின்றாள்.)

வென்றிவி ளங்கும் வேலுறு கையாய்!
குன்றுறழ் தோளாய் கோதறு செய்யாய்!
மன்றினி லெல்லா மாநடர் முன்னு
மென்றுனை மேய்நா னின்புறு கேடு?

(59)

(ஈ.) இராகம்—பரசு. தாளம்—ஏகம்.

ப ல் ல வி.

வருவாய் மதிமுக மன்னனே யென்பால்

அ ரு ப ல் ல வி.

மாரவேன் மானுமென் வரகுறை கரனே

(வருவாய்)

ச ர ண ங் க ள்.

சந்தர வீரனே சூராதஞ் சூரா

கந்தர மின்னார் காதல்கொள் தீரா

(வருவாய்)

கண்டன னுன்படங் காவல வாதேன்

கொண்டன னாசை கோவேயுன் மீதே

(வருவாய்)

வித்தியா சாகரா வேட்கையுற் றேனே

புத்தியின் மையல் போக்கிடெம் மானே

(வருவாய்)

(ச.) இராகம்—பிராகடை. தாளம்—ஏநபகம்.

ப ல் ல வி:

மன்னேநின் படங் கண்டு

மயங்கிக் காதல் கொண்டேன்.

அ னு ப ல் ல வி.

கொன்னே தனியாய் நொந்து
கோவே நெஞ்ச முனைந்து
கோகி லமு முனிந்து
கூவ மதனை கைந்து

(மன்னே)

ச ர ண ம்.

நாதா நாமிருவரும் நலமுஞ் சுகமு மெய்திச்
சீதையி ராமன் போலுஞ் சிவனு முமையும் போலும்
ராதா கிருஷ்ணன் போலும் ரதியு மதனும் போலும்
பாதார விந்தஞ் சேர்தல் பாபி யடைத லென்றோ? (மன்னே)

மாணிக்கமாலே :—(வாசந்திகையினிடத்தில் மறைவாய்) வாசந்திகே! நம்மு
டைய கலாவதிக்கு அவன்மீது காதலுண்டு போலும். இதைக்குறித்
துன்மனத்தி லென்ன தோன்றுகின்றன?

வாசந்திகை :—ஆகா! மன்மதனைப் பழிக்குமிப் பேரமுருவாய்ந்த இராச
குமாரனைக் கண்டு எவள்தான் காதல் கொள்ளாள்? (பாடுகின்றான்.)

(ரு.) இராகம்—சுருட்டி. தாளம்—ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

காதல் கொள்ளாளோ—எவடானுங்
காதல் கொள்ளாளோ?

அ னு ப ல் ல வி.

ஆத ரமின்றி நோக்கி னாலும்
ஆட வராசை நீக்கினாலும்

(காதல்)

ச ர ண ங் க ள்.

இந்து வைப்பழித் தெம்மைப் போக்கச்
செந்தா மரை முகத்தை நோக்கக்

(காதல்)

பங்கய மினர் பதைத்து வோக்க
இங்கி தஞ்செயு நயனம் பார்க்கக்

(காதல்)

சிதாந்தன் :—இம்மாதரசியுங் காதல் கொள்ளத்தக்க மகா புருடன்பாரோ?

ஆகா! இப்பெண்மணியைப் பெறுபவன் பேரேறேறு. (பாடுகின்றான்.)
துவளுபினல் போலுமிந்தக் கொடியிடசேர் சுந்தரியாயே முக்கிற்
றவளாநிற முத்தினணி யொன்றினிது தூங்கிடத்தன் றவளமுரற்
பவளவத ரத்தொளிகண் முறையேமே லுங்கீழும் பாய்தலானே
சிவனுநறு மாதாளன் முத்தினையெயென்புகறல்சீரி தன்றோ? (60)

பாட்டு 60. நாசியினிடத்து கான்றள வணியினது முத்து முடிவ லொளியு மித
ழொளியும் பெற்று மாதாளம்பழ விதையின யொத்திருத்தல் காண்க

வானி நத்த வயிர மணிச்சுட்டி.
தான ணிந்தொளிர் தண்ணளி யொண்முகம்
வான கத்து வயங்குறு மீனெலா
மேனி ரல்வனோ வெண்மதி மாணுமே.

(61)

கலாவதி:—(தனக்குள்) ஐயோ! மனமே! ஏனோ விண்ணெண்ணக் கொள்ளு
கின்றனை? நீயரசைகொள்ளும் மகாபுருடன் கிடைப்பதரிது. (உடல்
சிலிர்த்துகின்றான்.) எனது இடக்கண் ஏன் துடிக்கின்றது? மாரவேளும்
முருகவேளும் நாணும் வடிவுடைய இச்சந்தர புருடனை யடைபவளது
புண்ணியமே புண்ணியம்! மன்மதனும், 'இவன்பேரலு முருகவும்
படைத்தே வில்லையே' யென்று ஏக்கங்கொண்டு அனல் வளர்த்து அதன்
கண் விழந்து உடலிழந்ததனாலன்றோ 'அநங்க' நென்னும் பெயர்
பெற்றான்! முருகனோ குறப்பெண்ணை மணந்து குலக்கேடிழந்தான்!
திருமாலோ உடல் கருகியழகிழந்தான்! ஆதலினால், ஏ! இராசகுமாரா!
நின்றனக்குவமை நீயேயாகின்றனை! இத்தகைய பேரழகுக் கல்வியும்
நற்குணமும் வாய்ந்த நின்னையடைதற்கு யானும் விரும்புகின்றேன்.
ஆசைக்கோராவில்லை! யானோ கொடுத்துவையாதவள்! இத்திப்பிய
சந்தரமூர்த்தியை யான் பெறுவதெங்கே? தூர்வம்! தூர்வம்!! இப்
படத்திலாவது இம் மகாபுருடனைச் சிறிது தரிசித்துக் களிசூர்வேன்!
(உற்றுநோக்கி) சித்திரத்திலு மென் அன்பனைக் காணவொட்டாம லென்
கண்கள் நீர்சொரிந்து எனக்குக் திங்கிழைக்கின்றனவே!

(கண்ணீர் சொரிந்து தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

என்மனங்கைக் கொண்டெ னெதிரிருக்கு மன்னனைநான்
வன்முட னுமையென்றன் வாளாக்கிப் போர்க்கழைக்கும்
வேனையென கண்காணீர் மித்திரபே தம்பூண்டக்
கானோதுணை யாகிமிகக் கண்ணீர் சொரிந்தெனக்குப்
பேரிடுக்கண் செய்தல் பிழையென் றறிந்தும்விழி
மீரிவினை யென்னோசொன் மின்.

(62)

சிதாந்தன்:—(தனக்குள்) அந்தோ! யான் அப்படமாகவேனும் இருந்தே
னில்லையே!—யானந்தப் படமாகமாத் திர மிருப்பேனாயின் இந்நாரியர்
சிரோமணி யென்னைக் கைப்பிடித்துக் கொள்ளுவாளே!—ஓ! படமே!
உன் அதிர்ஷ்டமே யதிர்ஷ்டம்!—ஓகோ! (பாடுகின்றான்.)

பாட்டு 61. வைரமணிபதித்துக் குயற்றிய சுட்டி யென்னும் அணியினையணிந்து
விளங்கும் முகம் (இராகுக்கோள் தன்னைப் பற்றவருவது கண்ட)
நட்சத்திர கணங்களால் வளைந்து கொள்ளப்பட்ட மதியின் டொர்க்கும்,

பாட்டு 62. பட்டுடைவெண்பா. விழிகளை முன்னிலையாக்கிக் கூறியது. கற்பனை
யை யுய்த்துணர்க.

சும்பக மாலாய் சாதக மாணுங்
கொம்பனை யானே கூர்விழி மாநே
வம்புறு மாரன் மாமலர் தைத்தே
வெம்புறு கேனோ வெம்புறு கேனோ?

(63)

வாசந்திகை:—(மாணிக்கமாலையினிடம் மறைவாய்) ஏழி! மாணிக்கமாலாய்!
நீ சொல்லுவதுபோல நமதுதலைவி கலாவதியிம்மகாபுருடன்மீது வேதா
பெருங்காதல் கொண்டவள்போலவே யிருக்கின்றள்! இதற் கென்
செய வல்லோம்?

மாணிக்கமாலை:—(மறைவாய்) அவனோ நமது மகாராசாவுக்குப் பகைவன்
குமாரன்! அவன்மேற் காதல்கொள்வதனும் பயனென்ன?

வாசந்திகை:—(மறைவாய்) அப்படியன்று. நமது கலாவதிக்குத் தக்க தலைவ
னிவனே!—(பாடுகின்றாள்.)

அன்னத் தனிப்பெடையந்தா மரைத்தடமு
நன்னர் நனிமநந்த ஞாயிறுமே
நாடுமன்றி மந்தெதனை நாடுகிற்கு நங்காய் நீ
கூடமின்று நெண்ணமது கூறு.

(64)

மாணிக்கமாலை:—(மறைவாய்) ஆமாம். நமது மகாராசாவுக்கும் அவனுக்குக்
கலாவதியைக் கொடுப்பதில் விருப்பந்தான். ஆயினு மவன் பகைவனு
யிருக்கின்றனனே! ஆகையா லவனைப் பெறுவது அசாத்தியம். நா
மிச்சமயத்தி லெப்படியாவது அவன் எண்ணத்தை மாற்றி விடுவதே
நன்று! (கலாவதியை நோக்கி வெளியாய்) அம்மா! கலாவதி! பொழுது
போய்விட்டதே! நாம் அரண்மனைக்குப் போகவேண்டாமா?—அப்படத்
தினை யிங்கேகொடு. யான் பத்திரமாய் வைத்திருந்து உனக்கு வேண்
டும்போது கொடுக்கின்றேன். (கைநீட்டுகின்றாள்.)

கலாவதி:—(தனக்குள்) ஆ! சுந்தரபுருடா! எப்பொழுது யானுன்னை நேரிற்
காண்பேனோ? (படத்தை முத்தமிட்டுப் பாடுகின்றாள்.)

கையினிற் போந்தி ருந்த காமரு மணியே யென்ற
னையனே நின்னை நேரி லடியனே நென்று காண்பேன்
றுப்யனே யென்று காண்பேன் சுந்தரா வென்று காண்பேன்
செய்யனேயென்று காண்பேன் செல்வமே யென்று காண்பேன்?(65)

(மாணிக்கமாலையை நோக்கி) ஏழி யம்மா! மாணிக்கமாலாய்! இர்தப்
பட்டம் என்னிடத்திலேயே யிருக்கட்டுமே!

பாட்டு 63. இதனை 'சும்பகமாலை' யென்பர் வடநூலார்.
பாட்டு 64. சுவலைவெண்பா. புனைவிலி புகழ்ச்சியணி. கூடமின்று = மறைவின்றி.
எண்ணமது: 'அது' பகுதிப்பொருள் விசுதி.

மாணிக்கமலை:—நானே வைத்திருந்து உனக்கு வேண்டுமேயோடுதல்வாங்
கொடுக்கின்றேன். கொடு. (கைநீட்டுகின்றான்.)

(கலாவதி:—அங்கனமாயிற் சரி. (படத்தைக் கொடுக்கின்றாள்.)

வாசந்திகை:—ஏன்? கலாவதி! நாம்போக நேரமாகவில்லையா?

கலாவதி:—ஆஹ் செல்லுவோம். (மூவரும் போகின்றார்கள்.)

(படம் நழுவிக்கீழே விழுகின்றது.)

சிதாநந்தன்:—(தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

பொற்புள்ளி யிட்ட புதியபசும் பட்டாடை
பொற்புறவே தானுடுத்துப் பூமயில்போற் போமெழில்காண்
கற்பரசி யான கலாவதிப்பேர்க் காதலியென்
வற்பொருவு கொங்கைமட மான். (66)

(தனக்குள்) என்ன? போய்விட்டார்களா? மறைத்து விட்டதோ எனது
நேத்திராநந்தம்? (வெளியாய்) அப்பா! நண்பனே! நான் அந்தப் பெண்
மணியைப் பார்த்ததுமுதல் என்மனம் ஏதோ விகாரப்படுகின்றது! என்
மனம் அவளிடத்திலேயே சென்றிருக்கின்றது! எனக்கொன்றுந் தோன்
றவில்லையே! என்ன செய்யலாம்? எங்கே போகலாம்? (பாடுகின்றான்.)

இவ்விட மிருந்த தெவ்வர் தமது
மாதர் சிரோமணி மதனனு மாலுங்
காதல் கொள்ளுந் தன்மைய கன்னியைக்
கண்ட வுடனே சிந்தை கலங்கி
புண்டெனு மறிவு மொழிந்து மலங்கினே
னிங்கிதற் கென்ன செய்குவல்? அந்தோ!
இங்கித மியம்பு மினிய நேசனே! (67)

சத்தியப்பிரியன்:—ஏ! சிதாநந்தா! (பாடுகின்றான்.)

நகையொழிந் திவ்வணம் பகைவர் கொம்பினுக்
கிச்சைப் படுத னச்சு மரக்கனி
நத்துதல் போலு மன்றியந் நாரியர்
சித்தந் தெளிந்தபின் செப்பருங் காதறாங்
கொண்ட செய்தியைக் குறிப்பா லுரைத்துளங்
கண்டு கோடலே காதல ரியல்பென. (68)

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! (பாடுகின்றான்.)

ஒருகண மேனூந் தாழே னுயிரனை யானெங் குற்று
மருவினா ளங்கி யாழும் போகுதும் வருதி நண்பா! (69)

சத்தியப்பிரியன்:—ஆனால் அம்மாதாரர் வீற்றிருந்த பிரமோதவனத்திற்கே போவோம். வா, இதோ அந்த மாதாசி தன் தோழிகளுடன் வீற்றிருந்த சம்பங்கிக் கொடிமண்டபமிருக்கின்றது! அதோபார்! (பாடுகின்றான்.)

வேள்வியலர் போல மிளிர்மலர் வண்டடைந்து

கொள்ளுகொளு முல்லைக் கொடிகளுள் காண்கிற்பாய்!

தெள்ளமிழ்த முங்கைப்பச் சீராப்த்தன் பேடணைத்துத்

துள்ளவிசை பாடுகுழிற் சூதமுள் காண்கிற்பாய்!

(70)

இதோ இந்த லதாக்கிருகத்தின்மேற் பூத்திருந்த சம்பங்கி மலர்களும் மல்லிகை மலர்களும் வண்டுகள் வீழ்ந்து அலைத்ததனும் காம்பற்றுக் கீழேயுதிர்ந்து அணைப்பொற்படித்திருக்கின்றன! ஆகையா லிவ்விடத்தி லுட்கார்ந்து சுகமாயிருக்கலாம். வா.

(இருவருஞ்சென்று உட்காருகின்றார்கள்.)

சிதாந்தன்:—என் பிரியநெசனை! யான் பிரமோத வனத்திற்குப் போய்த் தாபத்தைத் தணிக்கலாமென்று எண்ணினது எதிராறுநீந்திக் கரை சேரலாமென்று நினைத்தது போலாயிற்று! ஒருநாளும் கிடையாத பொரு ளின்மேல் ஆசைகொண்டு மனஞ்சலித்து அறிவுசொருகின்ற எனக்கு இவ்விடத்திலுள்ள பூங்கொடிகளையும் மலர்ச் செடிகளையும் பார்ப்பதனால் என்றைக்காவது சந்தோஷமுண்டாகுமா? பார்! இதுக்குப் பிரமோத வனம் என்று பெயர் மாத்திரத்தானே பொழிய மறைப்படி யுண்மையி லெனக்குப் பிரமோதத்தைக் கொடுக்கும் சத்தி யிதற்குரூப்பதாகத் தோன்றவில்லை.—(பாடுகின்றான்.)

நாளரும்பி யாவையும் நன்றாய் மலர்ந்துமணக்

கொளுடைய முல்லைக் கொடிகளை யாயினுமென்?

தாளாள நென்னுந் தகையுடைய நட்பாளர்!

வாளார் தளிர் பொதுளு மாமரங்க ளாயினுமென்?

(71)

நங்கையர்சி காமணியை நல்லாசர் கொம்பினையென்

றுங்க மனக்கமலர் துன்னுந் திருமகளை

யிங்குக்கா னைமையினு லெப்பொருளைப் பார்த்தாலு

மங்கதனைக் காண்கில்லென்! அன்பனை! என்செய்கென்?

(72)

என் எண்ணம் நிறைவேறும்படியான வழி வேறேதேனு முண்டாளுற் சொல்,

பாட்டு 72. அரசர் கொம்பு = ராஜபுத்திரி. 'அர்' போலியெனக் கொள்ளின் அரசர் கொம்பெனத் தொனித்தலுங் காண்க.

சத்தியப்பிரியன்:—சிதாந்தா! நீ கூறும் மானோ யாரோ ஒருவனுடைய படத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டன்றோ அகை யுற்றுநோக்கினோக்கியேக்கங்கொண்டு பெருமூச்சுச் செறிந்தவன்! அன்றியும் அவன்மேற் காதல்கொண்டவன் போலச் சில விரகக்குறிகள் காட்டினான்! அப்படியிருக்க சீயவன்மேற் காதல்கொண்டு பயனென்ன?

சிதாந்தன்:—(பாடுகின்றான்.)

கரும்பே கனியே கமலா தனியே
கருத்து அருப்பாய் கவிஞ்சேர் மனியே
கரும்பேய் குமுலாய் தொடியார் காத்தாய்
ககமே மடலார் தொழுமா மதியே
விரும்பே னெதையும் விழைந்தே னுனையே
மிளிஞ்சு சுடர்வேல் விழியாய் மலையின்
னாரும்பேய் தணத்தா யறிவே யுருவா
மமலாய் மதனா வழிகோ வழிகோ! (73)

(கிழை விழுந்திருந்த சித்திரத்தைக் கையி லெடுத்துப் பார்க்கின்றான்.)
(தனக்குள்) இவ்வென்ன விசித்திரம்! என்ன விசித்திரம்!! (வெளியாய்)
என்னருமை நேசனை!—(பாடுகின்றான்.)

இப்படித் திரும்பி யிப்படம் யாரதென்
றுந்து நீதான் சற்றே பார்க்கி! (74)

(மகிழ்வுடன் படத்தை நீட்டுகின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—(வியப்புடன் பாடுகின்றான்.)

இளவரச ரோ நீ ரெல்லா விதந்தினு
முளவர் பாக்கிய முண்டோ வதற்கையம்? (75)

சிதாந்தன்:—(படத்தை யுற்று நோக்குகின்றான்.) (தனக்குள்) என் படம்
நினைகக் கெப்படி வந்தது? என் கண்ணை! கலாவதி! நீ யென்னை
நோக்கியோ காதல்கொண் டுள்ளமுடைந்தாய்? அப்பொழுதே யிது தெரி
யாமற் போயிற்றே! (பாடுகின்றான்.)

ஓடாத மானேமாற் றுரையாத செம்பொன்னே
யொளியா மின்னே
தேடாத திரவியமே தெவிட்பாத செந்தேனே
திக்கள் கண்பும்
வாடாத வாரிசமே யின்னுமொரு சாலெதிர்சீ
வருகிற் பாயோ
நாடாத நலமணியே நான்செய்த மாதவமே
நளின மாதே! (76)

பாட்டு 73. மடலார் தொழுமாமதியே: "பிறை தெரழுகென்றல்" என்ற அகப் பொருட்டிறை யுண்மையு முணர்க.

பாட்டு 76. பிறிதராய்ச்சியணி.

கண்ணலொடு கனிச்சாறுங் கலந்தனைய மொழிநிறுந்
 காமர் பொன்னே
 யின்னமுதே சோழக்கற் பகதருவி. நெழிற்கொம்பே
 மென்பா லன்பு
 மன்னுறுக லாவதியே மாமோகப் பூங்குயினின்
 வடிவத் தன்னைக்
 கன்னிகையென் னுளக்கிழியில் வரைகின்றே னுருகிரலக்
 கரைகின் றேனே!

(77)

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! நீ சொல்லுவதுண்மைதான்! அப்
 பெண்மணி யுளக்குக் கிடைப்பதரிதென்று யான் நினைக்கவில்லை! ஆயி
 னும் பொழுது போய்விட்டதே! ஆகையால் நாம் இப்பொழுது இந்நக
 ரில் ஒருவரு மறியாமல் எங்கேயாவது ஒருமுலையி வீருந்தாற்றினே
 பிழைக்கலாம்.

சிதானந்தன்:—எவ்விடஞ் செல்லுவோம்? என்னருமைக் கலாவதி யிருந்த
 இடத்தை விட்டுச் செல்லக் கால் எழவில்லையே! அவளமுனைப் பார்க்கப்
 பதினாயிரக்கணக் கிருந்தாலும் போதாவே! இனி நாம் எப்பொழுது
 அந்த மாதரசியைக் காண்போம்?—(மௌனம்.)

(ஓரசோகமரத்தைச் சுட்டிப் பாடுகின்றான்.)

திடத்தொடு செவ்வணி செறிந்து சேடியர்
 கடித்திரப் பரத்தையர் காவல் புக்கபோன்
 முடித்தலைச் சிவப்புற முனைக்கு மீர்த்தளி
 ரடித்தலத் தளித்ததிவ் வசோக மென்கொலொ?

(78)

சத்தியப்பிரியன்:—சிதாநந்தா!—(பாடுகின்றான்.)

இலைத்தளி ரலவிவை யிவ்வ சோகமே
 யுலைத்தரு வபவுநொ யொழிய வைத்தமே
 கலைத்தனி யிடையினுள் காமற் சிறடி
 யலத்தகச் சுவடென வறிதி யண்ணலே.

(79)

இது நிற்க. நீயே நிவ்வளவு தூரம் வருந்துகின்றனை? அந்தக் கலாவதி
 யும் உன்னெழிலைக் கண்டு மயங்கினவள்தானே! அவள் நிச்சயமா
 யுனக்கே கிடைப்பாள்! அதற்கு யீயமில்லை! நாம் போகலாம். வா.

பாட்டு 78. செவ்வணியணிந்து பரத்தையர் சேரி புக்க சேடி போல முடியிசைச்
 செந்தளி ரீன்று மற்றை மாங்களினிடை நிற்கு யிவ்வசோகு தனதடி
 யிசையுந் தளிர்ந்தது. இஃதென்னை யதிசயம்! என்பதாம். 'செவ்
 வணியணிந்து சேடியைவிடுத்தல்': அகப்பொருட்டுறை.

79. குற்கொண்ட விவ்வசோகுதளிர்ந்துப் பூக்குமாய (தோகதஞ்செய்ய)
 உதைத்த கலாவதியினது அடியின்க ணூட்டப்பட்ட செம்பஞ்சுக்
 குழம்பினு னியன்ற சுவடென்க.

சிதாநந்தன் :—இஃதென்மேலுள்ள அன்பினும் சொல்லுகின்ற பேச்சே தவிர வேறன்று! நீ அவள் அழகை நன்றாய்ப் பார்க்கவில்லை! பலவாறு சொல்லியென்ன? இவ்வுலகிலவள் அழகுக்கு உவமையே யில்லை! அவளோ நமக்குக் கிடைப்பாள்?

சத்தியப்பிரியன் :—சிதாநந்தா! சமுத்திரத்தை விட்டுவிட்டு மகாநதி எங்குச் செல்லும்? விட்டுவிடு கவற்சியை!

சிதாநந்தன்:—ஆனால் நாம் எங்கே போகலாம்? [மௌனம்.]

(பாடுகின்றான்.)

காவாரந்து தவங்கள்பல புரிந்திரிய மாதுளநற்

கனிகா ணீவீர்

பூவாகி யீண்டிருந்த மாதாசி யிதழ்வனப்பைப்

பொருந்தி யுங்கூ

ரேவாங்கண் வனிதைமுத்துக் கச்சணிந்த வெழிற்கொங்கை
யியைய கில்லா

தாவாநும் முத்தமகத் தடக்கிப்பின் றலைகுனிந்த
வமைதி யென்னே.

(80)

சத்தியப்பிரியன் :—நாம் இந்த நகரத்து மந்திரியார் மேதாநிதியவர்கள் மிக நல்லவரெனக் கேள்விப்பட்ட டிருக்கின்றோம்! ஆனதனால் அவரிடஞ் சென்று நாம் பாண்டிநாட்டினின்றும்போந்த இரண்டு போர்வீரர் எனக்கூறி விடுதியிடம் பெறுவோம். அவரை நாம் இன்னாரெனக் கூறு திருக்குமாறும் வேண்டிக்கொள்வோம். வா. இனித் தாமதஞ் செய்யக் கூடாது.

சிதாநந்தன் :—என் இன்பக்கொடி கலாவதியின் இவ்வடிச்சுவடுகளைக் கண்ணி லொற்றியேனாங் களிகூர்வேன்! பிறகு நீ என்னவேண்டு மென்றாலுஞ் செய்துகொள். என்னைத் தனியே எவ்விடத்திலேனாங் கொண்டுபோய் என்னுயிர்த்தலைவி கலாவதியைக் குறித்து நினைக்கும்படி விட்டுவிடு.

சத்தியப்பிரியன் :—சரி. போவோம். வா.

சிதாநந்தன் :—ஓ! சம்பங்கு லதா மண்டபமே! என்னருமைக் காதலி கலாவதி வீற்றிருப்பதற்கு உதவிபுரிந்த உன்னைவிட்டு நீங்க மனம் வரவில்லையே; (இருவரும் போகின்றார்கள்.)

—*—*—*

நான்காங்களம்.

இடம் : காஞ்சியிற் சுகசரீரன் வீடு.

காலம் : யாமம்.

பாத்திரங்கள் : சுகசரீரன், சோமத்தன்.

பாட்டு 80. தற்குறிப்பணி. இதற்கு எதிர்நிலையணி யுறுப்பு. கற்பனையினையுஞ் சொற்பொருணயத்தினையு முய்த்துணர்க.

சுகசீரன்:—எடா! சோமதத்தா! எந்தபவு உனக்கு வேண்டுமா? வேண்டாமா!

சோமதத்தன்:—என்னசாமி! அப்படிச் செல்லுகிறீர்கள்? தங்கள் தயவிற்கா தத்தான் நான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படியிருக்க எசமான் களை தயவுவைக்கிறேனென்கையிலே யெவனும் வேண்டாமென்பானா?

சுகசீரன்:—சரி. அப்படியானால் நானென்று சொல்லுகிறேன். கவனமாய்க் கேள். சமாசாரத்தை வெளியிலே விட்டாயோ உன்கலை போய்விடும்! என்ன?

சோமதத்தன்:—சாமி! எசமான்கள் சித்தம்! அதுக்காச்சேபனையிலே.

சுகசீரன்:—ஆனால்கேள். எடா! நம்முடைய மகாராசாமகன் சலாவதியம்மர வவர்கள் இருக்கிறார்களல்லவா? (சோமதத்தன் றலையசைக்கின்றான்.) அந்த அம்மாவைத் தனியாய்க் கொஞ்சநேரமாவது எங்கேயாவது வரும் படி யேற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தாயானால் நூறு வராகன் உனக்குத் தருகிறேன். என்ன? செய்கிறாயா?

சோமதத்தன்:—என்ன? எசமான்களே! நூறுவராகன் வருகிறதை யெவனும் விடுவானா?

சுகசீரன்:—அப்படியானால் சரி. நீ யெப்பொழுது அவனைக் கூட்டிவருவாய்?

சோமதத்தன்:—என்ன? சாமி! நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டே யிருங்கள். நானிதோ நேரேபோய் அங்கனே அம்மர சமயம் பார்த்துக்கொண்டு அப்புறம் இங்கனெவந்து தெரிவிக்கிறேன். இப்போதெனக்குக் கொஞ்ச முத்தரவு கொடுங்கள்.

சுகசீரன்:—எடா! நீபோகிற திருக்கட்டும். நீயெப்படியேயோ அந்த அம்மர வைக் கூட்டிவருவாய்?

சோமதத்தன்:—அதுக்கு நானாச்சுச் சாமி! நீங்களதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். இப்போ தென்னைக் கொஞ்சமனுப்பிவிடுங்கள்.

சுகசீரன்:—ஆனால் நீபோ, சங்கதி வெளியேறிற்றே உன் தலையை நம் பாதே!—நட்டுவராகன் சமாசாரத் தெரியுமோ இல்லையோடா?

சோமதத்தன்:—என்ன? எசமான்களே! அது எனக்குத் தெரியாதா?— (தனக்குள்) இந்த மனிசன் நம்மை ராசுகாரியமாய்ப் போகையிலே யெல்லாம் நடுவே பிடிச்சுக் கிட்டு இழவு கொடுக்கிறான். அப்பப்ப! இனி யிந்த வழியாலே வரப்படாது; இவன் ராசாவுக்குச் சொந்தமானதலையே நமக்கென்ன? இந்த மனோமோகிதியம்மா தயவு வச்சுக்கிட்டில்லை, இந்த மனிசன் முறுக்கிக்கிட்டுத் திரிகிறான்!—ஆத்தாடி! பொழுது போய் றிச்சே! (சோமதத்தன் போகின்றான்.)

சுகசீரன் :—(தனக்குள்) இவன்மாத்திரம் நாம் சொன்ன காரியத்தைச் செய்து முடித்துவிட்டா. இன்னும் நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் முடிந்துவிட்டன வென்றே நம்பிவிடலாம். இவன் சொன்னதைப் பார்த்தால் நம் காரியத்தைக் கட்டாயமாச் செய்வான் என்றுதான் தோன்றுகின்றது. பார்த்துக்கொள்வோம். (சுகசீரன் போகின்றான்.)

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

அ ங் க ம்—௩.

முதற்களம்.

இடம் : காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையினர்த்தப்புரம்.

காலம் : பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள் : மனோமோகினி, மரகதம், சிலதிரயர்.

மனோமோகினி :—மகராசா எங்கே?

மரகதம் :—நான் அவர் * பட்டி மண்டபத்திலிருந்து வந்தது முதல் இன்னும் அவரைப் பார்க்கவில்லையே.

மனோமோகினி :—(சிலதிரயருள் ஒருத்தியை நோக்கி) மகராசா எங்கிருக்கின்றனர், யாருடனிருக்கின்றனர், என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றனர் என்று பார்த்து வா. யான் உன்னை யனுப்பியதாகத் தெரியாமல் நீயாய் வந்ததாக அவர் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய். அவர் வாட்டமுற்றிருந்தால் யான் கனியாட்டயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்று சொல்; மகிழ்வுற்றிருந்தால் யான் அசௌக்கியமா யிருக்கின்றேன் என்று தெரிவி. போ. சீக்கிரம்வா. (சிலதி போகின்றாள்.)

மரகதம் :—அம்மா! தாங்கள் மகராசாவின் மீது கொண்ட காதுலுக்குத் தக்கபடி அவரும் அவ்வாறே தங்கண்மீதுங் கொண்டிருக்கிற ரென்பதை வெளிப்படுத்துவதற்கேற்ற விதத்தினை இதுகாறும் தாங்கள் நாடவில்லை.

மனோமோகினி :—அதற்கு யான் செய்யவேண்டியன என்ன செய்யவில்லை?

மரகதம் :—ஒவ்வொன்றிலும் அவர்க்கு இணங்கிப் பேசவேண்டும். எதுவும் அவர் கூறியதற்கு முரண்படக் கூறப்படாது.

மனோமோகினி :—நீ அறிவிவிபோலப் பேசுகின்றனை! அவரை யிழக்கும் விதமன்றோ கூறுகின்றனை!

* பட்டிமண்டபம் : கலை பயில் கழகம். “பன்னாருங் கலைதெரி பட்டிமண்டபம்” எனக் கம்பராமாயணத்தும், “பட்டிமண்டபமேற்றிணையேற்றிணை” யெனத்திருவாசகத்தும், “ஒட்டியசமயத்தறுபொருள்வாதிகள், பட்டிமண்டபத்துப் பாக்கறிந் தேறுயின்” என மணிமேகலையினுக்கான்க.

மரகதம்:—தங்கனாபிப்பிராயம் இவ்விடயத்தி லெவ்வாறிருந்த போதிலும் தாங்கள் சிறிது வானாதிருக்கவேண்டுமென்றே யடியேன் விரும்புகின்றேன்; நாம் எதற்கு அடிக்கடி பயப்படுகின்றோமோ அதனையே நாளாவட்டத்தில் வெறுக்குமாறும் நேரிடுகின்றது. இதோ மகராசாவும் வந்து விட்டார்.

சயதுங்கன் வருகின்றான்.

மனோமோகினி:—ஏடி! மரகதம்! எனக்கு உடம்பும் செவ்வையிலீ! மனமும் வருந்துகின்றது!

சயதுங்கன்:—என் கருத்தினை வெளியிட் டுரைக்கின்றதற்கு விசனமா யிருக்கின்றது.

மனோமோகினி:—மரகதம்! சிக்கிரம் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு செல். அல்லாக்கால் யான் விழந்துவிடுவேன். இத்துன்பம் நீடித்திருக்க முடியாது; என்னியல்புக்கு மேற்பட்டதா யிருக்கின்றது.

சயதுங்கன்:—ஆ! என்னருமைத்தலைவி! —(பாடுகின்றான்.)

திகழ்ந்தி லங்கு சிலதி மாதர்
புகழ்ந்து பேச புரையி றேணி
மகிழ்ந்து கூற வருதி யம்ம
நிகழ்ந்த தென்னை? நிகழ்ந்த தென்னை?

(81)

மனோமோகினி:—என் செவ்வமே! தாங்கள் சற்று விலகிநிற்க வேண்டும்.

சயதுங்கன்:—என்ன சமாசாரம்?

மனோமோகினி:—சில நல்ல சமாசார முண்டென்று அந்நோக்கத்தி னின்றும் அறிகின்றேன். மேதாநிதியார் என்ன சொல்லுகின்றார்? அவ்வழி நீங்கள் போகலாம். அம்ம! அவர் என்னிடம் வருகிறதற்கு உத்தரவு கொடாதிருந்தாரில்லையே, இனிமேலாவது யான் தங்களை யென்வசப்படுத்திக்கொண்டெனன்று அவர் சொல்லாதிருக்கட்டும். தங்கள்மேல் எனக் கதிகாரமில்லை. அவருடையவர் தாங்கள்!

சயதுங்கன்:—ஈசனே யிதனை யினிதறிவான்!—

மனோமோகினி:—தெய்வமே! என்னை யிவ்வாறு பகைவர்களைநீரே காட்டிக் கொடுத்தனையே! ஆதியிலேயே யென்னைக் கெடுப்பதற் கேற்பட்டுளார் பலரென் றறிந்தேன்.

சயதுங்கன்:—மனோமோகினி!—

மனோமோகினி:—யான் தங்களை யென்னுண்மைத் தலைவராக நினைத்து என் பெரிது மிடர்ப்பட்டேவண்டும்?

சயதுங்கன்:—என்னின்னரசி!— (பாடுகின்றான்.)

வனத்தகு தனத்துணைகொண் மாதே
மனத்தினில் வருத்துவதென் மானே
நினைத்துனை யடுத்தவெனை நீதான்
முனைத்தகை விடுத்தொருவ லாமோ?

(82)

மனோமோகிளி:—தாங்கள் தொடங்கும்போதே யேதோ பூசி மெழுக வ்ருவ தாகக் காணப்படுகின்றதே. ஏனிவ்வளவு மேற்பூச்சு? நேரே விடபத் தைத் தொடங்கலாமே. அஃது எவ்வளவு மனவருத்தத்தை யுண்டாக்கக் கூடியதாயினும் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றேன். தெரியாமாய்ச் சொல்லுங்கள். பயப்படவேண்டாம்.

சயதுங்கள்:—என்னின்பக்குயிலே! யான் சொல்லப்புகுவதை யென்மீது கோ பமின்றிக் கேட்பாய். காலவேறு பாட்டினால் நின்கருத்திற்கு மாறாகச் சபையினர் தீர்மானித்தார்களாயினும், என்முழுமனமும் உன்னிடத்திலேயே யுள்ளது.

மனோமோகிளி:—சபையி லென்னைதான் தீர்மாணிக்கப்பட்டது? அதனை நேரே சொல்லி விடுங்களேன். பயப்படுவானேன்?

சயதுங்கள்:—யான் பயத்திற்காகச் சொல்லவில்லை. மற்றைப்படி மேதாநிதி யார் நமது நேர்ப்புகைகைய பாண்டியனது மகனுக்கே நமதுகுமாரி கலாவதியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொற்றனர். உடனே மற் றைய ஆத்தானிகர்களும் அவர் கூறியதையே வற்புறுத்தினார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் கூற்றிற்கு ஒருவாறு யானு முடன்பட்டேன்.

மனோமோகிளி:—உடன்பட்டார்களா? — நன்று! நன்று!! இராச சபையாவது யாட்டுமந்தைதான்!—எனக்கு ஆதியிலேயே தெரியுமே இத்த மேதா நிதியைப்பற்றி!

சயதுங்கள்:—அவரைப்பற்றி நீ யவ்வாறு கூறப்படாது. அவர் எத்தனையோ பலவிடயங்களையுங் குறித்து ஆலோசித்துத்தான் அவ்வண்ணர் தீர்மா னித் திருக்கின்றனர்.

மனோமோகிளி:—சரி, நீங்களே யப்படி நினைக்கின்றபோது அதையிங்கே யெளியேனிட முரைப்பானேன்?

சயதுங்கள்:—உன்கருத்தையும் அறிந்துகொள்ளலா மென்றுதான்.

மனோமோகிளி:—தீர்மானித்த பின்னர் என்கருத் தெதன் பொருட்டு?—மற் றைப்படி தாங்கள் சபைக்குப் போகுமுன் என்னிடஞ் சொன்னதென்? இப்பொழுது நடந்ததென்?— இதுதானே வென்மீதுள்ளவன்பு? எல் லாம் வாயளவு அன்புதான்!—பெண்ணே! மரகதம்! விரைவியில் வரு வாய்! யான் அசௌக்கிய முறுகின்றேன். அரசர் மெய்யன்பு பாராட்டு: கின்றன ராயின் யான் செளக்கியமே!— (மரகதம் அணுகுகின்றார்.)

சயதுங்கள்:—என் விலையுயர்ந்த மாணிக்கமே? சற்றே பெற்றுத்தி. நீ யென் னன்பினில் ஐயம் கொள்ளுமாறு யானென்ன செய்தேன்?

மனோமோகிளி:—ஐயா! மகராசா வவர்களே! யான் தங்களை வேண்டிக் கொள் ளுகின்றேன். நீங்கள் புறத்தே திரும்பிக் கமலாட்சி யம்மையைக் கருத் திலுண்ணிக் கண்ணீர் வடியின்! அப்புறம் உன்னை நினைந்தன்றே யான் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தேன் என்பின்!—

சயதுங்கன்:—நீயென் குருதிகொதிக்குமாறு செய்கின்றனை! இனி மேற் செல்லேல்!

மனோமோகினி:—சோழந்தலைவீர்! ஒருசொல். யான் தங்களைப் பிரிந்திருந்த ஒவ்வொருகணமும் ஒரு யுகமாய்த் தோன்றிற்று! தங்களுக்கோ என்னைப் பற்றிய ஞாபகத்தையே காண்கிலேன்.

சயதுங்கன்:—என்னன்பே! அப்படிச் சொல்லேல். இவ்வொரு விடயத்தீர மற்றைய விடயங்களை யெல்லாம் உன்னிஷ்டப்படியே செய்கின்றேன்.

மனோமோகினி:—செய்கின்றீர்கள்! நிச்சயம்! உறுதிதானே?

சயதுங்கன்:—ஆம். அதற்குத் தடையொன்று மில்லை.

மனோமோகினி:—அப்படியானால் எனக்கொன்று செய்யுமாறு உத்தரவு கொடுத்தருளுவீர்.

சயதுங்கன்:—வேண்டுவதென்? சொல்லுதி ளிராவில்.

மனோமோகினி:—யான் தங்கள் புதல்வி கலாவதியினிடத்தில் இவ்விடயத்தைக் குறித்து உசாவி அவள் கருத்தையறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்.

சயதுங்கன்:—ஓ! அது மிகவும் உத்தமமான காரியம்! அப்படியே செய்ய.

மனோமோகினி:—சரி, மாகதம்! நீ சென்று நம் பெண்மணி கலாவதியை யிவ் விடம் அழைத்துக் கொண்டுவா. (மாகதம் போகின்றார்.

(அரசனைநோக்கி) நாம் சிறிது நுயில்கொணப் போவோமோ?

சயதுங்கன்:—அப்படியே.

(இருவரும் போகின்றார்கள்.

இரண்டாங்களாம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரசன்மணியி னந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மனோமோகினி, மாகதம், சிலதியர்.

மனோமோகினி:—ஏடி! மாகதம்! என்ன! நீ அவனிடத்திலே சொன்னாயோ இல்லையோ? —இதைப்போய்ச் சொல்லிவிட்டு வருகிறதற்கு இவ்வளவு தாமதமென்ன?

மாகதம்:—என்ன? அம்மா! இப்படிச்சொல்லுகிறீர்கள்! நீங்களும் அரசன்மனைக்கு வந்து மூன்று மாசமாயினவே! என்மைக்காவது நான் தங்களுடைய கட்டையை மீறி நடந்ததுண்டா? என்னவோ? வழியிலே நம்முடைய சுகசீரர் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு விடமாட்டேனென்று வம்பு பண்ணினார். அதுதான். வேறென்ன?

மனோமோகினி:—நீ யிதுவரைக்கும் அப்படி நடந்ததில்லை. அவன் இங்ஙனங்
நேரமாயும் ஏன் வரவில்லை யென்பதற்காகத்தான் கேட்டேன். மற்றை
ப்படி நீ அந்தமனிதன் சகசரீரனிடத்திலே மனோமோகினியும்மாவுடைய
காரியமாய்ப் போகிறேனென்று சொல்லியிருந்தால் உன்னை யுடனே
விட்டுவிடுவானே?

கலாவதி வருகின்றாள்.

மரகதம்:—அதோ கலாவதி யம்மையவர்களும் வந்துவிட்டார்கள்!

மனோமோகினி:—சரி. மரகதம்! நீ போய் அப்புறமிரு. நான் கூப்பிட்டபோது
வரலாம். (மரகதம் போகின்றாள்.)

கலாவதி:—என்னை யிப்பொழுது என்னத்திற்காக வரவழைத்தீர்கள்? ஏதே
னும் விசேடமுண்டோ? எனக்கேற்க அப்படி யொன்றுமிருப்பதாகத்
தோன்ற வில்லைவே!

மனோமோகினி:—எல்லாவிசேடமு யிருப்பதாக இனிமேல் உனக்குத்தொரியும்.
மற்றைப்படி அதென்னேடி யம்மா! கலாவதி! நானும் வந்து முன்னும்க
சமாயினவே! அதற்குள்ளே நீ நான்குதரமோ என்னவோ என்னிடத்
திற்கு வந்திருக்கின்றாய்! அவையும் நான் சொல்லிச் சொல்லியனுப்பின
பிற்பாடு! என்ன இருந்தாலும் நீ இப்படி யிருக்கப்படாது.

கலாவதி:—பின்னே யெப்படியிருக்கவேண்டும்? நான் அதிகமாய் இங்கே வா
ராததனு லென்ன? நீங்கள் என்னிடத்திற்கு எத்தனைதரம் வந்தீர்களோ
அத்தனைதரம் யானும் இங்கே வந்திருக்கின்றேன்!

மனோமோகினி:—சரி. அவை யெல்லாமிருக்கட்டும். உங்கள் தகப்பனார் என்
னிடத்திலே சொன்னார். உனக்குக் கல்யாணம் பண்ணவேண்டுமாம்.
அதற்காக என்னிடத்திலே வந்து என்னோடுகூட ஆலோசனை செய்து
கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது எல்லாவற்றிற்கும் உன்னுடைய
மனத்தையுங் கேட்டுத்தான் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னேன். அதற்
கும் அவர் ஆகட்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டார்! அதைக்குறித்துக்
கேட்கத்தான் நான் உன்னை இப்பொழுது இங்கே தருவித்தேன்!

கலாவதி:—நல்லகாரியஞ் செய்தீர்கள்!

மனோமோகினி:—மற்றைப்படி இந்தவிடயத்தில் உன்னுடைய இஷ்டமென்ன?
சொல்வாய்.

கலாவதி:—யான் இப்பொழுது ஒன்றுஞ் சொல்லக்கூடிய நிலையிலில்லை!
அப்படி யேதாவது இருந்தால் யான் நேரே யென்தந்தையா ரிடத்திலே
சொல்லுகின்றேன்.

மனோமோகினி:—நீயொரு பெண்ணாகையினாலே ஒருவேளை உன் தகப்பனா
ரிடத்திலே உன்னுடைய அபிஷ்டங்களை யெல்லாம் அவ்வளவு தாராள
மாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளக்கொஞ்சம் லஜ்ஜையாயிருக்குமென்று: நினைத்
துச் சொன்னேன்! உனக்கு என்னிடத்திற்கு சொல்ல இஷ்டமிருந்தாற்
சொல்லுவாய்.

கலாவதி :—தாயில்லாப் பெண்கள் லஜ்ஜைப்பட்டால் தீருமோ? தங்களுடைய இஷ்டகஷ்ட நிஷ்டரோங்களைத் தங்கள் தகப்பனரிடத்திலேதான் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும். பிறரிடங்களிலே சொன்னால் அவர்கள் அநுதாபப் படுவார்களோ? (பாடுகின்றாள்.)

பெற்றவரே தரம்பெற்ற வருமை தன்னைப்
பெரிதாமறிவார்களபிற ரறிகிற பாரோ?
மற்றுதிரக் கலப்பிலர்தாளு சிறிதூர் தோர்
மான்மனொமோ கிசியம்மே வழத்து வாயே!

(83)

மனோமோகிரி :—எப்படியிருந்தாலும் நாங்கள் அநுதாபப்படுவமா? அம்மா! உங்கள் தகப்பனார் மாத்திரம் என்னவோ அநுதாபப்படுவேன் என்ற நம்பிக்கை கொண்டதான் என்னை உன்னிடத்திற்கேட்கச் சொன்னார்! மற்றைப்படி நானும் உன்னைக் கேட்கவில்லை!

கலாவதி :—அதுதான் நான் அப்பொழுதே சொல்லிவிட்டேனே! மீட்டும் மீட்டும் கேட்பானேன்? 'பாடிப்பாடிக்குற்றினாலும் பதரிலே யரிசியில்லை' என்னும் பழமொழி தங்களுக்குத் தெரியாததன்றே!

மனோமோகிரி :—(கோபங்கொண்டு) ஏது! நானுங்கொஞ்சம் இடங்கொடுத்தப் பேசினால் அதிகமாய்த் தலைகீழாய் விழுக்கின்றனையே! இப்பொழுது உனக்குச் சுகசாரூக்கு வாழ்க்கைப்பட இஷ்டமா இஷ்டமில்லையா?

கலாவதி :—(பெரு முச்செறிந்து விம்மி) அம்மா! கமலாட்சி! நீ இறந்த தன்பயனை இன்றுதான் அறிந்தேன்! இன்றுதான் அறிந்தேன்!! என்னை இத்தனை துன்பங்களையும் இவ்விடமிருந்து அநுபவிக்கும்படி விட்டு விட்டனையே!

(இரங்கிப்பாடுகின்றாள்.)

கண்ணனைய தாயே கமலாட்சி யென்னைவிட்டு
விண்ணுலக நீதனியாய் மேவுதலு நேரேயோ?

(84)

லிண்புகுந்த தாயேநன் மெல்லியலே யென்னெஞ்சம்
புண்பட்டு வாடிப் புலம்புகின்றேன் காணாயோ?

(85)

அன்றுதம யந்தி யரவின்வாய்ப் பட்டாற்போ
வின்று தமிழனை விவ்வரவின் வாய்ப்பட்டேன்
கொன்று தொலைக்கிற்பான் கொற்றவனே வாராயோ?

(86)

சாதுவெனு மந்திரியார் தாமே வலியுறுத்த
முதுரைகே ளாதுமனோ மோகிரியைப் பற்றியவென்
றாதையே யீண்டுவந்து சற்றேனுங் காப்பாயே?

(87)

ஆகம் பலமருவு மன்பில் பொதுமாதர்
மோகம் பிடித்தெந்தை முதறிவெ லாமிழந்தா
ரேகப்பத் தெம்மானே யென்னைவந்து காவாயோ?

(88)

கள்ளத் தனமாய்க் களையொன்று மேலியெங்கள்
 கொள்ளும் புகழார் குலப்பயிர்க்குக் கேடிழைந்து
 நள்ளார் தமக்கீகிற நல்லார் தமக்கரணை
 யுள்ளத் திருக்கு மொருபெரிய கோமானே
 மெள்ளவெளிப் போர்த்தனை வில்லுழவ நீக்காயோ ?

(89)

மினையேரு சின்ற விடையாரு மென்றன்
 விமலாய்கி னாதன் விழையு
 ம்நொமோகி நிக்க ணிகைதான்விரித்த
 வலையிற்கி டந்து கதறி
 யுனையேநி னைந்து மனநானி னைந்து
 முருகாவு டைந்து தனியா
 யுனையேநி னுசை மகளாயி ருந்த
 வடியேன்வ ருந்த வழிகோ ?

(90)

(சு) இராகம் - இந்துஸ்தானி காபி.
 தாளம் - அடதாளசாப்பு.

ப ல் ல வி.

இவன்கைச் சிக்கி வருந்த லாமோ
 இயம்பிடுவாய் - சகதீசா

அ னு ப ல் ல வி.

பவநாசா என்மனம் வாடுதலைப்
 பார்த்தே வெண்ணைக்காவாயோ நான்

(இவன்கைச்)

ச ர ண ம்.

மதியை மாணைச் சிரத்துங் கரத்தும்
 வைத்துக் கொண்ட வள்ள லேநற்
 சதியுந் தாள முந்தவ ருது
 தாண்டவஞ் செய்தபுஞ் சங்கர னேநான்

(இவன்கைச்)

மனோமோகினி :-வடி ! என்ன நீலித்தனம் ! என்ன நீலித்தனம் !! இவ்வளவு
 பொய்யழகையும் நீ எங்கிருந்தேடி கற்றுக்கொண்டாய் ? “வஞ்சகத்
 திற்குப் பொதுமாதர்” என்று பரம்பரையாய் வழங்கிவந்த வசனமும்
 இன்றோடு பொய்யாய்ப் போய்விட்டதே !—யான் என்ன உன்னை
 அடித்தேனா ? வைத்தேனா ?

பாட்டு 89. களை = மனோமோகினி. இஃதொரோவோடி: மிக்கு வந்த கொச்சக
 வெருபோகு.

,, 90. இதனை ‘மணிமாலம்’ என்பர்வடதுலார்.

கலாவதி:—உன்கொடுமொழி யொன்றே போதுமே! நீ இனி அடிக்கவும் வாயவும் வேண்டமா? இவையெல்லாம் உன் குருமொழி ஒன்றிற்கு ஈடாகுமா? என்னை ராசபுத்திரி யென்று சிந்திதேனும் யோசியாது நீ ஒரு பேதைக் கணிகை என்னை அடட்டினாயே! அப்பொழுது மரத்திரம் என் தந்தையார் என் பக்கத்திலே இருந்திருந்தால் உனக்குத் தக்கபடி செய்திருப்பேன்! நீ யென்னைச் சுக்தவிரர் சபதுங்கர் மகனென்று நினைந்தாயல்லையே? இனி மற்றைப்படி உன் அறிவின்மையை யென்னென்றுரைப்பேன்!! என்னைக் கொமகனெனக்குறியாது அடாதவார்த்தைகளெல்லாஞ் சொல்லியதெயன்றி என்னைக்கேவலம் தூர்க்குணமே போருருவெடுத்தனைய மூடசிகாமணிக்கு மணமாலையிடும்படி கூறியதன் புத்திசாலித் தனத்தைக் குறித்து யான் யாதுசொல்லப்போகின்றேன்! நீதானே என் தந்தையார் சபதுங்கருக்கு மனைவியாகி 'மகாராணியார்' என்னும் பட்டம் பெறத்தக்கவள்?

மனோமோகினி:—ஓ! சி!! நியுத்து அவ்வளவொடு! அதிகமாக மிஞ்சாதே!— நீ யென்னைப்பழித்தது மாத்திரமன்று; உன்னைப்பெற்று இதுகாறும் வளர்த்துவந்த தந்தையார்க்கு உதவிசெய்த மகாப்பிரபுவும் உங்களுக்கு ஒருங்கிய பந்துவழியாக சுகசிரரையும் பழித்தாய்! நீ யாரைப்பழித்தாயோ அந்தச் சுகசிரருக்கே உன்னை மாலையிடும்படி செய்கின்றேன் பார்!—

கலாவதி:—அது சகதீசனாலும் முடியாதகாரியம்! அப்படியிருக்க, அல்தொரு சாமானியப் பொதுமகனாலேயொ முடியப்போகின்றது? அகைத்தான் பார்க்கவேண்டும்! ஈசனே! “தாமமே சயம்” “சக்தியமே நித்தியம்” என்னும் மகாவாக்கியங்களின் உண்மையை இந்தவிடயத்திலே தான் அறியவேண்டும்! இனி யொருவிநாடியேனும் இவ்விடமிருக்கப்படாது! இவ்விரை பழிக்கும் கொலைக்கும் பயப்படாத பாதகி!

[கலாவதி போகின்றாள்.

மனோமோகினி:—நான் இந்த அதிகப்பிரசங்கியை நம்முடைய சுகசிரரொடு மணம் புணர்த்தாவிடின், யான் மனோமோகினியல்லன்!—என்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது! இந்த அநாதைச் சிறுமி என்ன அதிகாரமாய்ப் பேசுகின்றாள்!—எடி, கலாவதி! என்னையரசன் மனைபாட்டியாக வெண்ணாது ஒரு பேதைக் கணிகையென்று சொன்னாய்?

* கோவை வசப்படுத்திக் கொண்டமனோ மோகினி கின் னுடைய யறுத்தபின்னர் நன்குனக்குச் சொல்லுகின்றாள் பாவையவள் வல்லமையைப் பார்.

(91)

பாட்டு 91. முதற்பொருளுக்கு 'மனோமோகினி'யை யெழுவாய்க்கிச் 'சொல்லுகிற்பா' எனப் பயனிலையாக்கிப் 'பாவையை' விளியாக்குக, இரண்டாம் பொருளுக்கு 'மனோமோகினி' யை விளியாக்கிப் 'பாவை' யை யெழு வாய்க்கிச் 'சொல்லுகிற்பா' எனப் பயனிலையாக்குக,

* இதனை யுற்றுநோக்கவிருப்பொருள் பயக்கும்

இன்னும் அதுமாதிரிமா? நீ சுகசீரின் கைவசப்பட்ட பிறகு அந்தப் பிரபுவினிட்டுச் சொல்லி உன்னை என்ன பாடெல்லாம் படுத்திவைக்கிறேன் என்று பார்! என்னை விரோதித்துக்கொண்ட மட்டும் இனிமேல் தப்பு சிறந்தா? ஹம்! அப்படியா சங்கதி?—எப்போதப்பட்ட கண்மனத்தை யுங்கரைத்துவிட்டேன்! அப்போதப்பட்டவன் இந்த அற்ப ஸ்திரீயின் மனத்தை யென் வசப்படுத்தாவிடில் என்ன பிரயோசனம்? இதைத்தான் ஒரு கைபார்க்கவேண்டும்! [மனோமோகிசி பேரகின்றான்.]

மூன்றாக்களம்.

இடம்: காஞ்சியின் மந்திரியார் வீடு.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! இந்தாண்டு மந்திரியார் மேகாதிதியவர்கள் எவ்வளவு நல்ல மனிதராயிருக்கின்றார்! பார்! நாம் இருவரும் பகையரசனாகிய பாண்டியனது நாட்டுப் போர்வீரரென்று சொல்லியும் வெகு அன்புடன் நம்மை யுபசரித்தார்! நம்மை யிவ்வரசனிடத்துக் காட்டிக்கொடுப்பதில்லையெனவும் வாக்களித்தார்! ஆகா! இவருக்குப் பொதுவாய் மனிதர்கள்மேலிருக்கும் பிரீதி மிகவும் அதிகமென்றே தோன்றுகின்றது? இன்னும் மகா ஞானமுடையவர்! ஞானமுடையவர்! வாய்மை யாளர்! இத்தகைய அறிஞர் பெருமானார் இந்தச் சயதுங்கராசனை எப்படி ஆபத்துக்காகாத அன்பில்லாப் பொதுமாதா மனோமோகிசியினுடைய வலையில் விழும்படி விட்டார்? எனக்கென்னையோ இது காதிற் பட்டது முதல் இயும்பூது விளைத்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது.

சத்தியப்பிரியன்:—இங்குச் சுகசீரின் என்று ஒருபாவி யிருக்கின்றனாம். அவன்தான் இவ்வரசனை அவருடைய காமவலையின்கப்பட வைத்து விட்டனாம்.

சிதாநந்தன்:—ஆமாம். நாயிருவரும் அன்று பூஞ்சோலையிற்கூடப் பேசிக் கொண்டிருந்தேதோமே யிதைப்பற்றி!

சுவாத்தகனும் மரகதமும் வருகின்றார்கள்.

அதோ மந்திரியார் குமாரர் யாரோ ஒரு மாதோடும் வருகின்றார். நாம் சற்று விவகரிந்ற்போம். (இருவருமொளித்துக் கொள்கின்றனர்.)

சுவாநந்தன்:—ஏடி! மரகதம்! யான் தான் சொல்கின்றேனே! அந்தப்படி நீ செய். அதற்குத் தக்கபடி நான் உனக்கு மரியாதை செய்கின்றேன். அதைக்குறித்து நீ யொசியாதே! என்ன? (முகஞ்சாய்த்து மரகதத்தை நோக்குகின்றான்.)

மரகதம்:—தாங்கள் சொல்லியபடி நான் எப்படியாவது நாளைச் சாயங்காலம் கலாவதியை வயந்தச் சோலைபிற சம்பங்கிக்கொடிமண்டபத்திற் கருகிற் கொண்டுவந்து விட்டுவிடுகிறேன். அதற்குத் தடையொன்றுமில்லை. மற்றைப்படி நான் தங்களுடைய உதவியைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

சுலாந்தகன்:—இப்பொழுது நீ அவளைக்கொண்டுவருகின்றேனென்று வாக்குத் தத்தஞ்செய்ததற்காக இதோ இந்த மோதிரத்தை வைத்துக்கொள். இனி நீ அவளைக்கூட்டிக் கொணர்ந்துவிட்டபிறகு நிரம்பவெகுமதி கொடுக்கின்றேன். அதைப்பற்றி யோசியாதே! என்ன! ஆகட்டுமா?

மரகதம்:—ஆகட்டும்.

[மரகதம் மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு போகின்றான்.]
சுலாந்தகன்:—நாம் இப்பொழுது வெகுமதி கொடுத்திருப்பதனாலே இவள் கட்டாயமாய்க் கலாவதியைச் சோலைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுதான் வர வேண்டும். பார்த்துக்கொள்வோம். [சுலாந்தகன் போகின்றான்.]

சிதாந்தன்:—ஐயோ! பாவி! கொடிய சுலாந்தகா! அப்பொழுதே உன்னுயிரை யென்வாளிற்கு இரையாக்கியிருப்பேனே! ஆகா! உன்னை மந்திரிமகனென்றன்றோ விடுத்தேன்? பரமசாதுவான அவருடைய பேரைக் கெடுக்கவோ நீ யிவருக்குப் புத்திரனுயித்தனை? ஆகா? என்ன தந்திரம்! என்னயோசனை! இவ்வளவுங் கவனித்துக் கேட்டனையோ? சத்தியப்பிரியா! இத்தகைய மாபாதகர்களைக் கொன்றற்றனென்னை? பாவமுண்டென்ற நினைக்கின்றனை? ஒரு நாளுமில்லை.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாந்தா! பதறாதே! எந்தக் காரியத்தினும் அமைதிவேண்டும். (பாடுகின்றான்.)

அமைதி யற்ற காரிய மனைத்துஞ்

சமையா வென்றே சாற்றினர் புலவர்.

(92)

ஆதலால் நீ இந்த அற்பங்கள் யோசனைக்காக வருத்தப்படுவானேன்?

(பாடுகின்றான்.)

* “நெறியி னீங்கியோர் நீரல கூறிலு

மறியா மையென் றறிதல் வேண்டும்”

(93)

அவையெல்லாம் நமக்கு மிகவும் நல்லனவே. மேலும் நீ கலாவதியைக் காணுகிறதற்கு அஃதொரு நல்லசமய மாயிற்றே! அப்படியிருக்க மனவருத்தப்படுதல் சிறிதும் நியாயமில்லை.

சிதாந்தன்:—என்ன! சத்தியப்பிரியா! நீ இப்படிச்சொல்லுகின்றனை? இந்தக் கொடியபாவி என் அருமைக்கலாவதியைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றான்! இவன் கெடுக்கப்போகிற செய்தி தெரிந்திருந்தும் இவனை யொன்றுஞ் செய்யப்படா தென்கின்றனையே! ஏது கலியுக யுகிட்டிரன் நீதானே?

சத்தியப்பிரியன்:—என்ன? சிதாநந்தா! (பாடுகின்றான்.)

† “பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினு நாய்பிற
ரெச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு - மச்சீர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொள்ளினுந் கீழ் செய்யுந்
கருமங்கள் வேறு படும்.”

(94)

என்பதையுணர்ந்த நீகூட இவ்வாறு பேசுகின்றனை! உனக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லையே! அப்படி யிருக்க உனக்கிஓதேன் தெரியவில்லை? — நாமிருவரும் அவர்கள் வருகின்றதற்குச் சிறிதுநேரம் முன்னரே வயந்தச் சோலைக்குப்போய்க் காத்துக்கொண்டிருந்து குலாந்தகனால் உன்னுயிர்க் கலாவதிக்கு ஒருவிதக்கேடும் உறவண்ணம் நாம் ஏன் தடுத்தல் கூடாது?

சிதாநந்தன்:—ஆ! அப்படியே செய்வோம். (தனக்குள்) அப்பொழுது என்னருமைக் கலாவதிக்கிள்ளையுடன் கொஞ்சி விளையாடி நெஞ்சம் ஆறுவேன்!

சத்தியப்பிரியன்:—மற்றைப்படி நாம் நித்திரைசெய்யும் நாழிகையாயிற்று. இனிமேற்றாங்கவேண்டும், நாம்போவோம் வா.—[மெளனம்] என்ன? சிதாநந்தா! நீ யிப்பொழுது வருகின்றனையோ இல்லையோ?

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! எனக்குத் தூக்கமேவரவில்லை. நீ வேண்டுமென்றாற் போய்த்தாங்கு. எனக்குத்தூக்கம் வந்தவுடனே வருகின்றேன்.

[சத்தியப்பிரியன் போகின்றான்.]

(சிதாநந்தன் உலாவிக்கொண்டே பாடுகின்றான்.)

அம்புலியே நின்னாம மிடுகுறியென் நேபலரு
மறையா நிற்பச்
செம்பவள வாயாரைத் தோயார்கா ரணக்குறியாச்
செப்பா நின்ற
ரும்பருலா மம்புல்வி யாதலினு மென்றுனகட்
டொருமான் கண்டு

பாட்டு. 94. சீர் = ஈண்டுஉவமவுருபு. இலக்கணவிளக்கி முடையார் தமது, அணியியல் 23-ஆம் குத்திரத்துட் இன்னனபிறவும்' என்றதன்கண்டக்கிக்கொள்ளுமாறு கூறியிச் செய்யுளையேயதற்குதாரணமாகவுந் காட்டுதல் காண்க.

† நாலடியார்.

மம்பரத்தி னம்புலியென் றறியாம னின்கைப்பட
டயர்கின் றேனை!

(95)

[மௌனம்]

கலைமதிசீ கலாலதியின் முகத்திற் கொப்பாய்க்
கருதிநின்று கலைமதியாங் கார ணத்தா
லையுதினை வானவிய லுரிந்த நூலோ

ரப்பெயர்கொன் டுதுதினமு மழைக்கிற் பாரே!

(96)

[மௌனம்.]

கற்றிடு கலை ளடைத் தும்பீப ரிடத்தைக்
காண்டக வடுத்தும்கின் மதியே
நற்றமி ழினர்தின் னுடற்குறை நரடி
காரியர் முகத்திற்கொப் புரையாப்
பற்றிபிற் சினவி மாழ்குமீஇப் பொறுமை
பிடர்பிடித் துங்கலா னன்றே
மற்றொரு பாவ மற்கிலம் புயக்கை
வாட்டுகின் றையினு நன்றே!

(97)

[மௌனம்.]

இரவி தன்னொளி மிகவுமெய்தினன்
கிலகுகின் றத னினியசேசாமதின்
கபுகின்ளிடு குணமுமோர்ந்தனென்
கனியுமன்பொடு கனவிநரடொழும்

பாட்டு 95, 96, 97. சந்திரோபாலம்பகம்.

95. பிரிநிலை கவிற்சியணி. இதனை 'நிருத்தி' யணியென்பர் வடநூலார். அம்புல்வி = கீர் உடையவன்.
96. கலைமதி = கலைகலையுடைய சந்திரன்; கலைந்தமதியை யுடையவன்; வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை. பிரி நிலைகவிற்சியணி.
97. ஆதியிற் றயிழிப்புலவர் மாதாரர் முகத்திற்கு, சந்திரனே! நின்னை யும், தாமரையையும் உவமைகூறிப் போந்தபின்னர், நின்பாற் குறை நிகழக்கண்டு அன்றாநின்னை உவமை கூறதலொழிந்து தாமரையையே உவமைகூறினாக, அதுகண்டு பொருமை மேற்கொண்டு நீ ஒரு பாவமு மறியாத தாமரையை வாட்டுவான்புக்களை யிடுதென் கொலோ? நீ யடைந்தகலைகள் என்னாயின? நீ பெரியோரையடுத்த தஞ்றப் போந்தபயன் யாதுகொல்? என்பதாம்.—ஈண்டுப் பெரியோரையடுத்தல் சிவபெருமான் முடிக்கட்டங்குதலாம். தற்குறிப்பணி.

விரவுகாதலி யெனமொழிந்திடும்
விமலபத்மினி தனையிழுத்தனை
பரவுகன்னியர் நினையிகழ்த்தனர்
பழியுமுற்றனை யொழிகதியனே!

(98)

[மொனம்.]

பூமியினை நானும் புரிந்துவலம் வந்துமிக
நெழுமுட நேகடலி வீரகுடைந்துர் - தாமமுறத்
தான்மித் திரனொருநாட் சார்ந்தடைந்துர் தக்கைகற்குர்
தென்பொழியா நெற்றித் திலகம்போற் - கூன்மருவுர்
தேகங் களங்கஞ் செறிந்துமினை யாகாம
லோகோ வெளித்திடுத லுத்தமமென்-றேகம்பத்
தீசர்சடைக் காடுற் றெழினாகங் கண்டந்தோ
நாசமுற்றெ மென்று நடுநடுங்கிக்-தேசுமுந்து
நெற்றுருவங் கொள்ள விழைந்துதவ வெண்ணிறமெய்க்
கூற்றுவினைத் தப்பிக் குறுகியுட-லெற்றமணி
வைரவுரு வேய்ந்து வதிந்தாலும் யானறிவேன்
கைரவத்தின் காதலன் காண்.

(99)

[மொனம்]

கன்னவலையி லென்னகப்புட் கொடுதனது மனத்தூடுதன்
கண் விடுத்த
புதிதிலகக் காஞ்சினகர்க் கோமகடன் கருங்கூந்தல்
புரைபு யல்காள்
சனிதிகழுஞ் சந்திரன்முன் மகனலுக்குத் துணையாயென்
சடலத் தன்னைத்
தவிராது காய்கவினாற் றன்பனிநீர் துளிக்கிற்பீர்
கயையீக் கூந்தே.

(100)

[மொனம்.]

பாட்டு 98, 99, சந்திரோபாலம்பகம்.

98. ஐய! சோம! நீவிடப்பயலாற் தன்மையையும் வஞ்சகஞாற் தன்மை யையும் அறிந்தேன். நீ சூரியன்பால் ஒளிபெற்று அவன்றன் அன்புடைய காதலியாகிய பரிசுத்தமான பதுமினியை (தாமரையாகிய மகளிரை) நின்றன் கிரணக்கையாற் பற்றி யிழுத்தனை, அவர் நின்கைகளைப் புறத்தே தள்ளி இதழ்க்கதவம் மூடிக்கொண்டனர். அதுகண்ட கன்னிப்பெண்கள் நின்னை வணங்குதலொழிந்து இசுழவுற் தலைப்பட்டனர். நீ பழியுமெய்தினை. ஆதலால் தீயநீ யென் முன்னர் நில்லாதொழிக என்பதாம். தற்குறிப்பணி. கற்பனைக்கேற்பக் கன்னிப்பெண்கள் பிறைதொழும் வழக்க மிக்காலத் தொழிந்த மையு முணர்க்.
99. தற்குறிப்பணி, இதற்கு எதிரிலை யணியுறுப்பு. மீத்திரன் = சூரியன்.
100. எதிர் நிலையுணி. இதற்குருவக முறுப்பாம். கருத்துடையணி.

ஐயோ! கலாவதி! யான் உன்னோடுகூடி விளையாடும் பாக்கியம் பெற்று
ளேனோ? ஏ! கலாவதி! நீயே யென்னுயிர்! நீயே யென்னறிவின் பிர
காசம்! நீ யென்பக்கலிராவிடில் யான்காணு மொவியும் ஒளியா? யான்
அடையும் இன்பமும் இன்பமா? யான் கேட்குங் காணமுங் காணமா?

[மௌனம்.]

ஓ! கலாவதி! நீ யென்னைக்குறித்தோ விரக்தாபமடைந்தாய்! என்மீது
காதல்கொண்ட உத்தமி கலாவதிக்கோ கேடு நினைந்தான் பாவி குலார்
தகன்! (பாடுகிறான்)

ஆக லாவதினனாடுதன்ற றைந்தன
றாக லாவதி யேநினக் கன்னவ
னன்ன பாதக னுலஃதுறாவண
முன்னை யான்விரைந் தோடிப் புரக்கிற்பேன்.

(101)

முன்றும் அங்கம் முற்றிற்று.

அ ந க ம்—ச.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியில் வயந்தச்சோலை.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரம்: குலாந்தகன்.

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்) நமது விகடவசநர் அன்றைக்குச் சொல்லிக்
கொடுத்த யுத்திக்குத்தான் நமது அப்பா வைதனர்! இன்றைக்கு அவர்
சொல்லிக்கொடுத்த இவ்யுத்திக்கு என்ன சொல்லப்போகின்றார்?
பார்ப்போம். இஃதென்னை! தினமும் வருகின்ற நேரமாயும் ஏன் கலாவதி
வந்திலன்? ஒருவேளை அம்மரகதம் பொய்க்காயிலும் நம்மிடத்திற்
சொல்லிவிட்டுச் சம்மா இருந்துவிட்டனளோ? சீ! சீ! அங்கனமிருப்பா
ளா? நாம் ஒருமோதிரம் அவுக்குப் பரிசு கொடுத்திருக்கின்றோம். இன்
னாமவளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து விடுகிறவியத்தில் அதிக மரியாதை
செய்வதாகவுஞ் சொல்லியிருக்கின்றோம். அப்படியிருப்பதனா லலன்
சம்மா இருக்கமாட்டான்.

சிதாந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

அதோ அந்த மதுரைவீரர்களிருவரும் வருகின்றார்களே! இங்கே யெதன்
பொருட்டு அவர்கள் வரவேண்டும்? ஒரு வேளை நமது தகப்பனார் அவர்
களை யிவ்விடமனுப்பி நம்மை யழைத்துவரச் சொன்னாரோ? அப்படி
யிருந்தாலு மிருக்கக்கூடும். எல்லாவற்றிற்கும் அவர்களைக் கேட்போம்,
சமீபத்தில் வரட்டும்.

சிதாநந்தன்:—ஓ! சத்தியப்பிரியா! பார்த்தனையோ? நாம் எவ்வளவு சிக்கிரமாகப் புறப்பட்டு வரல்வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தும் நமக்கு முன்னே குலாந்தகன் வந்துவிட்டனனே! இவனல்கூறே காரியத்திற் கண்ணாயிரப் பவன்!

குலாந்தகன்:—ஏனையா! உம்பிருவரையு மெங்கள் தகப்பனார் மேதாநிதியவர்க ளிவ்விடமனுப்பி யென்னையழைத்து வரும்படி சொன்னாரோ? அல்லாமற் போனால் நீங்களிவ்விடத்திற்கு எதற்காக வந்தீர்கள்? சிக்கிரஞ் சொல்லுங் கள். ஐயா! உங்களுக்குக் கோடிபுண்ணியமுண்டு! என் தகப்பனாரென்னே யெங்கும் போகக்கூடாதென்று சொல்லியிருக்கின்றனர்! அப்படியிருக்க யானவருக்குத் தெரியாம லோடிவந்துவிட்டேன்! அத்தற்காக அவ ரென்னவாவது என்னைக் கோபித்துக் கொண்டனரோ?—கொஞ்சஞ் சொல்லுங்களேயா!—உங்களை நமஸ்காரம் பண்ணுகின்றேன்.

(சத்தியப்பிரியனை வணங்குகின்றான்)

சத்தியப்பிரியன்:—என்னஐயா? பைத்தியக்கார மனுஷாயிருக்கின்றீர்! எழுந் திரும்! எழுந்திரும்!! என்ன? உமக்குப் புத்திகித்தி யிருக்கின்றதா இல்லையா?

குலாந்தகன்:—என்னஐயா? அன்றைக்குக் கலாவதி யென்னை யெறிந்து விழுந் ததுபோல இன்றைக்கு நீரும் வைகின்றீரே!

சிதாநந்தன்:—அன்றைக்கவர் புத்தியில்லாமலா கலாவதியைத் தாளில் வணங்கி னார்! என்னவோ அவரும்மை வணங்கிக் கேட்கின்றார். அவர் கேட் கின்றதற்குத்தான் விடை பகருமே!

குலாந்தகன்:—அதுதான் ஐயா நான்கேட்கிறது. எங்களப்பா என்னைக் காண வில்லையென்று வைதனரோ?

சத்தியப்பிரியன்:—இல்லை, இல்லை. உம்மை வையவில்லை.

குலாந்தகன்:—அப்படியானாலுங்களிருவருக்கும் இங்கென்ன வேலை? நீங்கள் வீட்டிற்குப்போங்கள்!

சத்தியப்பிரியன்:—நாங்கள் ஏனையா வீட்டிற்குப் போதல்வேண்டும்? இங்கே யிருந்தாலென்ன? நீர் மாத்திர யிருக்கின்றீப்பாது நாங்களிங்கே விரூக் கப்படாது?

குலாந்தகன்:—இஃதிராசுபூத்திரி கலாவதி தன்றேழுழிமாரோடு கூடிவினையாடும் வயந்தச்சோலையாயிற்றே! இதுனுள்ளே அன்னியர்கள் பிரவேசிக்கக்கூடா தே! அப்படியிருக்க நீங்கள் வந்ததுமன்றிச் சிக்கிரம் போகவுமாட்டோ மென்கின்றீர்களே! அரசன் மகள் கலாவதி வருஞ் சமயமாயிற்றே!

சிதாநந்தன்:—போமையா போம். உமக்கேதாவது வேலையிருந்தாற் போய்ப் பாரும். நாங்களிவ்விடம் விட்டு இப்போதைக்குப் போகமாட்டோம்.

குலாந்தகன்:—பின்னே நீங்க ளெப்பொழுதுதான் ஐயா போவீர்கள்?

சிதாநந்தன்:—யாங்கள் செல்ல வெகுநேர மாகுமையா!

சத்தியப்பிரியன்:—அஃகிருக்கட்டும். இவர்மாத்திரங் கலாவதி வரும்போ திருக்கலாமோ? அதைக் கேளப்பா!

குலாந்தகன்:—யான் மந்திரியார் குமாரனாகையினாலே யிருக்கலாம். நீங்களெல்லாம் அன்னியர்களே?

சத்தியப்பிரியன்:—ஏன்? யாங்களும் மந்திரியார் விருந்தாளிகள் தாமே!

குலாந்தகன்:—சரி. நீங்களிப்போது போகப் போகின்றீர்களா இல்லையா?

சிதாந்தன்:—அதுதான் யானப்போதே சொன்னேனே! யாங்களிப்போது போகப் போகின்றதில்லை.

குலாந்தகன்:—அடேயப்பா! நீங்கள் போகாமற்போனால் நான் போய்விடுகின்றேன்! நீங்களிவ்விடமிருந்து அவதைப் படுங்கள்! எனக்கென்ன?

சிதாந்தன்:—உமக்கொன்றுமில்லை. நீர் சுகமாய்ப் போய் வாரும.

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்) நீர் இங்கே சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்திலே யிருந்து விட்டதனாலே கலாவதி யிவ்விடத்திற்கே வருவாளென்று நினைத்தீரோ? நம்முடைய மரகதம் நாம் இவ்விடத்தில்திருப்பதைத் தெரிந்தவுடனே எங்கே நம்முடைய குலாந்தகர் எங்கே நம்முடைய குலாந்தகர் என்று கேட்கக்கொண்டுவந்து நாம் இருக்குமிடத்திற்கு கலாவதியைக் கொண்டுவந்து விடாமற் போகிறாளா? பார்த்துக்கொள்வோம்.

(குலாந்தகன் போகின்றான்.)

சிதாந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! இத்தகைய முடனை யானெங்குக் கண்டதில்லை.

சத்தியப்பிரியன்:—முடனையிருந்தாலும் எவ்வளவு தந்திரமப்பா! ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதே!

சிதாந்தன்:—எனக்குத் தோன்றுகின்ற மட்டில் இல்தவனது சொந்தயுத்தியா யிருக்கமாட்டாது. யாராவது சொல்லித்தான் இவ் வின்னணஞ் செய்திருத்தல்வேண்டும். அன்றி இவனுக்கிவ்வளவு தந்திரமாவ திருக்கவாவது! அஃகிருக்கட்டும். சத்தியப்பிரியா! யாம் நேற்றிவ்விடத்திற்குக் கண்டெடுத்த அப்பட மெங்கே?

சத்தியப்பிரியன்:—உன்னிடத்திலே தானே கொடுத்தேன்! நாம் சோலைக்கு வரும்போதுகூட உன்னிடத்திற்குக் கண்டேனே!

சிதாந்தன்:—ஆமாம். எங்கு வைத்திருக்கின்றேன்? (உடைகளிற்றேடுகின்றான்.) அம்ம! இதோ இருக்கின்றது. இது நிற்க. சத்தியப்பிரியா! நீ சென்று இந்தக் குலாந்தகன் அவ்விடம் போயினனே! அங்கே யென்னசெய்கின்றன வென்று பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடமே யிருப்பா எனிவ்விட யிருக்கின்றேன். மற்று அவ்விடத்திலேதேனும் விபரீதம் நடக்குமாயினுடனே யென்னை யழைத்தி!

சத்தியப்பிரியன்:—இளவரசே! உன்னைவிட்டுச் சிதிறுது நோமும் பிரியாத யான் இப்பொழுது உன்னைத் தனியேவிட்டுப் போதல்வேண்டுமே! எவ்வணம் பிரிந்து நிற்பேன்? இது பகையரசன் நகராயிற்றே!

சிதாந்தன்:—என்ன? யோசனை செய்கின்றனை? அத்தனாலொன்றும் கேட்கலை. நீ கடிதம் செல்லுதி! யான் வேறெங்கும் போவேன் னல்லேன். ஈண்டேயிருக்கின்றேன்! பயப்படாதே! பேர்யவருகின்றனயா? தாமதி யாமற் போ. [சத்தியப்பிரியன்போகின்றான்.]

(சிதாந்தன் சிந்தித்தோம் மெனனமாயிருந்து அதன்பின் உலாவுகின்றான்.)
(தனக்குள்) கலாவதியோ இது காரும் வந்திலன்! ஆ! என் கண்மணியே! எப்பொழுது வந்து சேருவாய்? ஏ! மாணிக்கவிளக்கே! எப்பொழுதென் மயக்க விருளை யொழிப்பாய்?

(ஒரு பாதிரிமா கீழவன்கண், வீற்றிருக்கின்றான். சிந்தித்தோம் மெனனமாயிருந்தபின்னர் பாகிட்டுகொண்டே யப்பாட்டை மணவி லெழுதுகின்றான்.)

இன்னிசைத் தேன்மழை பெய்யு மகதியே பென்றனுள
மென்னும் பொழிவினி லாடுங் கலாபியே யிற்றென யான்
பன்ன முடியா வுலகிகையே நன்மணப் பாதிரியே
சொன்ன விவையிற்றி னுப்பணுற் றுயெதிர் தோன்றுதியே. (102)

(மணலிற் சாய்ந்துகொள்ளுகின்றான்.)

ஐயோ! யான் நேற்றிரவு முழுதுங் கண்விழித் துறங்கா திருந்தமையி னாலே யென்னை நித்திரை மயக்குகின்றதே! இதற்கென்செய்வது? ஆகா! யானுறங்கும்போது நீ வருகிற்பாயேல் நீ வந்ததையா நெவ்வித மறிவேன்?— நின்னை யானிப்பொழுது காணத் தவறினேனாயின் என்னுயிர் நிற்குமோ? [மெளனம்.] யானிப்பொழுது சிந்தி உறங்கிப்பின் என்றன் கட்டழகியாகிய கலாவதி தன்றோழிமாரோடு வரும்போது நிகழுமவடன் காற்சிலம்பொலிகேட்டு விழித்துக் கொள்வேன்! (பாடுகின்றான்.)

முருகு கமழு முல்லை மொய்யரும் பென்னு மூரற்
பருகு சுவைய தாகும் பாணிதழ் மின்ன டைக்குப்
பெருகு மிணைய தாகப் பேசுவல் வாழ்க வீண்டுக்
குருகி ரரிவை போந்தாற் கூவுமின் னன்பு கூர்ந்தே. (103)

[மெளனம்.]

ஓ! ஓ!! என்னாமடமை யிவ்வண்ணம்! என்னருமைத்தலைவி கலாவதி யைக்காணுது தூங்குவேனோ?—

(எழுமின்றான்; உலாவுகின்றான்; மரங்களின் பட்டைகளினும் இலைகளினும் 'கலாவதி' 'கலாவதி' யென்றெழுதுகின்றான்; அதன்பின் பாடுகின்றான்.)

பாட்டு. 102. இது நடுவெழுத்தலங்காரம். நடுவெழுத்துக்களெல்லாம் பாடலிலே தழுவாத வெழுத்துக்களாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மகதி: நார தன்சையாழ், கலாபி=மயில், சொன்ன விவையிற்றி னுப்பணுற்றான்= கலாவதி.

பாட்டு. 103. இதனை 'மாலினி' விருத்தமென்பர் வடதாலார். எதிர்விருப்பினி, பாண்=தேன்.

அன்றென் படங்கொண் டகங்குழைந்த மாதரரண்
மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி
னின்றெழூர் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே!
நன்றதன் காத னவின்றிமுகத் தையலான்
மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி
னின்றெழூர் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே!
என்றன் மனத்தை யெடுத்தினிது சென்றவண்
மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி
னின்றெழூர் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே!

(104)

[மௌனம்.]

(மதுபடியும் வீற்றிருந்து பாடுகின்றான்.)

இதயமென் கோயிலி னிருக்குந் தேவியே
யதைவிடுத் திட்டிவே நகலு கிற்றியேன்
மதனெனும் பகைவன்றான் வந்த ழிப்பன
னிதமுநீ யாயிடை நிலைத்தல் வேண்டுமே.

(105)

[மௌனம்.]

(மீட்டும் மணலிற் சாய்ந்துகொண்டு பாடுகின்றான்.)

சுந்தர மாமயி லணையாய்!
சிந்தர வானுத லினளே!
கந்தர நற்கமு. குடையாய்!
வந்தெனை யரளலு முனதோ?

(106)

[மௌனம்.]

சூரிய காந்தமென் போதே!
சுடரேய் மெய்யாய் சுதாகரீ வராய்!
காரிசை பூங்குழன் மாதே!
கணியே வராய் கலாவதி வராய்!

(107)

ஏ! கலாவதி! நீ—

(சிதாநந்தன் படத்தைக் காத்திற் பிடித்தவாக்கிலே தூக்கமயக்கத்தா
லயர்ந்து விழுகின்றான்.)

[கலாவதியும் மரகதமும் வருகின்றார்கள்.]

கலாவதி:—ஏடி! மரகதம்! என்னேடி யென்றோழிமார்களு ளொருவரையும்
காண்கிலேன்? நீ யென்னை முன்னரழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்
டனையே!

மரகதம்:—அம்மா! நானிதோ அவர்களைப்பார்த்துக்கொண்டு உழந்துநுள்ளும்
பொழுதிற்றுள்ளே திரும்பி வருகிறேன். அவர்களொருவேளை நீங்கள்

பாட்டு. 104. இஃதொருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசை.

பாட்டு. 105. உருவகவணி.

பாட்டு. 107. இதனை 'ஆரியை' விருத்தமென்பர் வடநூலார்.

இதுவரைக்கும் வாவில்லையே யென்று அப்பக்கமாகப் போயிருந்தாலும் போயிருக்கக்கூடும்.

கலாவதி:—ஆனந்தசாரி: பார்த்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வா.—

(மாகதம் போகின்றாள்.)

சிவபெருமானே! நின்னருட்செயல் நன்றாயிருந்தது! என்னை யிவ்வண்ணம் வருந்தும்படிசெய்வதும் உனது திருவிளையாடல்களிலொன்றே? எனக்குற்றதுணை நீயேயென்று நம்பியிருக்கின்றேனே! நீ சோதித்தற்கு ஏழையாகிய யானிலக்காகுவேலே? கிருபைவள்ளால்! உனது திருவுளமெவ்விதமிருக்கின்றதோ? யானறியேன்!— தந்தையாரே! மனோமோகிதியினது மாயவலையினகப்பட்டுத் தம்வயிற் பிறந்த தாயற்ற பெண்ணாகிய வென்னை மூன்றுமாத காலமாக வொருசிறிதுங் கவனியாது மறந்திருக்கின்றனர்! வேசைக்குக் காசின்மேலாசை யென்றறிந்திலர்! தாசிமோகக்கடலினில் வீழ்ந்து அறிவெனும் மாலுமியற்ற மாக்கல்ம்போற்றத்தளிக்கின்றனர்! இதற்கென் செய்வது? மனோமோகிதியோ மான்வடிவம் பூண்ட வல்லியமாயிருக்கின்றனர்! எனக்குப்பலவித நன்மைகள் செவ்வவன்போல மிகவும் கடித்து மெள்ளப்பாழங்கிணற்றிற் றள்ளி விட்டுத் தான் பட்டமகிஷியாகவும் பார்க்கின்றனர்! யானே இவ்வீருவருக்கு மிடையிலிருந்து இருமருங்கும் புடைபடு மத்தளம்போலத்தவிக்கின்றேன்! இவையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, யானந்த மகாநாபாவனுடைய படத்தைப்பார்த்ததுமுதல் ஊனுறக்கமின்றி யுன்மத்தம் பிடித்தவளாயினேன்! அந்தப்புருடனைப்பற்றியே யெனக்கண்ணம் நிகழ்கின்றது! என்மனத்தையு மென்னிடத்திற் காண்கிலேன்! என்செய்வேன் (பாடுகின்றாள்.)

நளிர நயந நல்லா டனைக்காவெனக்
களினை மிகவு மாந்திக் கருத்தின்புடைத்
தெளிவு சிறிது மின்றித் திரிந்தாடுரு
தளியி ரெனது கோனை யழைஇவம்பினே!

(108)

[மௌனம்.]

அந்தோ! யானடையும் வருத்த மொருவித்தத்தா லெழுந்ததா?—பாவி மன்மதன் ஒருபக்கம் மலர்க்கணை தொடுத்தெய்கின்றனன்! மற்றொரு பக்கம் மாங்குயில் கூவுகின்றது! மந்தமாருதம் இனிமையாய் வீசுவது போற்றேன்றி யென்னைவருத்துகின்றது! சந்திரனும் பகைவரையினான்! இத்துணைப்பகைஞர்களால் யானெய்தும் வருத்த மிவ்வளவினதென்று சொல்லமுடியுமோ? அன்றிலுமதோ தன் காதலனை விளிக்கின்றது!— (பாடுகின்றாள்.)

பாட்டு. 178. வண்டுவிடுதது. இதனைச் 'சந்திரிகை' யென்பர் வடநூலார். வண்டு களர்! கள்ளைக்குடித்துத் திரியாது என்றலைவன்பாற்சென்று "நின் றலைவியைக்காத்தி" யென்றுரைத்து அவனை யழைத்து வம்பின் என்பதாம்.

அரும்பும் கீவ்வேயும் பில்லகங்குழைத் துவாடியே
கரும்பெண்க்கணன்றிலே கவன்றாற்றுக்காரணம்
பிரிந்துபோய்க்காதலின் பிழைத்தலோவதரன்றெனீம்.
சூர்ப்புஷ்பிமதன் விடுங் கணைக்கிலக்கமாதலே? [மெளனம்.] (109)

(திருப்பிப் பார்க்கின்றான்.) ஆ! அவ்விடத்தில் யார் படுத்துறங்குவோன்?—
மனிதனோ? இயக்கனோ? அன்றிச் செவ்வேனோ?— (அருகிற்சென்று
பார்க்கின்றான்.) யான் படத்திற்பார்ந்தவண்ணமே காணப்படுகின்
றனனே! இஃதென்னை யாச்சரியம்!— அப்படமுடையான் யாரோ
இராகபுத்திரனென்றும் அவன் பகைவனென்றுஞ் சொற்றனனே! அந்
தேவல் அவன் ஈண்டு எவ்வணம் வந்து சேர்ந்தான்?— உருவெளித்
தோற்றமேயோ? இவன் பகைவனுயிருப்பின் இங்குவருவானேன்?—
ஆகா! இஃதென்னை அதிசயத்திலும் அதிசயமா யிருக்கின்றதே! யான்
மாணிக்கமாலையிட மிருந்து வாங்கிப்பார்த்த படமு மிச்சுந்தர புருடன்
கைமகத்துளதே!—இவ்விரனே யிப்படத்தின்கண் எழுதப்பெற்றவனா
யிருத்தல்வேண்டும்!

(படத்தைக்கையிலெடுத்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

இப்பட்டத்திற்கும் இந்தமரணம்நா னும் வடிவுடையானுக்கும் சூடையா
பரணை வித்தியாசங்களைத் தவிர்த்து வேறென்றுமில்லை. இவனே
யான் விரும்பியவங்கிய அரசினங்குமான்! அதற் காட்சேபணையிலலை.
(படத்தினையவன் காத்திவிருந்தவரே வைத்துவிடுகின்றான்.) ஆ! ஏதோ
பேசுகின்றார்!

சிதாநந்தன்:—(கனவின் கண்ணே பேசுகின்றான்.) என் காதற்கிளியே! கலாவதி!
கலாவதி:—ஆகா! “என்காதற்கிளியே! கலாவதி!” நன்றாய்ச்சொன்னாய்!
(பாடுகின்றான்.)

*“ஓர்ந்த திசைக்கும் பறைபோனின் நெஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய் கன.” (110)

யானவவர் விரும்பிவைவதுபோலவே யிவருமென்னை விரும்பிவைகின்
றனரோ? எனது செவிகள்தாம் பொய்குறுகின்றனவோ? உண்மையோ?
(பாடுகின்றான்.)

சூன்றொத்திடு வாகு கொண்டமா
லென்றன் னொழி ரின்ப வள்ளு
னின்றிங்குற லாயி னுனதாற்
றென்றற் றேருது தீய சேறியால்! (111)

புட்ட. 109. இதனைப் ‘பஞ்சசாமம்’ என்பர் வடநூலார்.

புட்ட. 111. இதனை ‘வைதானியை’ என்பர் வடநூலார்.

*கலித்தொகை,

என் ஆனந்தவள்ளலே! என்னைச் சற்றே கண்விழித்துப்பாராயோ?—
இவரெப்பொழுது எழுந்திருப்பாரோ? எல்லாவற்றிற்கும் என் அன்பன்
செவ்வாயாற் பருகுமாறு தோமிர்தம் பொழிவேன்! (பாடுகின்றான்.)

நிலையெலா நிறைந்தென் மனமெனும் குமுதம்

கவினின்பக் தேனினைத் துளித்து

மலர்தரப் பகைவர் நெஞ்செனும் கமலம்

வாடுபு குவிதரத் தோன்று

மலிபிர காச மதியமே யெழுந்து

மாரனும் வருதுயர் நிகியைத்

தொலைதரச் செய்தே யெண்ணையான் டருள்வாய்

தோமிலாக் காமர்நா யகனே!

[மெளனம்] (112)

வார மாரு கின்ற காட்சி வண்மையோய்

வீர ராச வித்தை கற்ற வேந்தனே

மாரி போற்க ணீர்பொ ழிந்து வாடியே

நாரி யான்வ ருந்தல் காணெ னாதனே

(113)

(எ) இராகம்—சங்கராபரணம். தாளம்—சாப்பு.

ப ல் ல வி .

கண்விழித்துப் பாராயோ—ஒருகாவீவ்வேழையைக்

கண்விழித்துப் பாராயோ.

அ ங் ப ல் ல வி .

கண்ணற்கண்டமுதலா

யெண்ணம்வேறில்லைம்பு

வண்ணமதன்னிதமும்

புண்செய்கிறானேன்வம்பு

(கண்)

ச ர ண ம் .

நீலக் குயிலும் கூவப்

பாலும் கசந்த கன்னல்

கோல வளாக முன்று

சால வருந்து மென்னைக்

[மெளனம்] (கண்)

செய்யா யினியநலஞ் சேராசர் சீராளா

கையா லெனைத்தழி இக் காதலியே யென்றழைத்த

லையா தகையேயர் தழுகார்த்தா யென்றைக்கே

நையாநிற் கின்றே னனி.

[மெளனம்] (114)

பாட்டு. 112. உருவகவணி.

பாட்டு. 113. இதனைச் 'சேணி' என்பர் வடதுலார்.

பாட்டு. 114. இது நிரோட்டகம்.

இப்பாடலானது: இந்துலாசிரியர், ராஜராஜ பாஸ்கரசேதுபதி அவர்
களுக்கு இந்துல யுரிமையுரை செய்வதற்காக ராமனாதபுரம் சென்ற
காலத்து, சேதுபதியவர்கள், ஒரு நிரோட்டகம் ஒன்று இந்துவில்
சேர்க்குமாறு சொல்ல அவர் உடனே எழுதி அச்சமையிலேயே
வாசித்துக்காண்பித்ததாகத் தெரியவருகிறது.

வலய் மணிந்தே வளர்தோளாய்
கலகம் விளைக்கும் கழையாருள்
சிலையை வளைத்துச் சிறியேனை
மலைய வெழுந்தான் மதவேளே!

[மெளனம்] (115)

மலாரும் புயத்தாய் வருந்தும் நெனவி
நிலாதின் றுமாரன் னிமிர்ந்தே வளைத்துக்
கொலாதென் நலையுந் குமாரா குலாவிச்
சலாபஞ் செயாயோ சலாபஞ் செயாயோ?

[மெளனம்] (116)

ஆ! அத்தொழிபுக்கின்றார், யான் சற்று ஒளித்திருப்பேன்.

(கலாவதி யொளித்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

சிதாநந்தன்:—(கண்விழித்து) யானிவ்விடத்து ஏதோ இனியகுரலுடன் பாடிய
சோகாசகாரந் கேட்டேனே! என்ன அதிசயம்! ஒருவரையும் காண்
கின்றிலேன். இதுவும் யானிப்பொழுது என்னருமைக் கலாவதியுடன்
மருவுவதாகக்கண்டகனவு போன்றதோ? ஐயோ! ஏனோ வீணில்விழித்
தேன்? இன்னுமந்த இன்பக்கனவெனக்கு வாராதோ? அந்தோ!
செவிகளர்! நீவிரன்றோ ஏதோ பாடல்கேட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு
என்கண்களை விழிக்குமாறு தூண்டினீர்! நீவிரிநுவிருமாகச் சேர்ந்து
ஏனக்குத் துன்பத்தை விளைத்தீர்! யான் மெய்யெனக்கருதிய இன்பத்
தினையும் பொய்யாக்கினீர்!—ஓகோ! கலாவதி!—(பாடுகின்றான்.)

வாயாற்குமு தத்தை வாட்டுங்கலை மாதே
யோயாதுனை நாளு முள்ளந்தனி லெண்ணித்
தோயாதிட ருந்தேன் றோகாய்மணி மாலை
வேயும்பெரு மாட்டி மீன்போல்விழி யாளே! [மெளனம்] (117)

இராக நலமார்ந்தினிக்கு மொழியாய்
சராக விழியாய் சகோர மனையாய்
பராக மலரும் பவர முமுது
மராக மெயின யழுங்கு மனமே!

[மெளனம்] (118)

பாட்டு. 116. இதனைப் 'புஜங்கப்பிரயாதம்' என்பர் வடநூலார்.

பாட்டு. 117. இதனை 'மணிமாலை' என்பர். வடநூலார். இப்பெயரு மிப்பாட்டி
வருத்தல் காண்க.

பக்கம். 118. இதனைச் 'சலோத்தகதி' என்பர் வடநூலார்.

கண்ணினை யிடுகா சவுட்டுனை சரியா
வண்ணவெண் முறுவல் வறிதினிற் றெரித்த
னண்ணிய நகையாய் நலமுற வருவாய்
புண்ணியப் பொருள்சேர் பொலங்கெழு கொடியே! (119)

(அ) இராகம்-கீரவாணி. தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

சரலோகமோகநயந்தகாசமாகே.

அநுபல்லவி.

விரகதாபமாகி யையோ நாணந்தேன் (சுர)

சுரணங்கள்.

மனோகரியே பொய்யான கனவினான்
மதிநா நழிந்தேனே - அம்ம
விரகதாபமாகி யையோ நாணந்தேன் (சுர)

குணாகரியே கோதையர் சிரோமணி
சூறியா வழிந்தேனே - அம்ம
விரகதாபமாகி யையோ நாணந்தேன் (சுர)

மாசனம்பு தைச்சு வருங்காம நோயுற்றேன்
வாசமுறு மாதேநீ வாய்மருந்து தாராயோ? (120)

காதன் மலர்ந்திலங்கும் கற்பகத்தன் பூங்கொம்பே
நீதவியே லென்றொருசொன் னினரில்வந்து பேசாயோ? (121)

கண்ணோ கலாவதியே காமனெனை வாட்டுகின்றான்
பெண்ணே யினிரான் பிழையென் பிழையேனே! (122)

(கலாவதியினுருவு வெளிப்பட்டித் தோன்றுகின்றது)

என்னையாட்கொண்டதேவி! கலாவதி! நீதானா இங்கிருந்து பாடி நின்
றுன்பங்கடையெல்லார் தெரிவித்தனை? என்னின்னமுதிக! நீ தவிக்கயான்
பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனோ?—உன் மதுவசநங்கெட்டு ஆனந்தமடை
வதுமுண்டோவென் றுருகினேன்! உள்ளமுடைந்தேன்! என்னுயிரே!

பாட்டு. 119. புன்னகையினிலக்கண மிதன்கட் காண்க. “கண்ணினை யிடுகல்
செல்லா, கவுட்டுனை சர்த்தல் செல்லா, வண்ணவெண்பற்க
டோற்ற வறிதன்றி நகையி; காது” —விநாயக புராணம். புண்
ணியப் பொருள்களாவன அட்டமங்கலமுமாம்.

பாட்டு. 120. முன்னடியில் ‘நோய்’ என்றதற்கேற்பப் பின்னடியில் அமுதம்
‘மருந்து’ எனப்பட்டது.

பாட்டு. 121. காதலை மலராக்கூறி யிருத்தல்காண்க.

உன்னைக்கண்டவுடனே யான் சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோன் மன
மலர்ந்தேன்! என்னன்பே! நீயென் படத்தினைக் கையிலவைத்துக்
கொண்டு காதல்வசனங்கள் கூறியபோது என்புயங்கள் கொண்ட பூரிப்
பை யென்னென்பேன்! உன்னையான் தனியாய்க் காணப்பெற்றது மென்
பாக்கியமே! (பாடுகின்றான்.)

அழகனைத்துந் திரண்டனைய வுருவங்கொண்ட
வானந்தப் பூங்கொடியே யடியென் மூன்னர்க்
குழலிசையும் யாழிசையும் வென்ற தன்றிக்
சூயினைப் பற்பலபாண் மிழற்றா நின்று
தழலாகு மென்னுடலந் தரிக்கு மாறு
தையுபிரிந்த கண்மணியே தமிழேற் சேர்த்து
கழைமதனன் புறங்கொடுப்பக் கருணை செய்வாய்
கலாவதியென் னுயிர்தவிர்த்த காமர் கொம்பே! (123)

காதலீ தேவ கலவ மயிலேயென்
மாதராய் மாலா லதிமோக னேனினே
காவாத போழ்தின்மாத் காமனும் வன்னெஞ்சு
னேவா வனேகமல ரெய்ம். [மௌனம்] (124)

(அவ்வுருவெளிவானாதிருந்தமைகண்டு பாடுகின்றான்.)

* “ஆய்தூவி யனமென வ்ணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்நதின் னெழினல
மாதர்கொண் மானோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கவடார்ப்
பேதுறாஉ மென்பதை யுறிதியோ வுறியாயோ?” [மௌனம்] (125)

(அல்தொன்றும் பேசாமைகண்டு பாடுகின்றான்.)

வாரார் கொங்கை மாதே கேளாய்
சேரா நின்றேன் றேரகாய் நிற்கண்
டேரார் மானே யென்னோ டோர்சொற்
பேரார் தேவி பேசாய்! பேசாய்!! [மௌனம்] (126)

(அதுதனக்கருளாமைகண்டு மனமுளைந்து பாடுகின்றான்.)

பாட்டு. 124. இது நான்காரைக் சக்கிரபந்தம். இதனை யுபதேச முறையாற்
சித்திரத்தில் வரைந்து அதன் குறட்டிற் ‘கலாவதி’ யென்று போத்
ருதல் காண்க. ‘எய்யும்’ எனற்பாலது ‘எய்யம்’ என்றாயது “செய்யு
மெனெச்சயீற்றுயிர்மெய்” என்ற நன்னிறுத்திரவிதியா நென்க.

பாட்டு. 125. கலித்தொகை தூதுணம், புறவென—சிறுபருக்கைக் கற்களை யுள்
வெனக் கொள்ளும் அழகிய புறவைப் போல பேசுறாஉம்—
பேதுறக்கும்: வருத்தம்.

பாட்டு. 126. இதனை ‘வித்துயர்மலை’ யென்பர் வடதூலார்.

போதின்நிறேவன் படைப்பதற் குவ்ணைப புரிந்தவம்
யாதென நோக்கி யயிர்த்து மயங்கின நேந்திழையே
வாது செயாம லுவந்தெனைக் கூடிள் மனமகிழுவேன்
காதன் மிகுந்து கசிர்தன னீந்து கலாவதியே! [மெளனம்] (127)

(அலிநணுத்தணையுர் தன்மீ திரக்கமுறாமெகண்டு
நீநெனைந்திரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

ஆலால மன்னளிழி யாலுங்க லாபிகழி
யார்வந்தழைத்தமொழிசேர்
மேலான செங்கமல மீதாரு கின்றநல
மேவுற்ற ஞானபலமே
நீலாய வர்புமத னீத்தேகு மாறமுத
நித்தர்க ருங்குமுதமே
மாலாகு மென்னையொலி வண்டார்க ரங்கன்புலி
மான்போட ணைக்குவைகொலோ? (128)

(மெய்தொட்டுப்பயின்று ஆண்டுஒன்றுமின்மையின் வெங்குகின்றான்.)

ஆகா! இவ்வென்னை? விந்தையாயிருக்கின்றதே! யானிதுகாறும் கலாவதியி
னுருவெளிநீர் தாற்றத்தையோ கண்டு இவ்வாறுமயங்கினேன்! நன்று!
நன்று!! (சுதார்த்தன் காற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்க்கின்றான்.)

ஆ! அதோ அஞ்சச்சம்பகனிசூட்சுத்தினருகே என்னருமைக் காதலி
கலாவதியிருக்கின்றனள்!

[அவளருகில்வினாந்து செல்லுகின்றான்.]

என்னுயிர்த் தலைவி! கலாவதி! யானிவ்வணம் ஒருதலைக்காமத்தால்
வருந்தாநிற்பதைப் பார்த்திருந்தும் வாளாதிருப்பது நீதியாகுமோ?—

(கலாவதியை மெய்தொட்டுப் பயிறலுங் கலாவதி சிறிது லீலகிக்கொள்ளுகின்றான்.)

கலாவதி:—என்னுள்ளும் கவர்த்த வுத்தமக்குரிசிலே! நீ யங்கணம் நினைக்கப
படாது!

சிதாநந்தன்:—ஓகோ! உணர்ந்தேன்! உணர்ந்தேன்!! (பாடுகின்றான்)

* “காதலார் திறத்துக் காத லாக்கிய காத லாரை
யேதிலார் போல நோக்கி னிருமடங் காக வெய்தும்
போதுலாஞ்சிலையி னுன்றன் பொருகணைக் கிலக்கஞ்செய்யு
மாதலார் காமநொய்க்கோருமருந் தில்லையன்றே.” (129)

என்ற பெரியோர்கள் வாக்கின்படி செய்தனையோ? என் கண்ணே!—

(தழுவி மத்தமிடப்போதலுங் கலாவதி வெட்கத்தினறம் சிறிது
முகந்திருப்பிக் கொள்ளுகின்றான்.)

பாட்டு. 120. இதனை “அசுவதாடி” விருத்த மென்பர் வடநூலார்.

* ஞானமணி.

கலாவதி:—என்னரசே! எனது நிலைமையை நீ சிறிது அறிந்தருளல் வேண்டும்.

(சிதாந்தன் கைநெகிழ்த்து நிற்கின்றான்.)

ஏ! இராசகுமாரா! நின்னைப்போலவே யானும் நின்மீது காதல் கொண்டு வருந்தினேன். அவ்வருத்தங்கொள்ளலா மின்றோடொழியுமாறு கடவுள் திருவருள் செய்தனர்! நீ யென்னுருவெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு வருந்துங்காலத்தில் என்னுடல் பதறினதைப்பற்றி யானென்ன சொல்லட்டும்!—ஐயோ! என்னுருவெளிசெய்த பாக்கியம் யான் செய்யவில்லையே யென்றேற்கினேன். உடனே நீயுமென்னை சோக்கித் திரும்பினை. அப்பொழுதென் மனத்தினியுதித்த மகிழ்ச்சி அளவிட்டுரைக்க முடியாது!—

சிதாந்தன்:— (பாடுகின்றான்.)

கேதார மன்ன கிளர்பேரெழின் மாத ராயென்
காதார நல்ல கவிமாரிபெய் கன்னி காய்நீ
பாதார விந்த நனிரொந்துபு தைப்ப நின்றெற்
காதார மான வறிவேயெனை வாட்டலாமோ?

(130)

(இருவருஞ் சிலாவட்டத் திருக்கின்றனர்.)

உன்னைப் பெறுமெனக் கென்னை யோசுறை?
நன்னயஞ் சான்ற கன்னிய ரரசியே!
காதல் சான்ற மாதாரர் மணியே!
உலகெனும் பொழிவி னிலகுறு சோழக்
தேங்கமழ் மாவளர் பூங்குயிற் பேடே!

(131)

(கலாவதியை மடியீ திருத்திக் கொள்கின்றான்.)

சடைப்பெருமான் றனையெய்து மெய்பிழந்த தனிவேலே
தகைசேர் நின்றன்
படைத்தலரும் படைக்கலங்க டம்முடனே நின்னுடைய
பரிவு பூண்ட
படைத்தலைவி யாகுமெழிற் கலாவதியென் கையினகப்
பட்ட தோர்ந்தும்
விடுத்திட்டுத் தலைமறைவாய்த் திரிதன்மத ராசுவென்னை
வீரங் கொல்லோ?

(132)

பாட்டு. 130. இதனை “வசந்ததிலகம்” என்பர் வடநூலார்.

பாட்டு. 131. உலகத்தை யீய யொருசோலையாகவும், சோண்டடையே யொரு மாமரமாகவும், கலாவதியையே யதன்கணுள்ள வொரு குயிற் பேடாகவும் கூறியிருத்தல் காண்க.

பாட்டு. 132. இது மர்மதோபாலம்பரம். இதன்கணுள்ள சொற்பொருளையங்களை உய்த்துணர்க.

செய்ய தாமரை சேர்ந்துறை மாதரார்
 சிறப்பி.னிற்பெற்ற சீரிய மாரநீ
 கையி னேந்துங் கடுக்கணை யாகிய
 காமர் நீலங் கலாவதி யின்விழிக்
 கைய கோதொலை வாரந்துரி லாமலே
 யாரிருட்பிழும் போடுற வாடியென்
 றைய னாயகி தாழ்குழற் காட்டினிற்
 றவம்பு ரிந்துத யங்குதல் காண்டியால்.

(133)

விதவிதமாய்க் கருப்புவின் மலர்க்கணைக டொடுத்தென்னை
 விரைந்து வாட்டு

மதவிடனா மொருபகைவன் மறைந்தனனி யென்றுணையாய்
 வதித லானே.

(134)

* “பான னெடுங்க ணிவையேபகழியா
 வேனி லுடைவேந்தன் வென்றிக்கு நோற்றானே!
 யானு மனியற்றே னித்துணையோர் காலமுந்
 தேனாற் றுமேனி தீண்டுதற்கே நோற்றேனே!”

(135)

துன்பமெலா மறவெறிந்தேன் றேகையர்சி ரோமணியே
 தூய நின்ற

என்புமதி கண்டுபொங்கு மாநந்த சாகசுத்தி
 னாழ்ந்திட் டேனே!

(136)

*: “காதலால் வந்தென் கவான்மே லிருப்பினு
 மேதிலார் போலு மிமைப்பி னிமையாதே
 போதுலாம் வாண்முகமே நோக்கிப் பொலிவேனென்
 மாதரா னுணும்தான் வாழுமா றேரேனே?” [மொனனம்]

(137)

பாட்டு. 133. இதுவும் மம்மதோபாலம்பநம். கட்டளைக்கலிப்பா, மன்மதனே
 நினது கணைகளு ளெல்லாம் மிகவும் கொடிதாகிய நீலம், கலாவதி
 யின் கண்ணிற்கு இணையாகாது தோற்று எதிரிநிற்கவுமஞ்சிப்
 பகற் போழ்து வெளிப்படாது இரலிற் றலகாட்டிப் பன்னெடு
 னாடொழுதியு மமையாது அக்கண்களை வெல்லுமாறு காட்டினிற்
 றவஞ்செய்யவுன்னி அக்கண்களாற் காண்டலரிய அவளது கூந்தற்
 காடே தக்கதென்று கருதி அதன்கண்ணேயே தவம் புரிந்து
 வருந்துகிற்பதைக் காண்பாயாக என்பதாம். கலாவதி அப்போது
 நீலஞ்சூடிக்கொண்டிருந்தன ளாதலி னிவ்வாறு கற்பனை செய்யப்
 பட்டது.

பாட்டு. 136. உருவகவணி.

பாட்டு. 137. அன்புடன் போந்து என்றொடைமீ திருந்தன னேனும் அவளை
 யானிமைத்து நோக்குவேனெல் அவள் வேற்று மாதர் போலுகின்
 றாள்; இமையாது அவண்முகமே நோக்குவேனெல் அவள் நாண
 முறுகின்றாள்! அம்மவோ! யான் இதற்கென்செய்வது? என்பதாம்.

* சூளாமணி,

(க) இராகம்-மலயமளகரம். தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

இன்பமெய்தினே னென்ற னுள்ளமல
சேகி தின் னுளா யென்கலாவதியே.

அருபல்லவி.

துன்பமேது மில்லைன் தொகை சுந்தரியென்
சோக நீக்க லுற்ற சோதி ரூப தேயி (இன்ப)

சரணம்.

என்னையானுகின்ற வேமமேனிமானே
யென்னபாக்பஞ்செய்தே நெய்தவுன்றையானே
நன்னராமெஞ்ஞாய் ஞானமேவுமானே
ஞாலமெங்கும்வாச நன்குவிசரிப்பானே (இன்ப)

கலாவதி:—என் ஆந்தபுருடனே! நீ யிங்கிடத்துவந்த வாரென்றீன? எல்லா
வற்றையும் உள்ளபடி யெனக்குச் சாங்கோபாங்கமாகக் கூறல்வெண்டும்.

சிதாந்தன்:—என்னுயிரமுதே! கலாவதி! யான் பாண்டிய தேசாதிபதி சுகே
சன் மகன். என் பெயர் சிதாந்தன். யாங்க ஞாந்தகையார் சயதுங்
கருக்குச் சன்மப் பகைஞர். யானிங்ஆரீங்க ணிருப்பது ஞாந்தையார்க்
குத் தெரியாது. யானிப்பொழுது உங்கள் நாட்டு மந்திரியார் சந்திரனா
மே ஷட்வெதிக்கு வந்தார் போன்றவர் சந்தியவாச்சிக் அரிச்சந்திர மகா
ராசரென்று சொல்லந்தகும் மேதாந்தியரவர்கள் கிருகத்திற் தங்கி
யிருக்கின்றேன்!—

கலாவதி:—என்னருமைச் சிதாந்தவள்ளலே! நீ யானுகாரணமாகப் புறப்
பட்டு வந்தீன்? எப்பொழுது வந்தீன்?

சிதாந்தன்:—என்னிதய தாமசயிவிரும்பும் அன்னமே! யான் பலநாடுகளை
யும் பார்த்து ஆனந்திக்குமாதும், பிற நாடுகளின் சீர்திருத்தங்களைத்
தெரிந்துகொண்டு அவற்றை யெங்கள் பாண்டியாட்டிலு மெற்பறிந்து
மாறு முன்விரித் தேசசஞ்சாரமாக என்ற னுன்மகேசர் சந்தியப்பிரியருடன்
புறப்படுமபோது எந்தையார் சொண்டிழற்குப் போதலொழிகவென்
றனராயினும், யானேதோ தற்செயலாய் இரங்கர்க்கு வந்துவிட்டேன்.
அதன்பின்னர் யான் நிரும்பிச் செல்லாமல் என் னவாமெண்டிபுனும்,
சுத்தவீரச் செருக்கினும் மிக்ககாத்தி னுள்ளேயே போந்தேன்! போந்து
இவ்வயந்தச் சோலையிற் சிறிது தங்கினேன்! தங்கலும் நீ யுன்றொழிமா
ரோடு போந்தீன். போதர யா னொளித்து நின்றேன். நீ யுனக்கு
நேரிட்ட இடிக்கண்களைப்பற்றிச் சொல்லியின் வாசந்திகை யென்பாள்
பாடினாள். அதன்பின் மாணிக்கமலை யென்பாள் கொடுக்க நீ பல
படங்களையும் பார்த்துக் கழித்துவிட்டுக் கடைபி லொருபடத்தைக்

காத்தினிலேந்திக்கொண்டு சில விசுவசகங்கள் கூறினேன்.—பின்னரல்தியா
வர் படமோவென்றையுற்றேன். உடனே, (பாடுகின்றான்.)

முத்தமீன்றெவன் டிங்களைப்புரை வேர்வருப்புமு கத்தினும்
வித்தையேயுரு வம்மெடுத்தவி ரும்பிவந்தனை யாயிசை
மத்தகொகில மேநலார்கன்வ முத்துகின்றநன் மாகராய்
சித்தமெய்தினை திட்டிவாயினின் முலமாகியென் செல்வியே! (138)

அதன்பின்ன ரெண்ணிடத்தில் என்மனத்தை யான்காணென்! என்செய்
வேன்! நீ சென்றபிறகு நீ யிருந்த விடத்தில் நின்னடிச் சுவடுகளை யெல்
லாக் கண்ணி லொற்றியொற்றிக் காழுற்றுக் கருத்தழிந்தேன்! அவ்
வேளையில் இப்படம் என்கையில் அகப்பட்டு என்னைச் சிறிது மகிழ்சிக்
தது போலக்காட்டி யென்னை முன்னிலும் அதிகமான துன்பத்திற் காளா
க்கிவிட்டது!—

கலாவதி:—(சிறிதுநேரம் விடப்பினான் மெனனமாயிருந்து) என்னுயிர்க் காது
லே! நானிப்போதிக்குவருவேனென்றெப்படி யுனக்குத் தெரியும்?

சிதாநந்தன்:—ஐயோ! கலாவதி! அதையுனக்கி யானெப்படிச் சொல்லுவேன்!
இந்தப்பாவி குலாத்தகாரிருக்கின்றானே! அவனும் மாகதமென்று மொரு
பணிப்பெண்ணும் நேற்றிரவு பேசிக்கொண்டார்கள்! உன்னை யவ ளெப்
படியாவது தனியா யித்தவயந்தச்சேலைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து
விடல்வேண்டுகொண்டும், அதற்குக் கைம்மாறாக இந்தப்பாவி யேதாவது
அவ்வருக்கு மரியாதை செட்கின்றேனென்றும் அங்விருவரும் பேசிக்
கொண்டதை யானொளித்திருந்து கேட்டேன்!—

கலாவதி:—தெய்வமே! இஃகென்னை விபரீதம்! என்னுடைய தோழியரைத்
தவிர்த்து அரண்மனையு ளெலரையும் கம்புதற்கிடயில்லையே! ஏயு! பாவி!
மாகதம்! என்ன பொய்யடி யுகன்றாய்? இந்தப்பாதகர்கள் செய்வனவற்
றை யெல்லாம் வித்தாரமாக வென்றந்தையாரிடத்திலுரைப்பேன். அவற்
றிற்குத் தக்கபடி அவரே நியாயஞ் செய்வார், அங்நன மவர் செய்யாமற்
போவாரேல் இறைவனேகதி!

சிதாநந்தன்:—என்னின்பக் கண்மணியே! கலாவதி!—அதைக் குறித்தது நீ
யொசித்தல் வேண்டாம். யானும் நீயும் வேறே? உனக்கு நேரிடுவன
எனக்கும் நேரிடுவனவெயாம், (பாடுகின்றான்)

பாட்டு, 138. இதனை 'மத்தகொகிலம்' என்பர் உடனாலார். இப்பெய ரிதன் கண்
னும் வருதல் காண்க, வேர்வை யரும்பியமுகம் முத்தீன்ற மதி
யினே யொக்கும். மதியினிடத்து முத்துப் பிறக்கு மென்பதைத்
“தத்தி வராக மருப்பிப்பி பூகக் தழைகதலி, கத்து சவஞ்சல மீன்
நலை கொக்கு களினமின்றார், கத்தாஞ் சாலி கழைகன்ன லாவின்
பல் கட்டுசெவிகா, றித்து வுடும்பு கராமுத்த மீனா யிருபதுமே”
என்ற இரத்தினசி கருக்கச் செய்யுளானு முணர்க. திட்டியாயில் =
கண்ணாகியவாயில்; காத்துசெல்லுஞ் சிறுவயி.

மருவமர் கூந்தன் மாதே மானொழி நீயு நானு
முருவத்தாலிருவ ராகி யுள்ளத்தா லொருவ ராவேம். (139)
இதோ கவனித்துப் பார்!— (பாடுகின்றான்.)

*“மணவாய மல்லிகையின் மதுநனைந்து வண்கனிகண்
மதர்ப்ப விசி

யினர்வாய வனமுல்லை யிதழ்வரரி யினர்திங்கட்

கதிர்கா லுன்றித்

துணைவாய சுரும்பிரங்க வரவிர்த வனத்துதிரர்ந்த

துகளுந் தீத்துத்

திணைவாய கருங்குலையோ திணைத்தசைக்குந் தென்றலுமொன்

றுடைத்தே மாலே.”

(140)

(குலாந்தகன் கரந்து வருகின்றான்.)

இத்தகைய மாலேக்காலத் துன்னைத் தழுவி முத்தமிட்டு (தழுவி முத்த
மிடுகின்றான்.) இதோ யான் கொடுக்கு மிம்மொதிரத்தை யென்னைப்
போலவே பாடித்து உன்னைவிட்டு ஒரு நாளும் நீங்காது வைத்திருத்தல்
வேண்டும்.

(இருவரும் மோதிரம் மாற்றிக்கொண்டு மறுபடியும் முத்தமிடுகின்றனர்.)

(குலாந்தகன் ஒளித்திருந்து பார்க்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—(கனக்குள்) ஆகா! இந்தப்பாண்டியநாட்டு விரனன்றோ நமது
கலாவதியை யடித்துக்கொண்டு போகப் பார்க்கின்றான்! ஒருவர்க்கொரு
வர் முத்தமிடுகின்றான்! சரிதான்! சரிதான்!!—அப்படியா சங்கதி?
நான் இதோ இப்பொழுதே போய் இதைக்குறித்து மகாராசாவவர்க
ளிடந் தெரிவிக்கின்றேன். [குலாந்தகன் போகின்றான்.]

கலாவதி:—ஆ! அவ்வாறே செய்கிற்பென். அதற்கையமில்லை. என்னுயிர்
நாதனே! இன்று பிற்பகலொரு விடயம் நிகழ்ந்தது. அதனை நின்பா
லுரையாது யார்பா லுரைக்கப் போகின்றேன்? (பாடுகின்றான்.)

கூவிள நற்கனி போலுற விழுமு

தனத்துணை கொண்டு குதுகலமா

யாணியை யாடவர் தம்மிட நின்று

பிரித்திடு மாற்றல் படைத்தவளாய்ப்

பாவமெ லாமொரு பேருரு வெய்துபு

பாரை விடாது புசுந்தலையான்

மாலுந் தேர்விழி யான்மடையோ மோகிதி

மாமயல் செய்தரு மானினியே.

(141)

பாட்டு 139. இதனும் கலாவதி யற்றைஞானம் மருவஞ் சூடிக்கொண் டிருந்தா
னெனல் பெறப்படும்.

பாட்டு 141. இதனை 'மானினி' யென்பர் வடநூலார்.

* சூளாமணி;

அவளென் றந்தையார் மனத்தைத் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு அவரைத் தன்மனம்போன வாறெல்லாம் சூத்திரப்பாவைபோ லாட்டு கிற்பார். அவள் தன்னை யென் றந்தையாரோடு சேர்ப்பித்த சுகசரீரனார் தூர்க்குணி யொருவனை யான் மணந்துகொள்ளுமா ரென்னை யதட்டிப் பேசினான்.—

சிதாநந்தன் :—அங்ஙனமா செய்தனன்?— (பாடுகின்றான்.)

நாதவிழ் மாமலர் தாம்புனை வாசக்
கோதைந லஞ்செறி கோமள வல்லீ
மூதைய வன்மரொ மோகிதி நாமப்
பாதகி சென்னி பறத்திடு மின்னே. (142)

இதோ இத்தவாளினு லத்த முண்டை கண்டத்தைக் கண்டங் கண்ட மாய்த் துண்டஞ்செய்கின்றேன்! பார்!

(வாஜாயோச்சி யெழுகின்றான்.)

கலாவதி :—(சிதாநந்தனைப் பிடித்துக்கொண்டு வீரகிரம்பிய வேந்தர் சிங்கமே!
நாம் அவசரப்படவேண்டாம்! அவளது தூர்க்குணங்களுக்கு அவளைக்
கடவுளே தண்டிப்பார்! (பாடுகின்றான்.)

என்னை யொருபொரு ளென்ன மதியினி
லென்றும் விழைநரு மேந்தலை
மன்னி யினிதுபொ றுத்தி யொருதர
மந்த நகைசெய்ம்ம ணாளே
பன்னு மதிமுடி கொள்ளு பசுபதி
யென்ற பரனுறு கூடலின்
மன்னர் குலதில கட்டுமென் மகிமைய
வின்ப வடிவுடை வள்ளலே! (143)

சிதாநந்தன் :—இத்தகைய பாதகியை நாமென்ன செய்தாற்றார் தகரா?

கலாவதி :—(திரும்பிப்பார்த்து) என் றேழிமா ரிருவரும் அதோ அந்த
அசோகவிரூட்சத்தினருகே வருகின்றனர். என்னரசே! எனக்குக்
கொஞ்சம் உத்தரவு சொடுத்தருளல் வேண்டும்.—(இருவரார் தழுவி
முத்தமிடுகின்றனர்.)

[சிதாநந்தன் போகின்றான்.

வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையும் வருகின்றார்கள்.

வாசந்திகை :—ஏடி! மாணிக்கமாலாய்! அதோ பார்த்தனையோ நங் கலாவதி!
(பாடுகின்றான்.)

பாட்டு. 142. இதனைத் 'தோதகம்' என்பர் வடநூலார்.

பாட்டு. 143. இதனைப் 'பிரகிருதிச்சதந்தம்' என்பர் வடநூலார்.

குனித ருஞ்சிலை கோண்ட வீரனே

டினிய முத்தமே யிட்டு மாதரா

டனிமை யாயுறீஇச் சம்ம தங்கொடே

நனித ழீஇயினு ணன்று நன்றுகான்!

(144)

(கலாவதி யருகினில்வந்து) ஏழியம்மா! கலாவதி! நீயேது இன்றைக் கில்வளவு சீக்கிரம் புறப்பட்டு விட்டது?

மாணிக்கமாலை:—அதற்கென்ன? அவள் பெரமுது போகாமையினாலே வந்திருக்கக்கூடும். ஆகிலிருக்கட்டும், வாசந்திகே! நமது கலாவதி வதனத்தை யுற்று நோக்கினியோ? இரண்டு திங்களா யில்லாதிருந்த இன்பக்களை யின்றைக்கிருக்கின்றது!

வாசந்திகை:—ஆமாம் (கலாவதியை நோக்கி) அம்மா! கலாவதி! நீ யிப்பொழுதேதாவது பாடவேண்டும். நீ முன்னொரு ஞான்று “யான் இன்புற்றிருப்புழி யென்னைப் பாடுமாறுகென். மந்தைப்பேர நொன்றுக்கொளாதே!” என்று சொல்லியிருக்கின்றனை. அக்களை ஞாபகஞ்செய்துகொள். (பாடுகின்றான்.)

போகத்த ளாகின்ற போதுற்ற பொன்னே

மாகட்ட முற்றேன்வ ருத்தாதி ரென்று

தாசுட்டு மென்றேம காந்த மேவிப்

பாசுட்ட சொன்னோடு பாடாய்ம டந்தாய்!

(145)

கலாவதி:—ஆகட்டும். நீ விரும்பியவாதே பாடுகின்றேன். (பாடுகின்றான்.)

(ii) இராகம் - கமால். தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

இவ்வயற்கவந்தியல்பை

யினிதிருந்துகான்மீனே.

அநுபல்லவி.

நவ்வி நன்கு தாவு மாங்கே

நல்ல மஞ்ஞை யாடு மீங்கே

(இவ்)

சரணங்கள்.

மலைய தின்று மணசி நறந்து மாநுதர்வீசுத்

சூலையாயுறு மவர்மாளினிற் கூவுங் கோகிலம்

(இவ்)

பாட்டு. 144. இதனைச் ‘சம்மதம்’ என்பர் வடதூலார். இப்பெய நிதன்கண்ணும் வருதல் காண்க.

பாட்டு. 145. ‘போது’மலாயின் ஆகின்ற’ என்பதனைப் ‘பொன்’னோடுகூட்டுக; காலமாயின் நேரோ கூட்டிக்கொள்க. மாகட்டம் = மகாகஷ்டம் = மிக்கதுன்பம்.

மனம கிழ்ச்சி மிகவு மெய்தி வாட்ட நீக்குவாய்
பனிமாமல ருறுளுழன்ற பாடும் பூவையே

(இவ்)

எங்கே வாசந்திகே! நீ சிந்திது பாடு கேட்போம்.

வாசந்திகை:—ஆ! அங்கனமே பாடுகின்றேன். கேட்பாய். (பாடுகின்றான்.)

(யக) இராகம்—எதுகுலகாம்போதி. தாளம்—ரூபகம்.

வாசந்திச் சோலையில் வந்திடு நேசனென்

மனதை மலர்ந்துமடி - அம்மா

மனதை மலர்ந்து மடி.

சுந்தர வீர விடஞ்சொல வேயென்றன்

றுன்ப மொழிந்ததடி - அம்மா

துன்ப மொழிந்ததடி.

மாவேள் போலுமென் வள்ள லணைய

மகிழ்ச்சி யடைந்தேனடி - அம்மா

மகிழ்ச்சி யடைந்தேனடி.

ஆருயிர் நாதனென் னன்பனைக் கண்டிட

வானந்தம் வந்ததடி - அம்மா

வானந்தம் வந்ததடி.

கூடற் பதியானைக் கூடிக் களிக்கக்

குறையொன்று மில்லையடி - அம்மா

குறையொன்று மில்லையடி.

ஏ! கலாவதி! யான் பாடினது போதுமா? திருத்திதானா?

கலாவதி:—ஏடியம்மா! வாசந்திகே! யானென்ன சொல்லப் போகின்றேன்!

(பாடுகின்றான்.)

* “திங்களாக் கொழுநனைச் சேர்ந்து நாரகை

யங்கொளி முகிழ்க்கை யருப்பு மாதலான்

மங்கல மணமகன் மணந்த போதலா

லெங்குநா தினையவர்க் கினமை யின்பமே?”

(146)

ஆதலால், நீ யின்னுங்கொஞ்சம்பாடினாலுங்கேட்டு ஆனந்திப்பேன்.

வாசந்திகை:—சரி. இப்போதைக்கு இதுபோதும். மற்றும்,

மாணிக்கமாலே:—(புன்னகை செய்து கொண்டு) நாம்புஷ்ப வந்தத்திற்குட்
சென்று மலர்பறித்து மாலையெடுத்து நம்முடைய கலாவதி தனது அரிய
நாயகனுக்கு அணியும்படி அவள்கையிற் கொடுப்போம். வா.

வாசந்திகை:—(சிரித்துக்கொண்டு) ஆ! அப்படியே போகலாம். வா. அதோ
பார்! (பாடுகின்றான்.)

ஆண்டுதுபல் வானையொரு வாமலினி தாகச்
சேண்டடவு கந்திமிசை செம்மையினு லாவுங்
காண்டகுக லாவதியெழிற்சுமரி காணாய்
மாண்டகுணி மாவநம யூரநிகர் மாதே!

(147)

[யாவரும் போகின்றனர்.]

இரண்டாங்களம்.

ஊடர்: காஞ்சியில் மந்திரியார் வீடு.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: குலாந்தகன், விகடவசநன்.

குலாந்தகன்:—ஐயா! விகடவசநரே! நீரிது வரைக்கும் எனக்குச் சொல்லிக்
கொடுத்த யுத்திகளுக்கு உமக்கு எதுதான் கொடுக்கப்படாது? மந்திரித்
கென்ன செய்யலாம்? அந்தப்பயல் மதுரையிலிருந்து வந்தவன் கலா
வதியைக் கொண்டுபோய் விடுவான் போலிருக்கின்றதே!

விகடவசநன்:—ஏடா! சத்தம் போடாதே! இச்சமாசார மவன் காதில் விழப்
போகிறது!

குலாந்தகன்:—(பதறியோடித் திரும்பி வருகின்றான்.) இன்னும் வரவில்லையே
ஐயா!

விகடவசநன்:—வாராமற் போனால் நலந்தான். இருந்தாலு மெல்லாவற்றிற்
கும் நீ மெதுவாய்ப் பேசு. இரைச்சற் போடாதே!

குலாந்தகன்:—ஏனையா எங்கள் வீட்டிலே யானிரைச்சற் போட்டா லென்ன?
எங்களப்பாதா நின்னும் அரண்மனையிலிருந்து வரவில்லையே!

விகடவசநன்:—சரி. நீ இரையாமலிருக்கின்றனையா? அல்லாமற் போனால்
யான் போகட்டுமா?

குலாந்தகன்:—ஐயா! ஐயா! இனிமேல் நான் இரையவில்லை! இரையவில்லை!!
இரைந்தாலென்னைப் பத்தடியடியும்.

விகடவசநன்:—அப்படியானால் சரி.—

குலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(குடல் தெறிக்கச் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—என்னேடா?

குலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(மீட்டுஞ் சிரிக்கின்றான்.)

பாட்டு. 147. இதனை 'வரமயூரம்' என்பர் வடதூலார். இப்பெய ரிதன்கண்ணும்
வருதல்காண்க. காண்டகு = அழகுபொருந்திய. 'காண் = அழகு'
என்பர் அடியாரீக்த நல்லாரும்.

விகடவசநன்:—என்னேடா, பைத்தியமே? சொல்லாய்.

குலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(மதுபடியுஞ் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—அப்படியானால் யான் போகிறேன்!

(எழுந்திருக்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஐயா! ஐயா!! ஐயா!!! ஐயா!!!!

(விகடவசனைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—பின்னை யேடா இப்படிச் சிரித்தனை?

குலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ! ஹ!

(மதுபடியுஞ் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—மதுபடியும் சிரிக்கின்றனையா?

குலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை.—ஒரு யுத்தி! ஒரு யுத்தி!!

விகடவசநன்:—என்ன யுத்தியேடா?

குலாந்தகன்:—என்ன? விகடவசநனே! இந்த மதுரைவீரனிருக்கின்றனனே இவனப்படியே நம்முடைய கலாவதியை யடித்துக்கொண்டு வந்தாலு மவனே யெங்கே வைப்பான்? நம்முடைய வீட்டிலேதானே வைக்க வேண்டும். அப்போது பார்த்துக்கொள்வேன்!

விகடவசநன்:—ஐயோ! முழுமகனே! உன்னறியாமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்!

குலாந்தகன்:—என்னையா! நான் அல்லாமற்போலு லரைமகனே? நான் முழுமகன்றான்!

விகடவசநன்:—சரி. நீ முழுமகனே! அதற்காட்சேபமில்லை, மற்றும், அவர்கள் வயந்தச்சேலையை விட்டுப் போகமாட்டோ மென்று சொன்னத னாலேயென்?

குலாந்தகன்:—அதுதான் நான் போய்விட்டேன்.

விகடவசநன்:—ஏடா! முண்டமே!

குலாந்தகன்:—ஆமாம். நான் முண்டந்தான்! எவ்வளவு தடித்திருக்கின்றேன்! பாருமே!

விகடவசநன்:—அடே! கொஞ்சம் பேசாமலிரடா!

குலாந்தகன்:—யானென்ன ஆமையோ பேசாமலிருக்கின்றதற்கு?

விகடவசநன்:—நீ யூமையனல்ல! பெருவாயன்றான்! மற்றும்,

குலாந்தகன்:—அப்படிச்சொல்லு! என்வாயைப் பார்த்தீரா? ஆ ஆ! எவ்வளவு பெரிது!

(வாயைப்பிளந்து காட்டுகின்றான்.)

விகடவசநன்:—இப்படியெல்லாம் நடுவிலே பேசிக்கொண்டிருந்தனையோ, வுனக்கொன்றுஞ் சொல்லிக்கொடுக்கவே மாட்டேன்!

குலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை. இனிமேற் பேசவில்லை.

(கவுளிலடித்துக்கொண்டு கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.)

விகடவசநன்:—சரி. போனது போகட்டும், இனிமேலாவது யான் சொல்லுகின்றதைக்கேட்டு அதன்படி நட! என்ன? (குலாந்தகன் பேசாதிருக்கின்றான்.) பின்னையான் போகிறேன்! (எழுகின்றான்.)

குலாந்தகன்:—(முன்னேவந்து விகடவசநன் கையைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்துக் கொண்டு) ஐயா! ஐயா!! இந்தத் தாங்கொஞ்சம் பொறுங்கள். போக வேண்டாம். இனிமேற் பேசுகின்றேன்! இனிமேற் பேசுகின்றேன்!!

விகடவசநன்:—ஆயின் யான் சொல்லுமாறு நீ செய்கின்றனையா?

குலாந்தகன்:—இதுகாரும் நீங்கள் சொன்னவற்றைத் தவிர்த்துப் பின்னையார் சொல்லியவாறு யான் கேட்டேன்! எங்கள் தந்தையார் சொன்னபடி கூட யான் கேட்பதில்லையே!

விகடவசநன்:—நீதான் கெட்டிக்காரன்! பின்னையாரை நிரந்தரமாக அடக்கவேண்டியிருக்கவில்லையென்றும்! இனியுங்கள் விட்டில் வந்திருக்கும் அம்மதாரை விரைவே கலாவதியை முத்தமிட்டனென்கின்றன?

குலாந்தகன்:—ஆமாம். அவன்றனையா! அவன்றான்!

விகடவசநன்:—அதற்கொரு யுத்திசொல்லுகின்றேன்! அந்தப்படி செய். ஆகட்டுமா?

குலாந்தகன்:—ஆகட்டும். அந்தப்படியே செய்கின்றேன்.

விகடவசநன்:—நீ சொல்லுகின்றதைப் பார்த்தால் கலாவதி அவனிடத்திலேயே யன்புள்ளாள்போலத் தோன்றுகின்றது. ஆகையினாலே நீ மெதுவாய் அந்த மதாரையினின்றும் போந்துள விரனதுடையை பெவருமறி யாமலெடுத்துக்கொண்டுவிட்டு அவ்வாறெடுத்துக்கொண்ட பின்னர் அதனை யடுத்துக்கொண்டு கலாவதியிடஞ் செல்லுகிறபடியே, அவள் தான் விருப்பிய விரன் நீதான் என்று உன்னைத்தழுவி முத்தமிடுவாள். அப்பொழுதெல்லாஞ் சரியாய்ப்போம். ஆனால் படிச் செய்கையில் நீ பேசப்படாது! பேசினையோ உன் குரலினாலுன்னைக் குலாந்தகனைத் தெரிந்துகொள்வாள்!

குலாந்தகன்:—ஆ! நீர் சொல்லியபடியே யிப்பொழுதே யவனுடையைத் திருடிக்கொள்ளுகின்றேன்!

விகடவசநன்:—அதனெடுகூட இன்னொன்றிருக்கின்றது!

குலாந்தகன்:—என்ன? என்ன?

விகடவசநன்:—நீ பாட்டுக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?

குலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! (எழும்பிக் குதித்துக்கொண்டு) அதுதான் விதூடகரே பிகடி முக்கியம்! அஃகில்லாமற் போனாலுபயோகமில்லை.

விகடவசநன்:—அப்படியானால் யானொரு பாட்டு நல்லதாயுனக்கென்று வைத் திருந்து அன்றைக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தேனே! அதை யெங்கே சொல்லுவாய்! கேட்பேன்.

குலாந்தகன்:—ஹ! ஹ! ஹ! (எழும்பிக் குதித்து) இதோ! இதோ! (பாடத் தொடங்குகின்றான்.)

இயம்பிடக் கேளாய்—என்றன் சத்தி

விகடவசநன்:—ஏடா! நீ யந்தக் கலாவதியைத் தவிர்த்து வேறு யாரிடத் திலு ம்ப்பாட்டைச் சொல்லக்கடாது.

குலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை. (பாடுகின்றான்.)

இயம்பிடக் கேளாய்—என்றன் சத்தி

விகடவசநன்:—ஏடா! சரியாய்ச் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால் யான் கேட்கவே மாட்டேன்.

குலாந்தகன்:—ஒரு பிழையுமின்றி மிகவுஞ் செவ்வையாய்ச் சொல்லுகின் றேன். கேளும். பாடுகின்றேன்.

(பாடுகின்றான்.)

:இயம்பிடக் கேளாய்—என்றன் சத்தி

விகடவசநன்:—அடே! இரடா! நீ யிந்தக் கலாவதியினிடஞ் சொல்லும் போது அதிக பயபத்தியோடு சொல்லவேண்டும். காட்டுத்தனமாய்ச் சொல்லப்படாது! தெரியுமோ?

குலாந்தகன்:—தெரியும். தெரியும். (பாடுகின்றான்.)

(யஉ) இராகம்—நாதராமக்கிரியை. தாளம்—சாப்பு.

பல்லவி.

இயம்பிடக் கேளாய்—என்றன் சத்தி

யியம்பிடக் கேளாய்:

அநுபல்லவி.

நயம்படப் பேசுநீ நாரியர் கண்ணையென்

ஞரண நிரம்பிய நங்கையே பெண்ணேநன்

(கியம்பிடக்)

சரணங்கள்.

ஒருபடி சுண்ட லொருவாய் கிழுங்குவேன்

அருங்கலை தேரா தறிவு மழுங்குவேன்

சரிசூழ னின்பாற்பொய் சொல்ல விணங்குவேன்

மருமலர் மானுநின் றுடா வணங்குவேன்

(இயம்பிடக்)

தந்தைமே தானிதி சாற்றிடு நன்னல

மெந்தத் தினத்திலுங் கேளாத மன்னன்யான்

சொந்தமாம் புந்தியுஞ் சொல்லிக் கொடுத்திடும்
புந்தியு மில்லாத புல்ல னடுத்துவந்

(கியம்பிடக்)

எத்தகை யோரையு மதியா திருப்பவன்
சுத்தநன் மாதரைத் தோபும் விருப்பவன்
குத்திரம் கொண்டவன் குருவை யிகழ்பவன்
சித்தமு நினைந் நினைந்து மகிழ்பவன்

(இயம்பிடக்)

விகடவசநன்:—வெகுநன்றாயிருக்கின்றது! வெகுநன்றாயிருக்கின்றது!! இத்
தகைய அதியற்புதசக்தியுடையான யானெங்குங்கண்டிலேன். மற்றைப்
படி யின்றொருவிருத்தமொன்று சொல்லிக்கொடுத்தேனே! அஃ
தெங்கே?

குலாந்தகன்:—இதோ பாடுகின்றேன். கேண்மின். (பாடுகின்றான்.)

வேன்றி முனையும் முங்கிய வேல்கொடு
விரர் தலையிழந் தாலுமீ டேனவர்
துன்று மடிகளை யேனும்வ ருந்திறந்
றாய சயவிரு தாக்கொணர் வேன்மிக
மன்று தனிலெவர் தம்மையும் வைபுவல்
வாயில் வருகிற வண்ணமெ லாமினி
பென்றன் குணநலன் யாருறு வாருரை
யிர்த மகிகல மாதுட வர்க்குளே.

(148)

விகடவசநன்:—ஏடா! எங்கே கலாவதிபெயர்? அதைவிட்டு விட்டனையே!

குலாந்தகன்:— (கவுளிவடித்துக்கொண்டு) இல்லை. இல்லை. 'இன்பமுடைய
கலாவதி நங்கையே' 'இன்பமுடைய கலாவதி நங்கையே!' எத்தனைதரம்
நீர்சொல்லிக்கொடுத்தாலு மற்றதுமற்று போகின்றது. 'இன்பமுடைய
கலாவதி நங்கையே!' இனிமேல் விடமாட்டேன்! இனிமேல்விடமாட்
டேன்!!

விகடவசநன்:—மிகவும் விநோதம்! மிகவும் விநோதம்!! நீ மகாசுத்த வீரன்!
மகாசுத்தவீரன்!!

குலாந்தகன்:—என் விகடவசநரே! யான்நேரேதானே பாடினேன்?—மற்று
நீர் சொல்லியபடியே திருடிக்கொள்ளுகின்றேன்.

விகடவசநன்:—சரி. அப்படியேசெய்! யான்போய் வருகின்றேன்.

(விகடவசநன் போகின்றான்.)

குலாந்தகன்:—போய்வாரும். போய்வாரும்.

(குலாந்தகனும் போகின்றான்.)

மூன்றாங்களம்.

இடம் : காஞ்சியிற் சுகசரீரன்வீடு.
காலம் : இரவு.
பாத்திரம் : சுகசரீரன்.

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) மனோமோகிளி நம்மிடத்துப்பிரிய மூள்ளாளே! அவள் நம்விடயத்தைக்குறித்து மகாராசாவவர்களிடம் பேசுகிறதற்குந் தடையிலை.—அந்தப்பயல் சோமதத்தனோ நம்மிடத்திற் கலாவதியினுடைய சமயம் பார்த்துச் சந்திப்பதற்கேற்பாடு செய்கின்றேனென்று சொல்லிப் போனவன்றான்! அப்புறமவனிது வரையிலும் வரக்கண்டிலேன். அதன்பின் ஆளனுப்பிக்கட்டால், இன்னுஞ் சமயம்வாயக்கவிலில் இன்னுஞ் சமயம் வாயக்கவிலில் யென்கின்றான்! ஒருவேளை, அந்தப்பயல் குலாந்தகனிடத்திலே விதேனும் வரக்கக்கொண்டு ஒன்றுஞ்செய்யாம விருக்கின்றனனோ?—ஆம்! அப்படியிருப்பினுமிருக்கும். அன்றைக்குக் கூட அரண்மனையிலிருக்கும்போது அவனப்படித்தானே பேசினான். ஏடா! பயலே! சோமதத்தா! நீயக்குலாந்தகப்பயலுக்கா வுதவிபுரியப்பார்க்கின்றனை?—இரு, இரு. நானைச்சொல்லுகின்றேனுனக்கு வழி!—யாவனோ வருகின்றான். யாரக்கே?

சோமதத்தன்வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—நான்தான் சாமி! சோமதத்தன்.

சுகசரீரன்:—என்னேடா! காரியமென்னை காயோபழமோ?

சோமதத்தன்:—சாமி! ஒரு சமராசரம்.— இந்தக் குலாந்தக எசமான் வீட்டிலே நம்ம மகாராசா எதிரி பாண்டியன் ஊரிலிருந்து இரண்டு வீரர்கள் வந்திருக்கிறார்களாம். அவர்களிலே யொருத்தன் நம்ம மகாராசா மகள் கலாவதியம்மாவை முத்தமிட்டிட்டானும். அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த குலாந்தக எசமான் இன்றைக்கு அரண்மனையிலே நம்ம மகாராசா அவர்களிடத்திலே தெரியப்படுத்தினார். அது என் காதிலே விழுந்தவுடனே யிங்கே யெசமான்களிடத்திலே தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்று ஒடி வந்தேன்!

சுகசரீரன்:—அதற்கு மகாராசா என்ன சொன்னார்!—

சோமதத்தன்:—நானைக்குச் சாமி! அவர்களை யரண்மனைக்குக் கொண்டுவரச் சொல்லி மந்திரியார் மேதாரிதியவர்களுக்கு உத்தரவனுப்பியிருக்கிறார்.—

சுகசரீரன்:—அப்படியா?—அஃகிருக்கட்டும். இந்தச் சங்கதி யென்னயிற்று?

சோமதத்தன்:—என்ன சாமி! இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? சமயம் அகப்பட்டாற் சம்மா இருப்பேனா?

சுகசரீரன்:—சரி, சரி, நீ போய் வா. மற்றுக் காரியத்திலே மாத்திரம் கண்ணுயிருப்பாய்.

சோமதத்தன்:—ஐ! சாமி! (எடுத்துக்கொண்டே தனக்குட் பாடுகின்றான்).

ராசா மகளை யிவனுங் கட்ட
ஆசை வச்சான்! ஐயோ! பாவம்!
மோசஞ் செய்ய முன்னே சொன்னான்
தோச மிண்டே சும்மா விட்டேன். (149)

தோண்டிப் போட்ட தங்குக் கண்ணி
காண்டு கத்துக் களுதைப் பாட்டு
வேண்ட மட்டும் பாடிக்கிட்டு
நாண்டிக் குலுக்கி நடந்துக் கிட்டே. (150)

ஏச்சுக்கிட்டுத் திரியு முண்டை
பேச்சுக் கேட்டுக் கெட்டுப் போனான்
ஓசஓச சிச்சி! இந்தப் பாவி
பேச்சை யின்னிக் கேக்கமாட்டேன். (151)

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

சுகசிரன்:—எனக்கு மந்திரியார் மகன் குலாந்தகன்றான் ஒரெதிரியென்று
கினைத்திருந்தேன்! பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஒரு பகைவன் முனைத்
தனனே! இஃகென்னை? நான் எந்தக் காரியஞ் செய்யத் தொடங்கினாலு
மதற் கிடையூறுகளொன்றன்மே லொன்றாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன!
(பாடுகின்றான்.)

* “ஆகுஞ் சமயத்தார்க் காங்கிணையும் வேண்டாவாம்
போகும் பொறியார் புரிவும் பயமின்றே
யேகன் மலைநாட வென்செய்தாந் கென்பெறினு
மாகாதார்க் காகுவ தில்.” (152)

என்பது என் விடயத்தி லுண்மையாகவே யிருக்கின்றது! சீ! சீ!
யானிந்த மாதிரி யெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தா லொருநாளும்

பாட்டு 149. கட்ட: மணந்துகொள்ள. வச்சான் = வைத்தான். தோஷமின்
டே = தோஷமென்றே.

பாட்டு 150. “தங்குஞ் றிட்டன்ன கண்ணீர்மை கண்டொழுகுவேன்” என்
றார் நாலடியாரினும். காண்டு = கா என்று. களுதை = கழுதை.
வேண்ட: வேண்டின. பாடிக்கிட்டு = பாடிக்கொண்டு. நாண்டி =
நாணி.

பாட்டு 151. ஏச்சுக்கிட்டு = ஏய்த்துக்கொண்டு. இன்னிக்கேக்க = இனிக்கேக்க
149, 150, 151 இம்மூன்றுங் கொடுத்தமிழ்ப்பாக்களாம்.

பாட்டு 152. போகும் பொறியார் புரிவும் பயமின்றே: துண்ணிய விடயங்களி
னும் தழைந்து செல்லும் அறிவுடையோர் அவரொடு முரணிச்
செய்யுஞ் செயலும் பயனின்றாய் வீடும் என்க. இனிப்போகாமு
ள் செயலும் பயனின்ற மென்பாருமுள். * பழமொழி.

காரியம் கைகூடாது. ஆதலால், ஏ! சகசரீரா! நீ யொன்றுக்கும் பயப்
படாதே! உன் காரியத்தை நடத்து!—இவ்விருவர்களை யுந் தொலைத்
தாற்றா னுனக்கு நல்லது! அல்லாக்கா லுன்காரியம் நிறைவேற மாட்
டாது!—எப்படி யிருப்பினும் முதலிற் குலாந்தகனைத் தொலைத்து விடு
தல் மேலானது!—அஃதெனக் கெவ்வளவோ வெளிதான காரியம்!—
(மௌனம்) சீ! சீ!! யானெதற்காக வீணே குலாந்தகனைக் கொல்ல
வேண்டும்? அவனைப் பற்றித்தான் மகராசா சத்த மூடனென்று என்
ணங்கொண்டிருக்கின்றனரே!—இருந்தாலு மவனைத் தொலைக்கத்தான்
வேண்டும்! யானெவ்வளவு இளைபனாயிருக்கின்றேன்! என்னைக் கிழவ
னென்கின்றான்! யான் கலாவதியைப்போலப் பத்து மனைவியரை மணந்து
கொண்டு வைத்தாளச் சத்தியுள்ளவனாயிருக்கின்றேன்! அத்தன்மைய
வெனக்கு நாற்பது வயதானதனாலே யென்னை குறைவு? நாற்பதிற்பிரட்
டி யாயினுற்று நென்னை : குறைவு?—ஆகா! இவ்வளவு யானந்தப்பயல்
குலாந்தகனிடம் முன்னொரு நாட் சொன்னதனாலே யல்லவா நேரிட்
டன! யானென்னை மூடத்தனஞ் செய்தேன்! இன்னும் யானவனிடத்
திற் சொல்லி யிருக்கின்ற பல இரகசியங்களையும் வெளியிட்டுவிடுவானு
கிற் கேடுகள் மேன்மேலும் கிளைக்குமே!—அதற்கென்செய்வது?—
(மௌனம்) இனி யொரு கணமேனும் யோசனைசெய்யக்கூடாது.
அந்தக் குலாந்தகப்பயலை யெப்படியாவது கொன்றே தீர்க்கவேண்டும்!
இதுகாறு மென்னை விராதித்துக் கொண்டவரு ளொருவனாவது உயிர்
தப்பினதில்லை! என்னோடு மாறுபட்டு என்னைக் காணாது மனோமோ
கிவி வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த,

கானப் பிரியனை வானுல கனுப்பினேன்!

விருபா அக்கனை விண்ணுல கேற்றினேன்!

குருப ராமனைக் குத்திக் கொன்றனன்!

கமலநாதனைச் சமன் விருந்தாக்கினேன்!

நட்டுவா தலைவ னாகனை மாளிகை

கட்டிக் கொடுத்த குட்டிச் செட்டியை

மர்த்தனஞ் செய்து மறவிபால் விடுத்தேன்!

(153)

அப்படி யிருக்க, எனக்குப் பகைவனாய்வந்த வக்குலாந்தகப்பயலைக்
கொல்லாமல் விடுவேனோ?—அவனைக் கொன்றாலன்றி யென்னெண்ணஞ்
சுத்தியாது! பார்த்துக்கொள்வேன்!

[சகசரீரன் போகின்றான்.

நான்காங்களம்.

இடம்: சோழநகரம் மணியி லாத்தாந மண்டபம்,
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: விகடவசநன், குலாந்தகன்.

விகடவசநன்:—ஏடா! குலாந்தகா! மகராஜா வுண்ணக் கேட்டா லென்னேடா சொல்வாய்?

குலாந்தகன்:—அவன்றா னந்த மதுரைவீரன் கலாவதியை முத்தமிட்டானென் பேன்!

விகடவசநன்:—ஓ! ஓ! அங்கனஞ் சொல்வை யேற்காரியங் கெட்டுப்போகும். ஏனெனில் நீயவன் உடையைத் தரித்துக்கொண்டு கலாவதியினிடஞ் சென்ற போதினு முன்னை யம்மதுரைவீரனென்று அவள் நினைக்க மாட்டாள்!

குலாந்தகன்:—ஆமாமாம். இப்பொழுதுதான் மெரிந்தது!—சிறைச்சாலையி லிருக்கிறவ னிங்கெங்கே வந்தானென்று நினைப்பாள்! ஆகையினாலே முத்தமிடவில்லை யென்பேன்! முத்தமிடவில்லை யென்பேன்!!

விகடவசநன்:—இஃதென்னை! இவன் எங்கனப்பன் குதிரிற்சூரில்லை யென் பான்போலும்! (குலாந்தகனை நோக்கி) அடே! நீ யிதைக் குறித்தொன் னுஞ் சொல்லாதே! எங்கள் வீட்டில் மதுரையினின்றும் போந்தவர் இருவருளரென்று மாத்திரஞ் சொல், அதற்கப்புறம் ஒன்றுஞ் சொல் லாதே! முத்தமிட்ட சங்கதியைப் பற்றிய பேச்சையே யெடாதே!

குலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை. எடுக்கவில்லை.—ஆனாலும் அந்தப் பயல் முத்தமிட்டானே! அதை விட்டுவிடலாமா?—

விகடவசநன்:—சரி, உனக்குக் கலாவதி வேண்டுமா வேண்டாமா?

குலாந்தகன்:—வேண்டும்! வேண்டும்!! வேண்டும்!!!

விகடவசநன்:—அப்படியாயி னவர்க ளிருவரும் முத்தமிட்ட சமாசாரத் தையே யெடுக்கக்கூடாது!

குலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை.

சயதுக்கனு மேதாநிதியு மற்றைய ஆத்தானிகரும் வருகின்றார்கள்.

(அவர்கள் தத்தம் நிலைமைக்கேற்றபடி யிருக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—என்ன மேதாநிதியாரே! அவர்களே னின்னும் வரவில்லை?

மேதாநிதி:—அதற்காகத்தான் நம்முடைய சுகசீரர் போயிருக்கின்றனர்!

இதோ வந்துவிடுவார்கள்!

சயதுங்கள்:—என்ன * விசுவசநரே! மௌனமா யிருக்கின்றீர்? உமக்
கென்ன? உடம்பு செவ்வையிலையோ? ஏதோ ஒருமாதிரியா யிருக்
கின்றீரே!

விசுவசநன்:—விசுவசநரே! விசுவசநரே!—என்னத்தான் சரீரமற்றவ
னென்கின்றீர்களே! பின்னே யுடம்பு செவ்வை யில்லையோ வென்று
கேட்பானேன்? உடம்பு செவ்வை யில்லையே!

சயதுங்கள்:—அப்படியாயின் நீர் அநங்கனே?

விசுவசநன்:—இல்லை. அவனுக்கும் மேலானவனே! அவன் சிவபிரா
னென்று பாராது மலர்க்கணைகளை யெய்து உடவிழந்தான்! யான் மகா
ராஜாவென்று பாராது சொல்லம்புகளை யெய்துகொண்டு சும்மா இருக்
கின்றேன்.

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்).

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனுஞ் சுகசரீரனும் வருகின்றனர்.

சிதாநந்தன்:—(பாடுகின்றான்).

வந்தனம் வந்தனஞ் சோழ மன்னவ!

எந்தமை யழைத்த காரிய மியாதோ?

(154)

(சிரஞ் சிறிது குளிகின்றான்.)

சயதுங்கள்:—வம்பின். இப்படி யிருமின். நீவிருவிரு மெமது பகையரச
னாகிய பாண்டியனது நாட்டுப் போர்வீரரென நமது மந்திரியார் சொல்
லத் தேர்ந்தனம். எமது நாட்டிலு ளெமதுபகை நாட்டாரெவரும் வரக்
கூடாதென்று நாடெலாம் பறைசாற்றியிருப்ப, நீவிருவிருமும் அவ்வுத்
தரவினைக்கடந்து வந்துவிட்டீர்களாயினு மெமது மந்திரியார் மேதாநிதி
யவர்கள் தும்பிருவரையும் குறித்து மிகவுமுயர்வாகச் சொல்லுதலினாலே
தும்பிருவர் குற்றத்தையும் பொறுக்கின்றனம்!

சுகசரீரன்:—(ஆச்சரியத்துடன்) பொறுக்கின்றனம்! பொறுக்கவே கூடாது!
மகாராசா! இவர்கள் மிகப்பெரல்லாதவர்கள்! பாண்டி நாட்டாரெலாம்
பரமதுட்டர்கள்!

சிதாநந்தன்:—(சுகசரீரனை வெகுண்டு கோக்கி) என்சொனாய்? தீயோய்! எம்மை
யின்னர் இத்தகையரென் றறிகிலாது இவ்வாறு தூஷித்த வுன்றன் சிர
த்தை வீரபத்திரக் கடவுள் சிவபெருமானைப் பழித்த தக்கன் றலையைக்
கொய்தாங்கு கொய்கின்றேன்! பார்!

(வானையோச்சி யெழுதலுஞ் சுகசரீரன் எழுந்தோடி மந்திரியார்

பின்புறம் பயந்து நிற்கின்றனன்.)

* 'விசுவ' என்றதன்கணுள்ள ககாரத்தை முதற்காரம் போல வலித்து உச்
சரியாது மூன்றாம் ககாரம்போல மெலித்து உச்சரிக்கின்றனன். அதுபற்றிய
பொருள் வேறுபடல் காண்க.

விகடவசகன்:—ஐயா! ஐயா!! இவர் சுகசரீரர்! இவரின்னும் பலமாதர் சுகக் களை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றனர்! இப்போ தென்னவுஞ் செய்து வையாதீர்!—

(சுகசரீரனைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

சிதாநந்தன்:—விடுமின். அப்பயலுக்குச் செய்கின்றேம்வழி!—

சத்தியப்பிரியன்:—என்னப்பா? நீயிவ்வாறு செய்வது நியாயமன்று. விடு விடு.— (பாடுகின்றான்)

* “கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடியசெய் தாரைப் , !

பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால்” (155)

ஆகவின் யானேனு மொருபேதை யென்னவாவது சொன்னால் அவற்றிற்கெல்லாம் மகா புத்திமானாகிய நீ கோபங் கோடலாகுமோ—

(பாடுகின்றான்.)

* “ஆய்ந்த வறிவின் ரல்லாதார் பல்லுரைக்குக்

காய்தெதிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்” (156)

(சுகசரீரன் கோபத்தணிகின்றான்.)

மேதாநிதி:—ஓ! சுகசரீரரே! இன்றைக் கும்மைப்பிடித்த புண்ணியமேதோ இருந்து பிழைத்தீர்! போம்!

சுகசரீரன்:—எனக்குப் பயமாயிருக்கின்றது! யானிங்கேதானிருப்பேன்!

முதலாத்தானிகள்:—சரி. அதற்கென்ன? இங்கேயே யிருமே.

சயநங்கன்:—(சுகசரீரனைநோக்கி) என்ன சுகசரீரரே! இன்றைக்கு நீர் பைத்தியம்பிடித்தவர்போலு மாரம்பித்தீர்!

சுகசரீரன்:—யானப்படி யென்னசொன்னேன்? மகாராசா! “பொல்லாத வர்கள்” என்றுதானே சொன்னேன்! அதற்காக என்னைக் கொல்லத் தொடங்கி விடுகிறதா?

சயநங்கன்:—சரி. சரி. நீர் பேசாதிரும் (திரும்பிச் சுகசரீரனை நோக்கி) அதுசிறக. துமது செய்கை மிகவும் நன்று! நீவிர் நமது சுகசரீரப் பிரபுவவர்கள் ஏதோ சொல்லிவிட்டனரென்று அவர்மீது கோபமூண்டு அவரைக் கொல்லுதற்கெழுந்தீர்! மகாராசாவவர்க ளிருக்கின்றனரே யென்று சிறிகேனும் யோசித்தீரல்லீர்! இஃதொரு புறமிருக்க இன் னும் நீரெமது குமாரத்தி கலாவதியைப் பெறுவதற்கு இஷ்டமாயின் அங்கிசான்றாய்ப் பெறுதலை விடுத்துக் களவுவழியாய்ப் பெறுவான் கருதி யடாத காரியஞ் செய்தீரென்று நமது மந்திரியார் குமாரர் குலாந்தகர் சொல்லுகின்றனரே. அதுமெய்தானே?—

(விகடவசகன் குலாந்தகனை யெழுப்பிவிடுகின்றான்.)

குலாந்தகன் :—இல்லை. இல்லை. மகாராசா! அவரடாதகாரிய மொன்றுஞ் செய்யவில்லை!—

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

விகடவசநன்:—ஐய கனவான்களே! நகையாதீர்! நகைத்தீர்களே! நமது குலாந்தகர் உண்மையையுரைத்து விடுவார்! பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

சயதுங்கன்:—என்ன குலாந்தகரே! நேற்றொன்று சொன்னீர்! இன்றைக் கொண்டு சொல்லுகின்றீர்!

குலாந்தகன்:—ஆமாம். மகாராசா! நேற்றுச் சொன்னது மெய்! இன்று சொன்னது பொய்!

விகடவசநன்:—அடே! யென்னையா குமுறுகின்றீர்?

குலாந்தகன், —ஐயா! விகடவசநரே! கொஞ்சம் பொறும்! இதோ சரியாய்ச் சொல்லி விடுகின்றேன்.—(சயதுங்கனை நோக்கி) மகாராசா! நேற்றுச் சொன்னது மெய்! இன்று சொன்னது பொய்!

விகடவசநன்:—திரும்பவும் குமுறுகின்றீர்!

சயதுங்கன்:—இல்தென்னை குலாந்தகரே!

குலாந்தகன்:—ஆமாம். இன்றைக்குச் சொன்னதுதான் மகாராசா மெய்!

சயதுங்கன்:—சரி. சரி. வெகு நன்றாயிருக்கின்றது! இல்தெப்படி யிருப்பினு மிருக்கட்டும். ஏ! பாண்டியவீரர்களா! இகனுண்மை யிப்படியிருப்ப, நீ விரிநுகிரு மெமது நாட்டினு ளெமது அதுமதியன்றிப் போந்தமையி னானும், சகசரீரரை நீவிர் கொல்லுதற்கெழுந்தமையினு மெம்மொடு மற்போர் புரியவேண்டும். அதன்கண், நீவிர் தோற்றுப்போவீர்களாயின் தோற்றத்த் கடையாளமாக நீவி ருமது சினைகளை யிழக்கவேண்டிவரும். மற்றைப்படி வெல்லீர்களாயின் தும்மை யெமதுநாட்டுச் சேனாதிபதி யாக்கி விடுகின்றேம். அப்படிச்செய்ய வுமக்கு விருப்பமில்லையாயின், இப்பொழுதே யெமதுநாட்டினைவிட்டகலவெண்டும். அதுவு மெமது மந்திரியார் மேதாநிதியாருக்காகச் செய்கின்றேம்! இவ்விரண்டினி லுமக் கெது செய்யச் சம்மதம்?

சத்தியப்பிரியன்:—யாங்கள் சிறிதுயோசனைசெய்த பின்னர்ச் சொல்லுகின்றோம்.

சிதாநந்தன்:—அற்றன்று. இதற் காலோசனையென்?—

(பாடுகின்றான்.)

மல்லயுத்த மாவீர வள்ளால் சயதுங்க

வல்லவனே வண்சோழ மன்னவனே—சொல்லுதும்யா

மெப்பொழுது போர்நிகழு மென்றிருப்பே மாதலினு

னிப்பொழுதுஞ் சன்னத்த மே.

(157)

ஆதலிற் சமுகத்தி னுத்தரவினைந்தா நெதிர்பார்க்கின்றேம்!—

சயதுங்கள் :—(கம்பீரத்துடன்) அப்படியாயின் நாளை மாலைப் பாலியாற்றிற்
கும் வேகவதியாற்றிற்கும் நடுவணுள்ள வெளியிடத்திற்குத் தவறாது
வந்து சேர்மின். அவ்விடத்தில் யாம் யுத்தஞ் செய்வோம்!

சிதாநந்தன்:—ஆ! அங்ஙனமே! அதற்கொரு தடையுமில்லை.

சயதுங்கள் :—அப்படியாயின் நீக்களிப்போது போகலாம்.

[சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் போகின்றனர்.
என்ன மேதாநிதியாரே! இவ்விருவரும் நல்ல தைரியசாலிகளா யிருக்
கின்றனர்! யாம் 'மல்லயுத்த மகாவீர சயதுங்க சோழர்' எனப் பட்டம்
படைத்திருக்கின்றனம், அத்தகைய சீர்த்திவாய்ந்த நம்மைக்கண்டும்
அஞ்சாது வெகுதைரியமாக யுத்தஞ் செய்வோமென் றொத்துக்கொண்ட
னரே! என்னவோ? பார்ப்போம்.

மேதாநிதி :—அவர்கள் இதில்மாத்திரமன்று; சகலசாஸ்திரங்களினும் வல்லுநர்!
அவர்களது கல்விக்கேற்றபடி அன்பு, ஓழுக்கம், புத்தி, அழகு எல்லா
மவர்களிடத்திற் குடிகொண்டிருக்கின்றன! அத்துணைச் சிறப்புடை
யோர் தங்கனோடு யுத்தஞ்செய்து தோற்பாரேல் அஃதெதிரியமே யன்றித்
தங்களை யவர்கள் வெல்வாரே லஃதெதிரியமே யன்று.

சுகசரீரன் :—அப்படியா நினைக்கின்றீர்கள்? நம்முடைய மகாராசாவுக்குமுன்ன
ரவர்கள் கொதுகுக எல்லவோ? அவர்களிருவருஞ் சினையிழந்த பின்ன
ரன்றோ சொல்லப்போகின்றேன்!—

விகடவசநன் :—(தனக்குள்) அவர்கள் கொதுகுகளோ அல்லது நம்முடைய
மகாராஜாதான் கொதுகோ என்பது நாளை மாலைத்தானே தெரியும்!

சயதுங்கள் :—என்ன? விகடவசநரே! நீருமக்குள்ளே ஏதோ பேசிக்கொண்
டிருக்கின்றீர் போலுந் தோன்றுகின்றீது!

விகடவசநன் :—அப்படி யொன்றுமில்லை. நம்முடைய சுகசரீரரது புத்திசாலித்
தனத்திற்காகச் சந்தொஷப்பட்டு, ஏதோ அவருக்குப் பலமாய்ப் பிடித்
திருக்கின்ற தென்றேன்! அதுதான். மகாராஜா!

சயதுங்கள் :—என்ன பிடித்திருக்கின்றது? பைத்தியத்தான்! வேறென்னை?

(சயதுங்கனெழுவும் யாவரு மெழுக்கின்றனர்.)

ஏன்மந்திரியாரே! நீங்களே னுமதுகுமாரன் குலாந்தகனைப் பற்றிக்
கவனியா திருக்கின்றீர்? நீவிப்படி யிருக்கக்கூடாது! முன்னிருந்த
தைக்காட்டிலு மிப்போது அதிகமாயிருக்கின்றதுபோலத் தோன்று
கின்றதே!

(சயதுங்கள் கடக்கின்றனர்.)

[குலாந்தகன் மெதுவாய்ப்போய்விடுகின்றான்.

மேதாநிதி :—நமதரண்மனை வைத்தியர் அகோபலர்தாம் பார்க்கின்றனர். எங்
கும் வெளியேபோகா திருப்பிற் சீக்கிரஞ் செய்க்கியமாகு மென்கின்றனர்!
அவனதைத்தான் கவனிக்கிறவழியா யில்லை!—

சயதுங்கன்:— நாம் சொல்லுகின்றே மவனுக்கு. எங்கே? அவனெங்கே காண் கிலம்!

முதலாத்தானிகள்:— அவரப்பொழுதே போய்விட்டனரே!—

விகடவசநன்:— இவற்றிலெல்லா மவர் புத்திசாலிதாம்!

சயதுங்கன்:— யீயா! மேதாநிதியாரே! நீங்களவனை நம்மிடத்திற் கணுப்புமின்.

மேதாநிதி:— ஆ! அப்படியே செய்கின்றேன்!—

[யாவரும் போகின்றனர்.]

இத்தாங்களாம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையினந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சுகசரீரன், மனோமோகிநி.

சுகசரீரன்:— அம்மா! யான் மந்திரிமகன் குலார்தகனுக்கன்றோ பயந்திருந் தேன்! இப்பொழு தவனிலும் பெரியபகைவனொருவன் முளைத்திருக் கின்றனன். அவனுங் கலாவதியுங் காதல்கொண்டு ஒருவர்க் கொருவர் முத்தமிட்டுக் கொள்ளுகின்றனராம்.

மனோமோகிநி:— அஃதுண்மைதானென்று தெரிகின்றது. யானும் நீர்சொன்ன மாதிரியாகவே கேள்விப்பட்டேன்! நம்ம மரசகதம் வந்து மந்திரிமகன் குலார்தகன் அவர்களிருவரும்படிச் செய்ததைப் பார்த்ததாக மகாராசா வவர்களிடஞ் சொன்னானென்று சொன்னான்! சிறிதுநேரத்திற் கெல்லா மரசரு மென்னிட மிதைப்பற்றிக் கூறினார்.

சுகசரீரன்:— அதனாலே யேதாவது நமக்குக் கேடுண்டாகுமோ? ஏன்ம்மா?

மனோமோகிநி:— இவையெல்லாம் அற்பகாரியமென்று விட்டுத் தள்ளாம லென்னவெல்லாமோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றீரே! அவனென்ன வேண்டுமென்றாலுஞ் செய்துகொள்ளட்டும், நீரேன் பயப்படுகின்றீர்? உமக்கென்ன? எப்படியாவது உம்முடைய காரியம் முடிகின்றது. யான வளை யெப்படியாவது சரிப்படுத்திவிடுகின்றேன். இந்தக்காரியத்திற்கோ இவ்வளவுயோசனை?

சுகசரீரன்:— நீங்க ளெப்படியாவது சரிப்படுத்திவிடுவீர்கள். அதற்காட்சேப மொன்றுமில்லை.— [மௌனம்] இருந்தாலும் அம்மதுரைவீரனையும் குலார்தகனையும் தொலைத்துவிட்டால் அதுமிகவும் நல்லதென்று நினைக் கின்றேன்!

மனோமோகிநி:— சீ! சீ!! அஃதாசுமா? மகாபாவமன்றோ? என்னமுழுக்கிப் போகின்றனவென்று இவ்வாறு தூக்கிருத்தியுஞ் செய்வதற் கெண்ணங் கொள்ளுகின்றீர்! வேண்டாம்! வேண்டாம்!!—

சுகசரீரன்:— வேண்டாமென்ற லாகிறதா? இக்காரியங்களிலெல்லாம் பாவ புண்ணியம் பார்த்து முடியாது! என்னவோ முரட்டடியாயடிக்க வேண்டுவதுதான். அம்மா!

மனோமோகினி:— அஃதென்றே? என்னைக்கேளாதீர்! இவை யெல்லாமும் பாடு, யானிவ்விடயங்களைப் பற்றிப் பேசவுமெனக்கு நாவெழுது; எனக்குத் தெரியவுந் தெரியாது! உமதிஷ்டம். எப்படியாவது செய்யும்!—

சுகசரீரன்:— அப்படிச் சொல்லப்படாதம்மா! அம்மதுரைவீரனைத் தொலைத்தால் மகாராசாவுக்குக்கூடக் கொஞ்சம் சந்தோஷமாயிருக்கும். ஏனென்றால் அவன் நம்ம மகாராசாவோடுகூடக் கொஞ்சமெனு மரியாதையில் லாமல் மல்லயுத்தந் செய்கிறெனன்று மிகவு மகங்காரமாய்க் கூறினான்! என்னையுந் சபாமண்டபத்திலே வானோச்சிக் கொல்லவந்தான்! நல்ல வேளை விசுவசுநிருந்து காப்பாற்றினார்! இல்லாவிட்டால் என்னைக்குத்திக்கொன்றேயிருப்பான்!— ஆகையினாலே அவனைத்தான் முதலிற் சொல்லப்போகின்றேன்!—

மனோமோகினி:— மகாராசாவோடுகூட மற்போர்புரியும் வன்மைவாய்த் பிரபலவீரனை நிகிரோ கொல்லப்போகின்றீர்? ஏனையா வீண் மகேராத் சியமெல்லாம் பண்ணுகின்றீர்? உம்மாலே யந்தக்காரியந் செய்து முடிப்பதற்குக் கூடாது. வேண்டாம்! வேண்டாம்!! இப்பொழுதே சொன்னேன்! கொல்லப்போய்க் கொடியுந்துவாராதீர்!— அல்லெண்ணத்தை விட்டுகிடும்! விட்டுகிடும்!! இவையெல்லாம்; நம்மாலாகாத காரியங்கள்! பார்த்துக்கொள்ளும்!

சுகசரீரன்:— யானவனுக் கெதிரேபோய்க் கொல்லுவெனென்று நினைத்தீர்களோ?— யானொளித்துக்கொண்டிருந்து சமயம்பார்த்துக் குத்திவிடுகின்றேன்!

மனோமோகினி:— சொல்ல வேண்டியதில்லை யுமது வீரத்தனம்! அப்படிச்செய்தாற்றான் உம்மைக்காட்டிலும் பெரிய சுத்தவீரர் இவ்வலகிலில்லை பென்பார்கள். போம் யியா போம்! கிரைத்தண்டு பிடுங்க ஏலெல்பாட்டே!— இப்பேதைக் கலாவதியை யடைவதற்குக் கொலையுந் செய்யவேண்டுமா?— யான் முடித்துவைக்கின்றேன். நீர் பேசாதிருமையா!—(பாடுகின்றான்.)

*“மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புந்

காவலன் காவ லன்றித் தக்கா.”

(158)

என்பது நீரடியாத தன்றே.

சுகசரீரன்:— ஆமாம். தாங்களவளைப் பலவந்தமாய் எனக்கு மணஞ்செய்து வைத்தாலு மவளோடு யானெப்பொழுதும் இன்புற்றிருக்கக் கூடுமோ? ஆதலாற் றானவர்களைத் தொலைக்கவேண்டு மென்கின்றேன்.

மனோமோகினி:— அடெயெயென்னையா! ஒருபுருடனை மணந்துகொண்ட பின்னர் மறுபுருடனை மனத்திலெண்ணவுங் கூடுமோ? அப்படியிருக்க மறுபுருடனை மணந்துகொண்டாலதனினு மிழிந்ததுண்டோ? அப்பொழுது கற்பழிந்து போகாதோ? அப்படிப்பட்டவ ளெண்ணப்போல விலை மகளாகவே யிருப்பாள்!—

சுகசரீரன்— இந்தக்காலத்திலே கற்பாவது கிற்பாவது! எல்லாம் பிறருக்குத் தெரியாதிருந்தாற் கற்புத்தான்!

மனோமோகினி:— சீ! சீ!! அப்படிச் சொல்லாதீர்!— மற்றைப்படி அதன லென்ன விப்போது?

சுகசரீரன்:— அதுதான் நானவர்களைத் தொல்லக்கெவண்டுமென்கின்றேனே!—
மரகதம் வருகின்றான்.

மரகதம்:— அம்மா! மகராசா வவர்கள் வருகின்றார்!—

மனோமோகினி:— அப்படியானால் சுகசரீரமே! நீருத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளும்!—
வேண்டாமென்றாலும் உமக்கு மனவருத்தம். இஷ்டமெப்படியோ அப் படிச்செய்யும். போம்.

சுகசரீரன்:— (தனக்குள்) பிறரைத் துணைவேண்டினு விப்படித்தான் முடி கின்றது. ஆகையால், (பாடுகின்றான்.)

* “எமக்குத் துணையாவர்வேண்டுமென் றெண்ணித்
தமக்குத் துணையாவார் தாந்தொரிதல் வேண்டா
பிறர்க்குப் பிறர்செய்வ துண்டோமற் றில்லை
தமக்கு மருத்துவர் தாம்.”

(159)

[சுகசரீரன் போகின்றான்.

மனோமோகினி:— (தனக்குள்) பயித்தியக்கார மனிதன்! இவன் அரசனுறவின னும்! இவனே அரசன் மருகனுவான்? என்ன அசாத்திய யோசனை யெல்லாம் யோசிக்கின்றான்! இவையெல்லாம் கைகூடுமோ? மூலையி லொளித்துக்கொண்டிருந்து கொல்வேனென்கின்றான்! அவனிவனைப் போலெத்தனையோ மடங்கு சாமர்த்தியமுடையனா யிருப்பான்! ஒரு வேளை அம்மதுரைவீரனை வெல்லவேண்டு மென்ற லேதாவது தந்திரத் தினுலே வெல்லவேண்டுமேயன்றி வேறெதனாலும் முடியாது! இவை யெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் என்னவோ பைத்தியம் பிடித்தவன் போலக் குழறுகின்றான்! காமத்துக்குக் கண்ணேது?—

சயதுங்கள் வருகின்றான்.

(மனோமோகினி யெழுக்கின்றான்.)

சயதுங்கன்:—எம்பின்பத்தையலே! மனோமோகிரீ! என்ன? உன்முகமொளி மழுங்கியிருக்கின்றது! அதைப்பார்க்கும்போது நீயேதோ சிந்தனை செய்துகொண் டிருந்தனையோலும் காணப்படுகின்றதே!

மனோமோகிரீ:—என்னரசர்க்கரசே! எனக்கென்ன மனவருத்த மிருக்கின்றன? ஒன்றுமில்லை!—ஆளுவின்றைக்கு அந்த மதுரைவீரன் தங்களை யொருபொருட்டாக எண்ணாமல் மிகவு மலட்சியமாய்த் தங்களைடு மல்லயுத்தஞ் செய்வதாக ஒத்துக்கொண்டா னென்பதைக் கேள்வியுற்றது முதலென் மனமேதோ சஞ்சலப்படுகின்றது!—

சயதுங்கன்:—இதற்காகவோ நீ சஞ்சலப்படுகின்றன?—இதற்குச் சஞ்சலமும் வேண்டுமோ? விட்டுவிடு! சுத்தவீரர் சயதுங்கரைச் சேர்ந்துஞ் சஞ்சலமா?—என் செல்வமே! மனோமோகிரீ! எல்லாமீசன் கற்பித்த வாறே முடியும்!— (பாடுகின்றான்.)

ஆதியீ லீசன்றூ நமைத்த வாறன்றி
யேதும்வே ருகியீண் டியலற் பாலேதோ
முதறி வுடையவென் முத்த வானகைக்
காதலி யேயெந்தக் காம வல்லியே!—

(160)

மனோமோகிரீ:—இருந்தாலும் நாம் நம்மாலான முயற்சி செய்யவேண்டாமோ?—

சயதுங்கன்:—யாமென்ன முயற்சிசெய்ய வேண்டுமென்கின்றன?—

மனோமோகிரீ:—என்னவோ தங்களுக்குத் தெரியாதனயா நென்னசொல்லப் போகின்றேன்?—

சயதுங்கன்:—ஏதோ இன்றைக்கு ஆச்சரியமாய்த்தா னிருக்கின்றது!— அந்த மழவிளங்குமரன் அறைகூவிப் போனதுமுதல் எமது மனமுற் கொஞ்சம் நடுங்கத்தான் நடுங்குகின்றது!—

மனோமோகிரீ:— (பாடுகின்றான்.)

(கூட) இராகம் - ரீ திகொளீ. தாளம் - ஏகம்.

பல்லவி.

என்னிறைய யிதுவென் னதிசய

மெல்லாரையும் வென்ற வீரனே.

அறுபல்லவி.

மன்னர் மன்ன னீயே மதிமாழ் குறினே

மற்றை மாந்த ரென்ன மாபாடு படார்?

(என்னி)

சரணம்.

வித்தை கற்றவென் வேந்த னேகுல

மேன்மை வாய்ந்து மிளிர்மற்போர் வல்லனே

சுத்த வீர ரேறே துணையர் யடியேன்

துன்னி நிற்புழியுந் துன்பமுண்டு கொலோ? (என்னி)

என் மனத்தி லென்னையோ வொன்று படுகின்றது!— அதுனைச் சொல்லு கின்றேன். கேளுங்கள். என்னிடத்தி லொரு மருந்திருக்கின்றது. அதிற் சிறிதுட்கொண்டால் உடனே யது தன்னை யுட்கொண்டவ ரறிவை மயக்கிவிடும்!—

சயதுங்கள் :— அதைப்பற்றி யிப்போதென்ன?—

மனோமோகிரி :— அதையந்த மதுரைவீரனுக்குக் கொடுத்துட்கொள்ளச் செய்ய லாமென்றுதான் பார்த்துகின்றேன்!—

சயதுங்கள் :— அதை யெப்படி ரீயவர்களுக்குக் கொடுப்பாய்?

மனோமோகிரி :— இதுதானே ஒரு பெரிதான காரியம்! அதை வெகு எளி தாய் முடிக்கலாமே!—

சயதுங்கள் :— எப்படி முடிப்பாய்?—

மனோமோகிரி :— யானொரு மகாருஷியைப்போல வேடம் புனைந்து கொண்டு அவர்கள் யுத்தரங்கத்திற்கு வருமுன் அவர்கள் வரும்வழியி லுட்கார்ந் திருப்பேன்!— அவர்கள் மிகவும் பக்தியுடையராயிருக்கின்றனர்!— ஆத லாலவர்கள் என்னை வணங்காமற் போகமாட்டார்கள்! ஆகவே யவர்கள் என்னிடம்வந்து வணங்கினவுடனே யவர்களை யாசீர்வாதம்பண்ணி யிந்த டுருந்துப்பெட்டியை யவர்களிடங்கொடுத்து “நீங்கள் யுத்தவீரர்கள் போற்காணப் படுகின்றதனாலே யுத்தத்திற்குப் போகிறதற்குமுன் இதுனை யுட்கொள்வீர்களாயின் யாவரையுஞ் சயித்துவிடலாம்” என்பேன்! அப் படியே யவர்களும் வாங்கிக்கொள்ளுவார்கள்! இதற்காட்சேபமே யில்லை!

சயதுங்கள் :— அப்படியே யவர்கள் வாங்கிக்கொண்ட பின்னரு மென்னைச் சயித்து விடுவார்களாயின்?—

மனோமோகிரி :— என்னை யில்லுரைவிட்டுத் துரத்திவிடுகின்றது!—

சயதுங்கள் :— எல்லாவற்றிற்கும் நானீப்பார்ப்பமே யுனதுத்தியின்பயனை!— (பாடுகின்றான்.)

ஒருமாவீற் பெருமானே யுனையன்றிக் கதியில்லை

திருமாலுந் தேடரிய செழுஞ்சோதித் தன்குன்றே

யிருமானீத் தலைபுடவி னிருத்தியுதே யன்றியினு

மொருமானீக் கரத்தினிலே யுகந்தேந்து முத்தமனே!

(161)

[இருவரும் போகின்றனர்.

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று.

பாட்டு 161:— ஒருமாவீற் பெருமான்— ஏகாம்பரேசன். கங்கையைச் சிரத்தினும் உமையைப் புரத்தினுங் கொண்டமையின்: “இரு மானீத் தலைபுட வினிருத்திய” தென்றும்.

அ ந் க ம்—௫.

முதற்களம்.

இடம்: வயந்தச்சேலை.
காலம்: காலை.
பாத்திரங்கள்: சிதாந்தன், கலாவதி.

சிதாந்தன்:— என்னருமைச் சுந்தரவல்லி!— (முத்தமிட்டு) நீ யேன் மனவருத்தப்படுகின்றனை? (பாடுகிறான்)

ஏடு துற்றந லேயி லெற்கே
மாடு சான்றதென் மாமணி ரங்கத்
தாடு வானரு டானுள காறுங்
கூடு தீங்கெனை கூறுதி மஞ்ஞாய்!

(162)

யான் நினது தந்தையாரோடு போர்புரிந்து தோழ்பெனன் நெண்ணிணையோ?—

கலாவதி:— என்னுயிர்த் தலைவனே! மாவிரவமுதியர்குல திலகமாகிய நின்னைக்கண்டவர்களை சுத்தவீரர்களாவார்களாயின், நின்னையே நாயகனாகப் பெற்றயான் எவ்வளவு மனவுறுதியுள்ளவளா யிருக்கவேண்டுமென்பதை நீயே யுணர்ந்துகொள். யான்மனவருத்தப் படுவதற்குக் காரணம் நீ தோற்பாயென்பதன்று; மற்றென் தந்தையார்க்கு மற்ப்பாரினிற் கைகாலொடி தற்கேடுவாராதிருக்க வேண்டாமெ யென்பதுதான்! மற்றைப்படி வேறன்று!

சிதாந்தன்:— என்னன்பே! அமுதே! ஆருயிரே! என்னையவ்வளவிரக்க மிலானென்றெண்ணிணையோ? நின்றந்தையார் சயதுங்கரெனது மாமனாரல்லவோ? இவ்விடயத்தில் நீ விரும்பியவண்ணமே செய்கின்றேன்! நீயவருடன்போர் செய்தல்வேண்டாமென்றாலும் நின்றவழிகின்றேன்:—

(பாடுகின்றான்.)

பாட்டு 162:—இதனை 'மணிரங்க மென்பார் வடநூலார், இப்பெயரிதன் கண்ணும் வருதல் காண்க. ஏடு துற்றவயில்—பகைவருடலம் பொருத்திய வேலென்றதல், பகைவருடலங்களைக் கொன்று குவித்த வேலென்றதலுரைக்க. ஏடு—உடல். உயிர்கள் பிறவீதோறுமெடுத்தலின் வடுடன்றது. நாலாயிரப் பிரபந்த வியாக்கியாதாவு மிவ்வாறே கூறுதல் காண்க. "எடுதுற்ற வடிவேலான்" என்றார் கம்பரும். மணிரங்கம்—இரத்தினசபை. கூடுதீங்கெனை—அடையக் கடவதாய தீங்கு யாதுகொல்?

சுந்தரக லாவதியென் றாயசுரு மாரீ
 சுந்தரமெ னுங்குழலி காமாச வல்லீ
 பத்திணைநி கர்த்திடுப யோதரியி யம்பா
 யிந்துவத னேயெனவி யற்றிடுதல் வேண்டும்?

(163)

கலாவதி:— எணையாளுந்தலைவனே! (பாடுகின்றாள்.)

கமலந் தனிற் பெரிய கண்களுநு வானே
 குமரன் றனைப்பொருவு கோதில்குண வானே
 விமலம் பொருந்தியவென் னீர்பெரு மானே
 சமாஞ் செயற்க்வெனச் சாந்துநளும் யானே?

(164)

சத்தவிரனாகிய திண்ணைமற்போர்புரிய வேண்டாமென்பவள் அறிவிலியே யல்லனோ? அப்படிச் சொல்வெனையின் யான் சிதாநந்தர்தலைவி யென்பதற்கும் சயதுங்கர் மகனென்பதற்கும் உரியவளல்லேன்!— மற்று நீங்காரிருவரும் போர்புரிய வேண்டியது இன்றுமாலையன் டீ? இடமெவ னேற்பட்டுளது?

சிதாநந்தன்:— ஆமாம். இன்றுமாலையான்! போர்புரியுமிடமென்னையோ பாலிக்கும் வேகவதிக்கும் நடுவனுள்ள யாற்றிடைக்குறைபாம்! போர்முடிந் ததும் இவ்விடத்தில் திண்ணைச்சந்திப்பேன்! தவறாது வந்திருப்பா யென்றே யெண்ணுகின்றேன்!

கலாவதி:— ஆ! அவ்வணமே யிவ்விடம் வந்திருக்கின்றேன். தவறுவேனோ? (பாடுகின்றாள்.)

(கச) இராகம்—பியாக். தாளம்—ரூபகம்.

என்றன் கோவே யீண்டு திண்ணை யினிதிற் காண்பனல்
 வென்ற பின்ன ரோடி வரராய் வெற்றி வேந்தனே!
 கோம கனே நாம் ரண்டு பேருந் கூடியே
 யேம முற்றி ருத்தற் கென்னை யோசொல் தாமதம்?
 என்னின்பவள்ளலே! இனிநாமிப்படி யிருப்பது நியாயமன்றே!

(பாடுகின்றாள்.)

(கரு) இராகம்—நாட்டைக்குறிஞ்சி. தாளம்—சரப்பு.

ப ல் ல வி.

மன்னவர்க்கு மன்னனே வளர்ப்புய மந்தரனே
 மதிசூலத்தில் வயங்குவாய் சுந்தரனே

பாட்டு 163:—இதனை 'இந்து வதனை' யென்பர் வடநூலார். இப்பெயரிதன் கண்ணும் வருதல் காண்க.

164. இதனை 'சுவகந்திநி' யென்பர் வடநூலார். இதன் கண்ணே யிறுதி யெதுகையுமொன்றி வரல் காண்க.

அ ந ப ல் ல வி.

இன்னு மேசேனா விவ்வா துண்மை
யென்னை யானு மெழிற்கு மாரனே (மன்ன)

சரணங்கள்.

கமலநற் கண்ணினாய் காவலர் கோவே
காரிகை விழிவண்டு கண்டுணும் பூவே
விமலவான் மாக்களுண் மென்பய னாவே (மன்ன)

அகிலமெ லாமா சானுமென் னாதா
அடியானுன் றுணைவியா யார்தலொண் னாதா
சகலமு மேகற்ற தண்ணளி நீதா
தாமத மென்கோலே தாமரைப் பாதா (மன்ன)

அண்ண லெய்யை யானு மிதறவனே
யற்பு தப்பர மாரந்த வள்ளலே
வண்ண மார்மணி வாசகர் பரசரம்
வாசிப் போர்மனந் தம்மை வசிகரம்
பண்ணல் போலிது காறும் பழகிய
பாவி யேனெஞ்சம் பைந்தொடி யாழியா
வெண்ணு முன்றையுங் கொள்ளுகொண்டேகினு
யிருவ ரும்மினி யின்புற் றிருப்பமே. (165)

சிநாநந்தன்:— ஆம். ஆம். அப்படியேயிருக்கலாம். அகற்குக் தடை யொன்று மில்லை, யானென் மாமனார் சயதுங்கமை வென்ற லவரென்னைத் தமது நாட்டுச் சேநாதிபதி யாக்குவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றனர்! அவ்வாறே யான் போரில் வெற்றியடைந்து சேநாதிபதியாக மாட்டேனோ? அன்றி யும், (பாடுகின்றான்.)

* “யாபும் யாயும் யாரா கியரோ
வெந்தையு றந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு மெவ்வழி யறிந்துஞ்
செம்புலப் பெய்தநீர் போல
வன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே.” (166)

பாட்டு 165. மணிவாசகர் பாசரம்: திருவாசகம்.

166. அறிந்தும்—அறிந்தோம். செந்நிலத்தின்கட் பெய்தநீர் தானுஞ் செம்மையெய்தி யிரண்டு மொன்று தலபோல நம்மிருவர் நெஞ்சமுங் கலந்தன வென்க. “புலத்தலிற் புத்தேனாண்டோ நிலத்தோடு நீரியைந் தன்னாசகத்து.”—தீருகீதறவர்.

இவ்வாறு நம்மிருவரையும் தலைப்பெய்து கடைக்கூட்டிய இறைவன் நம் மைப் பிரிக்கவுங் கிற்பீனா?

கலாவதி:—அஃதொருநாளாயில்லை. அதுநிற்க. எந்தையார் என் பிரிய நாயகனை யிராசகுமாரனென் றெண்ணுது ஒரு சாமானிய வீரனென்று நினைத்த னாப்போலும் ! அல்லாக்கால் வேறுமாதிரி சொல்லியிருப்பார்!

சிதாநந்தன்:—என் காதலே யுருவாய்ப்போந்த கலாவதி! (முத்தமிட்டு) வேறெ ன்னை மாதிரி சொல்லி யிருப்பார்? 'என்மகள் கலாவதியைக் கைக்கொள்' என்று சொல்லி யிருப்பாரே?—(கலாவதி புன்னகை செய்தலுஞ் சிதாநந்தன் கலாவதியைத் தழுவிக்கொண்டு) அதோபார்! உன்னடைக் குத் தோற்ற ஓதிமங்க ளெல்லா முன்னைக்கண்டு ஓடி யொளிக்கின்றன! (பாடுகின்றான்.)

அஞ்சங்கா னீவிரென்ற னன்புறுக லாவதியிற்
கஞ்சமெனக் கூறியுமென் னஞ்சுகின்றீர்-கிஞ்சித்தீதே
யன்னநடை யாலவனை யாதலினுன் லெட்கமுற்றவ்
வன்னப்பேர் பெற்றுமெனு மவ்வார்த்தை-மன்னு
முலக முழுவதுமே யுந்தமைப்பார்த் தெள்ள
விலகி வனந்தனிலே மேவி-யிலகும்
பதுமா தந்த்திருந்து பாரினில்யோ கஞ்செய்
வதுமாந்நர் கண்டுமரா ளங்கா-னிதுவேண்டா
மென்னுமுரை யுன்ன மெனச்சொற்ற தாலுங்கட்
குன்னப்பேர் வைத்துவிட்டா ரோ?

(167)

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன்:— அதற்கையமில்லை! அதற்கையமில்லை!

கலாவதி:— ஐயா! விகடவசநரே! இங்கேவயந்தச் சோலையிலேது வந்தது? அத்திப்பூ இன்றுதான் பூத்ததுபோலும்!

விகடவசநன்:— அத்திப்பூவா? கற்பகதருவிற் படர்ந்த காமவல்லிக் கொடி யன்றோ பூத்தது!— அஃதப்படியிருக்க. இங்கே யிவர்களிடத்திலே யானொருவேலையாய் வந்தேன்!

சிதாநந்தன்:— உம்மிடத்தி லேதையாவேல்? 'வேலை' யென்கின்றீரே! நீவீர் யாவர் முருகவேளோ?

பாட்டு 167. இதன் கண்ணே யன்னப்பறவையின் பெயர்களிற் பல் பிரிநிலை நவீற்சியிணி பற்றிக் கூறியிருத்தல் காண்க. பெற்றும் = பெற் றோம். வனம் = சலம்; காடு. பதுமாதநம் = தாமரையாகிய இருப் பிடம்; யோகஞ் செய்தற்குரியவெண்வகையாதனங்களு ளொன்று.

விகடவசநன்:— இல்லை. இல்லை. யானவர்க்கு மூத்தனன்! அது நிற்க. நம் முடைய குலாந்தகரிங்கை வந்தனரோ?

கலாவதி:— விகடவசநரே! அவனிக்கு வரவில்லையே! நீரிதற்காகத்தானே வந்தீர்? வேறேதாவது காரியமுண்டோ?

விகடவசநன்:— வேறொன்று மில்லையம்மா! இனித் தங்களருகிலிருக்கின்ற ராஜகுலராஜவீரர் தங்களைக்கண்டு காதல்கொள்ளுகற்று முன்னமேயே பிரண்டு அழகிய மாதாரர் மீது நேசமுற்று அவர்களை மணந்துகொண்டிருக்கின்றனர்! அதுதவிர இன்னும் மிருவரை மணந்துகொள்ளவும் போகின்றனர்! அவ்வாறு நிறுக்கத் தாங்க விரும்புது காதல்கொண்டு இவரை மணந்துகொள்வதற்கு பயனென்ன?

கலாவதி:— என தானத்தவள்ளிலே! (பெருமூச்செறிந்து விம்மி) இவர் கூறுவதுண்மைகானே?

சிதாநந்தன்:— (தனக்குள்) இவன் யாவன் இல்லாத விண்வயம்பெல்லா மிழுத்து விடுவான்போலும்! என்ன? விகடவசநரே! உமக்கேதாவது பைத்தியமுண்டோ?

விகடவசநன்:— எனக்குப் பைத்தியமில்லைமயமா! துமக்குத்தான் சிறிது சித்தப்பிரமை யுண்டுபோலும் காணப்படுகின்றது! ஏனெனில் நீ பிரண்டு ஸ்திரீகளைக் கல்லியானாள் செய்துகொண்டது மன்றிப் பொய்யுஞ் சொல்லுகின்றீரே! யானித்தமாதிரி பொய்சொல்லுஞ் சத்தவீரர்களை வேறெங்கும் கண்டிலேன்! இஃகென்ன! ஆச்சரியமா யிருக்கின்றதே!

கலாவதி:— என்னுயிர்த் குரிசிலே! எங்கள் விதுகட ரிதுகாறும் பொய்சொன்னவரல்லரே! (பெருமூச்செறிக்கின்றாள்.)

சிதாநந்தன்:— என்னை யாட்கொண்டதேவீ! அவர் விதுகடகொன்பதையும் விகடவசந ரென்பதையு மறந்து விட்டு இவ்வாறு நென்மீது கோபம் கொள்ளலாமோ?

(பாடுகின்றாள்.)

*“ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்ப்போலச்
சேய்கின்ற செய்தியாத சொல்லிச் சினவனின்
ஊணை கடக்கிற்பார் யார்.”

(168)

பாட்டு 168. கோட்டை காவலாளர் கள்வரால் வருங்குற்றத்தை நீக்கக்கருதி அவரைக்காணாதபோதும் கண்டேம் கண்டேமென்று கூறுதல் போல, நீவின்கின்று யான்செய்யாதவற்றைச் செய்தேனென்ற சொல்லிக்கோபியாதே. யான்நின் ஆணைவழி யொழுகலன்றி யதனைக்கடக்கவும் வல்லேனோ? என்பதாம். * கலித்தொகை.

சுதூ வசந மாருந் தையலே யென்ற னன்பே
மதூ முடைய வென்மா மரலிநீ செய்ய மாணே
யதர மினிய நல்லா னந்தமேய் தேற லாளே
யிதர மகளிர் மேலெற் கெண்ணமே யில்லை யில்லை.

(169)

(கசு) இராகம் - தேசிகத்தோடி, தாளம் - ஆதி.
பல்லவி.

தேனி னின்ப நல்கு வாணியென்
றேறி யான கலாவதி.

சரணம்.

காண மரி பெய்த லுற்றவென்
காள மாமுசி லாகுவாய்
மானி னீமகிழ் கூர்தி வேறே
மாத ராரை நினைத்திலேன்

(தேனி)

(விசுவசநரை நோக்கி) என்ன? விசுவசநரே! இப்படிச் செய்வதுமக்
குத் தகுதியன்று!

விசுவசநன்:— என்ன அம்மா! இவரிண்டு பெண்டுகரை விவாகஞ்செய்து
கொண்டதென்னையோ வுண்மைதான்! அந்தப் பெண்டி ரின்னின்னவ
ரென்று வேண்டுமென்றாஞ் சொல்லுகின்றேன்!— ஏனையா நீவிர் நாம
களையும் வெற்றித்திருவைபு முன்னரே மணந்துகொண்டிலீரோ?

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்)

சிதாந்தன்:— நன்று! நன்று!! மிகவும் நன்று!!!

(பாடுகின்றான்.)

இடைபுது தனத்தபே ரினம்பெட் சேர்தலின்
மடந்தையர் தாளுதை மாட்சித் தாதல்போன்
மடமைசா லரசிகர் மகிழ்வின் மாண்புதே
ரடலிர சிகரம ராற்ற நன்றிரோ.

(170)

கலாவதி:— இதுவுமொரு விநோதமே!

பாட்டு 169. இதனை 'மாலினி' யென்பர் வடநூலார், இப்பெயரிதன் கண்ணும்
வருதல் காண்க.

170. இடையளவுத் தாழ்ந்த தணபாரங்களையுடைய பேரினம் பெண் முயக்
கத்தினும் மடந்தைப் பருவத்து மாதாரர் தாளுதை சிறப்புடைத்
தாமாறுபோற் சொற்பொருள் உணரமாட்டாத அரசிகரோடு
ஆனந்தப் பவெதினுஞ் சொற்பொருளுணர் வல்ல இரசிகரோடு
செய்யும் போர் மிகவும் நன்றென்க.

லிகடவசநன்:— அம்மா! இப்பொழுது திவர்பாடிய பாடவினாலே தங்களுக்கு இவர் பேரிளம்பெண்டியக்கமும் மடந்தையர் தாளுதையும் பெற்றவர் என்று தோன்றவில்லையா? பாடுங்கள். இவர்பாவே யென்குற்றை வளியுறுத்துகின்றது!

கலாவதி:— சரி. சரி. நமக்குப்பேரக நேரமாயிற்று.

லிகடவசநன்:— (பாடுகின்றான்.)

*“பரிவுற் றுற்பய னின்றியும் பாவமார்
முரிவுற் றுர்களின் மூர்ச்சனை செய்வால்.” (171)

என்னு முண்மையினை நீவினினு முணர்ந்திலிரோ?

சிதாநந்தன்:— ஐயரே! இதுவு முணர்ந்தேன்! நீவிரென் மாட் டன்புடையீ
ரென்பது முணர்ந்தேன்!

லிகடவசநன்:— அற்றேல் யாம் போய் வருதும்!

(லிகடவசநன் போகின்றான்.)

சிதாநந்தன்:— நல்ல விதூடகன்! மற்று, (பாடுகின்றான்.)

மற்போர்க் கண்ணின் ருதையை வென்றே மகிழ்வெய்தி
யெற்பா டின்முன் னீண்டு வு வேன்மெல் லெழிலாரும்
வற்போல் கொற்கை மத்தம யூரத் தியலாளே
கற்பார் பாவாய் காசினி யின்மேற் கலைமானே! (172)

நீயென்னைவந் தின்று மாலையிங்குக் காண்பாய்!

கலாவதி:— ஆ! அங்ஙனமே!

சிதாநந்தன்:— என் பிரிய தேவீ! (பாடுகின்றான்.)

கலாவதி

நிலாமணிச்

சிலாதலத்

துலாவுவாம்.

(173)

வருதி.

[யாவரும் போகின்றனர்.]

பாட்டு 171. பாவமார் அன்புற்றால் ஒரு பயனுமில்லாதிருப்பவும் விருத்தமுற் றார் போல மூர்ச்சை கொள்வார்கள் என்பதாம். * சீவகசிந்தாமணி

„ 172. இதனை ‘மத்தமயூரம்’ என்பர் வடநூலார். இப்பெயரிதன் கண்ணுய் வருதல் காண்க.

„ 173. நிலாமணிச் சிலாதலம் = சந்திரகாந்தக் கற்களாவியன்றவிடம்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சீசோலையில் வாவிக்கரை.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரம்: மனோமோகிசி.

(மனோமோகிசி யிருடிவேடம் பூண்டு பதுமாதந்திருக்கின்றான்.)

மனோமோகிசி:—(தனக்குள்) யான் நினைத்தகாரியம் நிச்சயமாய்க் கைகூடும். அதற்குச் சந்தேகமே யில்லை! யானிவ்வீவடந் தரித்தபின் என்னை நிலைக் கண்ணாடியிற் பார்த்தீதன்! சாக்ஷர் மகாருஷி யாகவே தோன்றினேன்! ஆகையா லப்பாண்டியவீர ரிருவரு மென்னை மகாருஷி யென்றே நினைப்பார்கள்! ஆயினு மொருவனை யென்னுடைய குரலினாலே யென்னை யின்னூரென்று அவ்வீரர்களறிந்து கொள்வார்களாயின் என்ன செய்வேன்? இவ்வளவு செய்ததும் வீணாகவன்றோ போய்விடும்! (மௌனம்) என்ன? மனோமோகிசி! நீயே பயப்படுகின்றனை! உன்னாலாகாத காரியமு முலகிலுண்டோ?—அவர்க ளென்னை நிச்சயமாய் மகாருஷி யென்றே யெண்ணுவார்கள். அப்பொழுது யானிம்மருந்தைக் கொடுத்து அவர்களை வஞ்சிப்பேன்! இதுமட்டும் யான் விரும்பியவண்ணம் முடிய வேண்டியதுதான்! அப்புறஞ் சயதுங்கராச நெனதழ்மையே யென்பது நிண்ணம்!—(திரும்புகின்றான்) ஆகா! அதே அவ்வீர ரிருவரும் யுத்தசநந்த தராய் வருகின்றனர்! யானினிமேற் சிறிது வேதாந்தமாய்த் பேசவேண்டும்! த்வம் ஸர்மீயாஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் சிர்மீயாஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் ஆரந்தமீயாஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் ஸச்சிர்மீயாஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் சிதாநந்தமீயாஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!!

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

(சிதாநந்தன் மனதுடை காணப்படாமையினாலும் அஃதிருந்துழிக் குலாந்தகனதுடை வைக்கப்பட்டிருந்தமையினாலும் அவனதுடையைத் தரித்துக் கொண்டு போர்க்கோலம் பூண்டிருக்கின்றான்.)

வரி 22. த்வம் சிதாநந்த மயோசி = நீ சிதாநந்தமயனாகிராய். இவ்வாறு மனோமோகிசி கூறியது அவன் பெயர் தெரிந்தன்று. மற்று, அவன் 'சச்சிதாநந்தம்' என்னுஞ் சொற்றொடரைச் 'சத்' 'சித்' 'ஆனந்தம்' என மூன்று சொற்களாய்ப் பகுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றாகவும் இவ்விரண்டாகவும் எடுத்து உறழ்த்து 'மயோசி' என்பதனோடு 'த்வம்' என்பதனை முன்னே பெய்துரைத்தனர். அது காகதாலிய மாய் அவனுக்கும் பொருந்திற்று. இனி வேதாந்த பரமாக நோக்குழி 'த்வம்' ஆன்மாவையும், ஏனையன அதனிலக்கணத்தையு முணர்ந்துமாறறிக்.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! அவ்விடத்தொரு மகாருஷி யிருக்கின்றனர்! பார்த்தனைகொல்?—

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாம். அவரின்றுதர விரிந்து வந்துள்ள போலும். நேற்று நாம் இவ்விடம் வந்தனமே! அப்பொழுதுதிவரைக் கண்டிலமே!—

சிதாநந்தன்:—ஏதோ தலயாத்ரையாய்ப் போகின்றனர் போலும்! ஆகையினாலே தான் இக்கச்சியம்பதி முதுசேழனு ளொன்றாதல்பற்றி யிங்கே தங்க யிருக்கின்றனர்.

சத்தியப்பிரியன்:—நாமிருவரும் அவர் சந்தித்திடச் சென்று அவர் தம் ஆசிக ளையும் பெற்றுக்கொண்டு யுத்தரங்கத்திற்குச் செல்வோம்.

(இருவருமிருடியை யணுகுகின்றனர்.)

சிதாநந்தன்:—(இருடியைவணங்கிப் பாடுகின்றான்.)

ஆசரு ளருவாய்ப் போந்த வற்புத குரவீர் ஞாந
வாரிதி யனையீர் துந்த மன்னுறு கருணை நோக்காத்
காரற்ற கூந்தற் செவ்வாய்க் கலாவதி தனைபென் வாழ்க்கைச்
சீருறு துணைவி யாகச் சேர்ந்திடச் செய்தி ரன்றே. (174)

(இருடியார் தலையசைக்கின்றார்.)

ஓ! முனிபுங்கவரே! யாங்க ளென்னபுண்ணியந், செய்கனமோ? தங்க ளைத் தரிசிக்கும் பாக்கியமடைந்தேம். தங்கனது கிருபாகடாட்ச மணுவள வேனு மெம்மீதுளதே லுலகங்காத்து உயிரொப்புத்தந்தையேயில்லை.

(இருடியார் மீட்டுத் தலையசைக்கின்றார்.)

மனோமோகினி:—தவம் சிதாநந்தமயேரவி! சிவோகம்! சிவோகம்!—

சத்தியப்பிரியன்:—(இருடியைவணங்கிப் பாடுகின்றான்.)

குணக்குறி யென்று மில்லாக் கோமளத் தலைவ மரைய
யணங்கினை யணுகா வண்ண மகற்றிய மணுள யாண்டு
மிணங்கிடு மறிவே யென்று மிலகிடும் பொருளே நின்னை
வணங்கிடு முகத்தா னையெ னென்னையே வணங்கி னேனே. (175)

மனோமோகினி:—(இருவரையும் நோக்கி) மைந்தர்கான்! நீவிரிருவருஞ் சிறந்த வீரர்கள் போலக் காணப்படுகின்றீர்களே! தும்மிருவக்கு மிறைவன் றிருவருள் புரிவாராக.—சிவோகம்! சிவோகம்!!

சிதாநந்தன்:—அபுகான்! அபயனைன் இவ்வூர் அரசன் சபதுங்க சோழ னோடு மல்லயுத்தஞ் செய்வான் கருதிப் புறப்பட்டுப் போகின்றேன். அதன்கண் எளியேனுக்கு வெற்றி கிடைக்குமாறு ஆசீர்வதிக்குட்படி வேண்டுகின்றேன்.

பாட்டு 175. இப்பாடலினுனை சத்தியப்பிரியன் 'பாமகேவலாத்வைதி' யென் பது தெள்ளி திறுணியப்படும.

மனோமோகிநி:—ஆமாம்: இந்திதேசத்தாராஜன் தானே மல்லயுத்தத்தில் மகா வீரனென்று மனப்பால் குடித்துத் செருக்கத்திரிகின்றன நென்று கேள்வி. அவனை நீங்கள் வெல்லவேண்டுமாயின் இதோ இந்தப்பெட்டியில் அமிர்தகுளிகை யிருக்கின்றது. இதை நீங்கள் போர்தொடங்குதற் குச் சிறிது முன்னரே யுட்கொள்வீர்களாயி லுங்கருக்கு விசேஷ சக்தி யுண்டாகும்! அப்பொழுதிவ்வ ரரசனை மிகவுமனிதாய் வென்றுவிட லாம்.—சுவோகம்! சுவோகம்!

(மனோமோகிநி மருத்தப்பெட்டியைக் கொடுக்க இருவரும் வணக்கத்துடன் வாங்கிக் கொள்கின்றனர்.)

ஆலோகனை யுட்கொள்ள மாத்திரம் மறந்து விடாதீர்!—சுவோகம்!— சுவோகம்!

சிதாநந்தன்:—ஆ! அங்கனமே செய்கின்றேம்.

சத்தியப்பிரியன்:—அதுநிதிக். தாங்கள் செய்த விவ்வுதவிக்கு என்ன கைம் மாறு செய்யப் போகின்றீம்!—ஆகா! என்ன வறிவின்மை! என்னவறி வின்மை!—

மனோமோகிநி:—என்ன! என்ன!!—(முகம் நிறமாறுகின்றது.) சுவோகம்! சுவோகம்!

சத்தியப்பிரியன்:—இவனு மவனு மொருவனு யிருக்கும்போது இவன் அவ னுக்குக் கைம்மாறு செய்வதாக நினைத்த அறிவின்மையைக் குறித்தே யிவன் மனமுனைகின்றான்.—

மனோமோகிநி:—இதுதானே? வேறொன்று மில்லையே! சரி சரி. எனக்குக் கால மாயிற்று. நீங்கள் போங்கள்!—சுவோகம்! சுவோகம்!!—(முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கின்றார்.)

[இருவரும் போகின்றார்கள்.

நாம் நினைத்தபடியே காரியம் முடிந்தது! ஆகா! இவர்களது கம்பீரத் தோற்றத்தைக் கண்டாற் காலனும் பயப்படுவானே! பீமசேனனும் பின் வாங்குவானே! இவ்விருவரி லொருவன் மிக்க அழகுடையவன்! இவனை க்கண்டா வீரதீபும் அங்கனை வெறுப்பான்! சசியும் ஆயிரங்கண்ணனை யொறுப்பான்! கம்பீரமிக் கரியனைத்துறப்பான்! வாணியும் அலரவனை மறப் பான்!—ஆகா? இவனைப்பார்த்தவுடனே யாவர் மனத்தையும் மோகிக்கச் செய்யுமெனது மனமே கலங்குமாயின் மற்றவரைப்பற்றி யென்னசொ ல்லட்டும்? இவன்றன் வளப்பின் மயங்கியேயன்றோ கலாவதி யிவனை வயந்தச்சேலையிற் றழுவி முத்தமிட்டனள்!—ஏடி! கலாவதி! உனக்கேற்ற நாயக நென்கிருந்தேய யகப்பட்டனள்? (பாடுகின்றள்.)

வரி 28—29:

கருத்தடையணி பற்றி யவ்வவர்கள் தத்தத் தலைவரை வெறுத் தற்கு மொறுத்தற்குத் துறத்தற்கு மறத்தற்கும் காரணக் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ஏதில ரற்ற வெனாதுபிற்க்
கரதலன் பெற்ற கலாவதி
பூதல முற்றும் புகழ்ந்தவ
ரைகர முற்ற வுனன்பினே.

(176)

உனக் கெவ்விதத்திலுந் தக்க நாயகன் அவனே!—அப்படி யிருக்க யான் பலவற்றை வினே யோசித்துப் பயனென்ன? இந்தப்பாதகன் ஈகசரீர னுக்கோ வுன்னைக் கொடுப்பது? அப்படிச் சொன்னவரையை யுடனே கழு வவேண்டும்!—ஆகா! அந்தவீர நென்னருகில் வந்து என்னைவனங்கிப் பாடித் தான் கலாவதியை மணந்து கொள்வதற்கு யானருள் புரியும்படி யென்னை வேண்டிக்கொண்டபோது என் மனமிளகியதை யென்னென்று சொல்வேன்!—அவன் விருப்பத்தின்படி அவன்றான் கலாவதியை மண ந்துகொள்ளட்டுமே!—[மௌனம்] அப்படியாயின் நமது பதவியு மதிகார மும் போய்விடுமே!—சீ! சீ!! இஃதென்னையோசனை!—நாமெடுத்த காரி யத்தைத் தவறவிடலாமோ?—விடக்கூடாது! விடக்கூடாது!! அந்தக் கலாவதி நம்மையன்று எவ்வளவு அலட்சியமாய்ப் பேசினாள்! அன்னாளை விட்டுவிடுகின்றதோ?—[மௌனம்] அந்தவீரர்களை நினைக்கும்போதெல்லா மென்மனம் நடுக்குகின்றதே!—இத்தகைய ரூரர்களை நம்மரசர் சயதுங் கர் எங்கே வெல்லப்போகின்றனர்?— [மௌனம்] இருக்கட்டும். எல்லா வற்றிற்கும் யாமும் மருந்து கொடுத்திருக்கின்றனமே! இவர்கள் பத்தி சிரத்தையோடு மருந்துவாங்கிக் கொண்டதைக் கருதினாற் கட்டாய முட் கொள்வார்களென்றே தோன்று கின்றது!—அப்படியே யவர்கள் உட்கொ ள்வார்களாயின் வெற்றி நம் சயதுங்கருடையதேயாம். அதற்காட்சேப மொன்று மில்லை!

[மனோமோகிந் போகின்றான்.

மூன்றாங்களாம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழ னரண்மனையிற் கலாவதியின் கன்னி
மாடம்.
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரம்: கலாவதி.

கலாவதி:—(தனக்குள்) இனிமேல்வரும் மல்லபுத்தத்தி லென்னின்பச்செம்மல் சிதாநந்தன் சயிப்பானே அன்றி யெந்தையார் வெல்லுவாரோ? என் றந் தையாரோ எத்தனையோ பகையரசர்களை வென்று வரவைவந்தார் மிலை யுது 'மல்லபுத்தமாவீரர்' என்று வெற்றிக்கொடி பறக்கவிட்டிருக்கின்

றனர்! எனது பிராண நாதனே முருகவேளேயென் றெவ்விதத்தினுந்
சொல்லத்தக்கவன்! இவர்க ளிருவருள் யாவர் வெல்லுவாரோ? தெரிகி
லேனே!—ஏ! சகதீசா! நீயென் மனத்தை யின்னணங் கவற்றுகிற்பது
நின்ற னருட்டன்மைக்கேற்குமேயோ?—ஓ! ஆயிரம்பெயருடை யண்
னலே! நீ கருணாகரப்பெயரின னல்லையோ?—ஏ! சதாசிவா! நின்னைப்
பஞ்சகிருத்திய பதியெனப் பகருதல் பொய்யோ? அதுக்கிரக சத்தியென்
பது நின்பாற் சிறிது யின்று கொல்?—(பாடுகின்றான்.)

ஒளியாகி யுலகாகி யுயிராகி நிற்குமுனை
யளியாருங் கோமனென் றுகமங்க ளைறந்திடுமே
யளியாருங் கோமனென் றுகமங்க ளைறந்துமெனைக்
களியாரச் செய்கிற்பான் கருதாம லிருப்பதெனே!

(177)

(மௌனம்.)

ஐயோ! பாவி! மனோமோகிநீ! துர்க்குணமே குடிகொண்ட சுகசீரனை
யோ யான் மணப்பது? அந்தோ! என் றந்தையாரே! சயதுங்கவிரே!
என்னை யில்விடர்க் கடலினின்றும் கரை யேற்றீரோ?—ஏ! கருணாகிதே!
என் றந்தையார்க்கு நீ நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தாயோ?—[மௌனம்]
ஓ! சிதாநந்தச் சிங்கமே! நீ வெற்றி பெற்ற வுடனே சிறிது பொழுதுந்
தாமதியாது வருவாய்!—ஓ! காமாட்சியம்மே! நீ யென்னருமைத் தலை
வன் வெற்றியடையுமாறு கருனை புரிவாய்!—என்னருமைத் தாயே!
கமலாட்சி! சுற்புக்கரசியே! யானும் நினக்குத் தக்க புதல்வியென்று பே
ரெடுக்குமாறு என்னிறைவன் சிதாநந்தன் சயங்கொள்ளும்வண்ணத் திரு
வுளஞ்செய்வாய்!—ஐயோ! யா எனனை பேதைமையால் நின்னை வேண்
டினேன்! பதிவிரதாசிரோமணியாகிய நீ நினது நாயகர் என்ன தவறு
செய்யினும் அவற்றைப் பாராட்டாது அவரது நன்மையையே நாடுபவ
ளாயினேயே! உன்னிடத்தில் யான் முறையிட்டுப் பயனென்ன? நீ யொரு
நாளேனும் நினது காதலர் கனவில்வந்து அவர்க்குப் புத்தி புகட்டினாய்
லையே! ஓ! இடர்கனையிறைவா! திக்கற்றார் துணைவா! நீதா எனனைக்
காப்பாற்றல்வேண்டும்!—(பாடுகின்றான்.)

நத்தார் தக்கத திக்கினைத் தொமெனவே
தன்னேரி லாவெள்ளிமன்
றத்தா டுற்றவை மண்ணிலே நினதுதா
ளன்பிற்று திக்கின்றனென்
கத்தா வென்றனை யாளுறுந் தலைமகன்
காதற்சி தாநந்தனென்
பத்தா வென்றிவ ணுற்றிடப் புரிசுவாய்
பண்போடு மாதேவனே!

(178)

பாட்டு. 177. தகாமையணி.

,, 178. இதனைச் 'சார்த்தால விக்கிரீடிதம்' என்பர் வடநூலார்.

வீர்தையொ டெழிலும் கீரமொ டருளு

மினிர்சிதா நந்தநா யகனென்

றந்தையை யினிமே விகழ்ந்திடு மற்போர்

தனில்வெல்லு மாறருள் புரிவாய்

மந்தைமேய் கண்ண னலரினென் காணு

வள்ளலா யிருப்பினு மெனியென்

சுந்தையுங் கோயில் கொண்டதே வாதி

தேவனே சிவபெரு மாநீன!

(179)

(மொனனம்)

ஓகோ! நேர மதிகமாய் விட்டதே? துனிந் தாமதியென், என் ஆரந்த நாயக னுஞ்ஞாபித்தவண்ணம் யான் மிகவிசைவாய் வயந்தச் சோலைக்குச் சேறல்வேண்டுமே! அதுவு மன்றித் தூர்க்கையம்மை கோட்டத்திற்கும் போதல் வேண்டுமே! அப்படியிருக்க இன்னு மென் றேழியர்வந்தலரே! என்ன செய்வென்?—(சிறிது நேரம் மொனனம்.)

வாசந்திகையு மாணிக்கமாலையும் வருகின்றனர்.

மாணிக்கமலை:—ஓ! வாசந்திகே! யான் கூறினபடியே நீ நடத்திருப்பாயானு லிவ்வளவு மட்டும் விநோத்திராது. எனக்கென்றே இப்போ ரெப்படி முடியுமோவென்ற அச்சமும் மனக்கலக்கமும் நீ யெவ்வளவு வலியுதற் திக் கூறினாலு யிருந்து கொண்டே யிருக்கின்றனர்.

கலாவதி:—என்ன? என்ன?

வாசந்திகை:—ஒன்றுமில்லை, அவனென்னே தான்வழக்கமாய்க் கூறுவது போலச் சில புகன்றனர், அம்மட்டே.

மாணிக்கமலை:—என்ன இருந்தாலுந் தலைவன்மீதுள நேசம் அவ்வளவு பெரிதேயோ?

கலாவதி:—ஓ! மாணிக்கமாலாய்! (பாடுகின்றாள்.)

*“நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று

நீரினு மாசள வின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டி

பெருந்தே னிழைக்கு நாடனெதி டட்டே”

(180)

வாசந்திகை:—அம்மா! கலாவதி!—(பாடுகின்றாள்.)

*: தீங்கணி யிரமொடு வேம்பு மனைச்சேரீஇ
 வாங்குமருப் பியாமொடு பல்லியங் கறங்கப்
 பையப் பெயர்த்து மைகிழு திழுசி
 யையவி சிதறி யாம்ப லுதி
 யிசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி
 நெடு"ங்கோட் டத்தி"ற் கடிநறை புகைஇக்
 காக்க வம்மோ காதல"ஞ் செல்வி!

(181)

தாமதஞ் செய்யேல்! கோட்டத்திற் பூசாரிவந்து அப்பொழுதே முதற்
 காத்துக்கொண் டிருக்கின்றனனே!

கலாவதி:—அந்நேற் செல்வோம் வாரீர்!

(பாவரும் போகின்றனர்.)

நான்காங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சீசோலை யினொருசார்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரம்: சுகசரீரன்.

(சுகசரீரன் போர்க்கோலம் பூண்டிலாவுகின்றனன்.)

சுகசரீரன்:—இந்தவழியாய்த் தான் அந்த மதுரைவீர ரிருவரும் வரவேண்டும்.
 பார்த்துக்கொள்வோம். நாமவகிருவரையு மின்று கொல்லத்தவறினாற்
 பின்பு ஒருநாளும் கொல்ல முடியாது! அப்புறம் கலாவதி நமக்குக்
 கிடைப்பது மரிது!—(மௌனம்) கலாவதிக்கோ நம்மை மணந்து
 கொள்ள விரும்பவில்லை. அப்படி யிருக்க நாமவண்மீதிலாசை கொள்ளு
 வானேன்?—சீ! சீ!! அவளல்லாமற் போனா லிச்சோழராச்சியம் நமக்
 கெப்படிக்கிடைக்கும்? அவளை மணந்து கொண்டாற்றினே நாம் மகா
 ராசாவாதல்கடும். ஆகையா லந்தக் கலாவதியையெப்படியாவது மணந்
 துகொள்ள வேண்டும். இவ்விடயத்தில் நம்முடைய மனோமோகினி
 கூறியதே சரியானவழி! அவளைப் பலவந்தப் படுத்தியாவது வஞ்சகஞ்
 செய்தாவது மணம்புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்தற்கு
 அவளை முத்தமிட்ட அந்தப் பயலை வேலைசாயக்கவேண்டும்! அவளை
 யெமலோகத்திற் கணுப்பாவிடில் நம்மெண்ணஞ் சித்தியாது!—(மௌனம்)
 அப்படியே நாமிவர்களைக் கொண்டு கலாவதியை மணந்து இராச்சியா
 திகாரம் பெற்ற பிறகு மனோமோகினியை நாடப்படாது அப்படிச்
 செய்தார் கலாவதிக்குக் கோபம்வரும். அந்த மனோமோகினிக்குத் தான்
 பட்டமகிஷி யாகவேண்டுமென்னு மெண்ண மிருந்தா லென்ன செய்
 கிறது?—(மௌனம்) அதற்கு மொருபுத்தி யிருக்கின்றது! அப்பொழுது

மாட்டு 181, ஆம்பல்-இசைக்குழல், ஊதிடு கொம்புமாம், காஞ்சி-ஒருவகைப்பண்,

மகராசாவையும் மனோமோகிரியையும் வேலைதீர்த்துவிட்டார் போகிறது! ஆகையா விவைகளெல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமாக அந்த மதுரைவீரனை முதன் முதலிற் றொலைக்கவேண்டும்! மற்ற யோசனைகளை யப்பறும் பார்த்துக்கொள்வோம்.—சுவாமீ! இந்தக் காரியத்தின்மட்டு முதலிசெய்விராயினும்மை யொருநாளும் மறவேன்!—ஏகாம்பரேசர்! யான் மகராசாவான பிறகு பலவிதமான திருப்பணிகளுக்கு செயலிக்கின்றேன்! நீ யென்காரியங்களை மாத்திரக் கைகூடும்படி செய்!—

(பாடுகின்றான்.)

ஆசையுடன் யான்பால் லபிடேசஞ் செய்கிற்பே
 வீசரனை தியனவென் றெண்ணுதே நாய்விற
 காசு குரைக்குமோ காண்.

(182)

(திரும்பிப்பார்த்து) ஆகா! என்ன தீர்ஷ்டத்தை யென்னென்று சொல்லுவேன்!—அதோ தனியாய் வருகின்றான் கலாவதியை யடித்துக்கொண்டு போகப் பார்த்த மதுரை வீரன்!—சுவாமீ! 'வரதாசர்' என்ற பெயருமக்கேதரும்;—இதோ வந்துவிட்டான்! யான் கொஞ்சம் பதுங்கி நிற்பேன்!

குலாந்தகன் வருகின்றான்.

(அவன் சிதாந்தனை உடையைத் தரித்துக்கொண்டு சிதாந்தனைப் போல வேட்பூண்டு யிருக்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஓ! கலாவதி!

சுகசீரன்:—(சுட்டியை யொங்கிக்கொண்டு) கலாவதியா? கலாவதியை நீயா சுகிப்பவன்?

(குலாந்தகனைக் குத்துதலு மவன் சீழேவிழுகின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஐயோ! அப்பா! என்னை யிர்த்தப்பாவி சுகசீரன் குத்தி விட்டான்! இனியான் பிழையேன்! பிழையேன்!!

(மூர்ச்சை யாகின்றான்.)

சுகசீரன்:—இரண்டு பகைவர்களில் முக்யமான வொருவன் றொலைந்தான்!—ஏடா! மதுரைவீரா! நீயா கலாவதியைத் திருட்டுத்தனமாய் முத்த மிட்டலன்? 'காத்திருந்தவன் மனைவியை நேற்றுவுத்தவன் கொண்டு போனான்' என்றதுபோல யான்மனைவியாய்க் கொள்ளும்படி யெண்ணிக் காத்திருந்த கலாவதியை நேற்றுவுத்த நீயோ கொண்டுபோகப் பார்த்தவன்? அதுவு மல்லாமல் நீயென்னை யிராச சதசிலை கொல்லுதற் செழுந்தாயல்லேயா? அதற்குத் தக்கபடி நீ தண்டிக்கப்பட்டனை! அதோ மாதவிக் கொடி படர்ந்த வேங்கை விருட்சத்தினருகே யாயோ இருவர் வருகின்றனர்! அவர்களி லொருவன் குலாந்தகன்! அவர்க் ளென்னைப் பார்த்து விட்டார்களே? எதற்கும் யாரெனின்துக் கொள்வேன்!

(ஒளித்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

சிதாநந்தனும் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! யாரோ இவ்விடத்திற் பெரிய குரவிட்
டழுதார்! ஈதென்னை விந்தை! ஒருவரையும் காண்கிலை!

சத்தியப்பிரியன்:—ஏ! சிதாநந்தச் செம்மலை! இப்படிச் சந்தே திரும்புது!
(சிதாநந்தன் திரும்பிப் பாக்கின்றான்.)

அதீதா ஒருவன் ஈட்டியும் கையுமாய் அந்தச் சம்பக மரத்தருகே மறை
கின்றான்! பார்த்தீனயா?

சிதாநந்தன்:—ஆமாம், நாயிருவரு மவனைக் கவனியாதவர்போ விருந்து அவ
னென்ன செய்கின்றன எனன்று பார்ப்பீபாம்!

சத்தியப்பிரியன்:—இதீதா அவன் நம்மை நோக்கியே வருகின்றான்!

சுகசரீரன்:—ஏடா! பாவி! குலாந்தகா! நீ யெங்கிருந்தேடா வந்தனை? கலா
வதி வருவாளென்று வந்தனையே?

(ஈட்டியாற்குத்த வோங்குகின்றான்.)

சிதாநந்தன்:—(விலகிக்கொண்டு) ஏ! பேதாய்! நீ யென்கையினு லுயிரிழக்க
வோ வந்தனை?

(சுகசரீரனைக் குத்துதலு மவன் கீழே விழுக்கின்றான்; மருத்துப் பெட்டியுந்
கைநீழுவிக்கீழே விழுக்கின்றது.)

சுகசரீரன்:—ஐயையோ! மோசம்போனெனே! ஐயோ! தெய்வமே! இப்படித்
துன்மரணமாய்ப் போகும்படி யென் றலைபி லெழுதிவிட்டனையே!

(சுகசரீர னிறக்கின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! இவன்றா னரண்மனையி லரசன் முன்
னர் நம்மைப் பொல்லாதவர்களென்று தூஷித்தவன்! அரசனை மனோ
மோகினி வசப்படுத்தினவன்!

சிதாநந்தன்:—அவ னப்பொழுதே யரண்மனையி லுயிர்த்துறக்கவேண்டியவன்!
ஏதீதா அவனைப் பிடித்த நல்லவேளை விகடவசனமும் நீயு மிருந்து தடுத்தீ
ர்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் அவன்றானே இவன்? நன்றாய்ப்பார்!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாம், அவனே! அதற் கையயில்லை!

சிதாநந்தன்:—அங்கன மாயிற் பாவமன்று அவன் சாகவேண்டியவன்முனே!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆயினு மென்னை தைரியமப்பா! இதனையோசுக்கும்போது
ஒருவேளை யரசனதேவலா விவனிவ்வாறு செய்யவந்திருப்பினு மிருக்
கும்!

சிதாநந்தன்:—என்ன? சத்தியப்பிரியா! நீ கூட இவ்வாறு நினைத்தனை! நன்று!
நன்று!! 'மகாசுத்தவீர' னென்று பேர்பெற்றவனுக்கு இத்தன்மையான
இழிதொழிற் சிந்தனையு முண்டாகுமோ? மற்றிவனை யரண்மனையில்

யான் கொல்லுதற் கெழுந்தமை காரணமாக இவன் யான் போகும்வழியி
லெரளித்திருந்து என்னை யெளிதாய்க் கொல்லலாமென்று வந்தவனே!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாம். மெய்தான். இதுதான் காரணம்! அதற்கைய
மில்லை. இனி, (பாடுகின்றான்.)

*“தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.” (183)

என்ற தேவர் வாக்கிற்கு மாறாக நீ யிவனைக் கொன்றது கியாயமேயோ?

சிதாநந்தன்:—நீ கூறிய பொய்யா மொழி துறவிகளையினுக்கு விதித்ததேய
ன்றி நம்மீனார்க்கு விதித்ததன்று. அன்றியும், (பாடுகின்றான்.)

கோறலுங் கொல்லாமை யேயாகுங் குற்றமில்லா
வீறு வினைக்கு றெனின் (184)

என்ற விடயம் நீ யுணராததன்றே!

சத்தியப்பிரியன்:—நீ கூறுவது வாப்மமேய. மற்ற நாம் யுத்தாங்கத்திற்குப்
போக நேரமாக வில்லையோ?

சிதாநந்தன்:—ஆமாம்.

(இருவரும் போகின்றனர்.)

ஐந்தாங்காம்.

இடம். காஞ்சியி னாண்டினைக்கடுத்த காவிரிகாட்டம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: கலாவதி, வாசந்திகை, மாணிக்கமாலை, பூசாரி.

கலாவதி:—ஏடா! பூசாரி! ஏன் தாமதஞ் செய்கின்றீர்? விரைவினிற் பூசை
பை நடாத்தித் தூர்க்காபாமேசுவரியைப் பிரத்தியட்சமாகு மாறுசெய்.

பூசாரி:—ஆகட்டும் அப்படியே. நாயே! நான் நங்களுக்காகக்கா னினுவரைக்
குங் காத்துக்கொண்டிருந்தேன் அம்மா!—

வாசந்திகை:—சரி. சரி. காரியத்தை நடத்து.

(பூசாரி பூசைசெய்யத் தொடங்குகின்றான்.)

மாணிக்கமாலை:—ஏன்? கலாவதி! காவிரியம்மை பிரத்தியட்சமானுற் பயமா
யிருக்குமே!—

கலாவதி:—அப்படி யவ்வளவு அதிகபயமா யிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்
றவில்லை!

வாசந்திகை:—அவையெல்லா மிதோ தெரிந்துபோகும்.

கலாவதி:—சரி. நாம் பூசையைக் கவனிப்போம்.

பூசாரி:—(காளியை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான்.) அம்மா! காயே! பராசக்தி! லோகாட்சகி! அகிலநாயகி! அதருவண பத்திரகாளீ நீ பிரத்தியட்சமாகி வரவேண்டுமம்மா! —(கலாவதியைநோக்கி) அம்மா! அம்பிகை வெளிப்படுகிற சமயமாயிற்று. நீங்கள் கொஞ்சங்கூடப் பயப்படா திருக்கவேண்டும்.

கலாவதி:—இல்லை! இல்லை!! பயப்படவில்லை!—

(அதித்துப்பாடுகின்றான்.)

தேவீசகர் மாமோகிநி தேசேசாமய சூபி
யாவேறா னாதம்மொடு மாடித்திக மும்மே
பாவேய்புகழ்ப் பாவாயிறை பாலுற்றொளிர் நாரீ
காவேய்குழற் காளியெமைக் கண்பார்த்தருள் புரியே. (185)

*“செய்யதிரு மேனியொரு பாதிகரி தாகத்
தெய்வமுத னாயகனை யெய்தகிலை மாரன்
கையின்மலர்-பாதமலர் மீதுமணு காரகம்
கன்னிதன் மலர்க்கழல்கள் சென்னிமிசை வைப்பாம்.” (186)

அரிபிரமர் புனலாட்டக் கங்கைதலை யிருப்பமதி
யமுத மூற்ற
வந்தமில்சீர் நால்வர்தமிழ்ப் பாமழையா வணைப்பவுடை
யணிதற் கின்றி
நரிபரியாக் கியவனெலாம் வலசித்தன் வைத்தியநன்
னாத னன்றி
ஞாநபண்டி தன்றாதை யெனப்பெற்று நன்ம நந்து
நாங்கொ ளாமேற்
புரைபடுநம் மேன்மையென வனற்கண்கைக் கனல்கொண்டும்
புரந டுக்கம்
புல்லளவு மமையாது பித்தனென வெளிப்போந்து
பொதுமன் றத்துத்
திரிபுறக்கூத் தாடுசெயல் கண்டதன மொற்றியந்நோய்
தீர்த்த வெந்தந்
திரிபுரசுந் தரியம்மே நின்னடிப்போ தெப்போதுஞ்
சுந்திப் பேமே. (187)

பாட்டு. 185 இதனை ‘மதநார்த்தை’ யென்பர் வடநூலார். * கலிங்கத்துப் பாணி.

„ 187. அரிபிரமர் அயிலேகஞ் செய்தலானும் கங்கை சிரத்தின்கணிருத்
தலானுஞ் சந்திரன் சென்னி மீதிருந்து அமுத மூற்றலானுஞ்
சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தார் மாணிக்கவாசகர் ஆகிய எாவரும் செத்
தமிழ்த் தேவார திருவாசக மழைபொழிதலானும் குளிர் யிருத்த

(கள) இராகம்—கைதாரம். தாளம்—ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

விரைவினிலருள் செய்தி யம்ம
மீன லோசனீ யெற்கு

அநுபல்லவி.

விரைசெறிந்து மிளிர்ந் கூந்தற்
றிரையினமுத தேவி வருதி

(விரைவினி)

ச ர ண ம்

கையினிற் கினியினை யுடையாய்
காண்பரி தாகின்ற விடையாய்
துய்யவெஞ் சூலநற் படையாய்
சந்தர வாழைமென் றெடையாய்

(விரைவினி)

(கைகட்பி நிற்கின்றான்.)

பூசாரி:—(காளியை நேரக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றான்) ஏ! இராச ராசேசுரி! திரி
புரசுந்தரி! மகாதுர்க்கீக! இவர்கள் உன்னிடத்தில் ஒருவரம் கேட்குமாறு
வந்திருக்கின்றனர். ஆகையினாலே நீ சீக்கிர மிவர்களுக்குப் பிரத்தி
யட்சமாகி யிவர்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும்!—

(பாடுகின்றான்.)

உலகெலாம் புரக்கு முத்தமி! வாராய்
பலவினை யாடல்செய் பாவையே! வாராய்
அரனோ டாடுறு மம்மையே! வாராய்
பரம காரணப் பைந்தொடி! வாராய்
பின்னற் படுகுழற் கன்னிகை! வாராய்

பாட்டு 187. போது, அணிதற்கு ஆடையின்றி உடனடிக்கங்கொண்ட வெம்
பெருமான், அதனை நீக்குவான் கருதி, “யாமோநரிபரியாக்கினேம்
எல்லாம் வல்ல சித்தராயனேம் வைத்திய நாதப் பெயர் பெற்று
னேம்; அன்றியும் நத்தக்குமாரனோ ஞான பண்டிதனைனப் பெயர்
பெற்றுளான்; ஆகவே யாம் நல்ல மருந்துண்டு இவ்வுடனடிக்கத்
தெ யொழியாதிருப்பே மேல் நத்தம் மேன்மை புரைபடும்” எனக்
கடைப்பிடித்து துதலினிடத்து அனற் கண்ணும் கையினிற் கன
லுமெடுத்துக் கொண்டனனாயினும், அவ்வுடனடிக்க மணுவளவுந்
தணியாமையானே, பித்தனைன வெளியே யோடிப் பொதுவம்ப
லத்திற் பலர் நகைக்கக் கூத்தாடுஞ் செயலுக்கண்டு இஃ தென்
னையென மனம் புழுங்கித் தனது தனபார்க்களாகிய ஒற்றன
மொற்றிச் சூடுறுத்தி அவனுடனடிக்கந் தீர்த்த எமது அம்மையா
கிய திரிபுர சுந்தரியே! நின்னடித்தாமரையை யெக்காலத்த்துஞ்
சிந்தை செய்கின்றேம். தற்குறிப்பணி இது பன்னிரு சீர்க்கழி
செடிவடியாசிய விருத்தம்.

சிங்க மூர்ந்திடுஞ் செவ்வியே! வரராய்
சங்க மணிர்திடுந் தையலே! வரராய்
மேதி யரக்கனைக் கரதிக் கொன்றவென்
மாதர் திலகசு மங்கலை! வரராய்
அகில மெல்லாந் தன்மய மாகிய
செகதி சுரியே! சீக்கிரம் வரராய்.

(188)

(காளி பூசாரியின்மீது வெளிப்படுகின்றான்.)

காளி:—(உரத்தகுரலுடன் பாடுகின்றான்.)

பயப்படல் வேண்டாம்! பயப்படல் வேண்டாம்!!
நயப்படு மொழியுறு நங்ககையே! கேளாய்.
உன்றன் மனத்தி னுளவருத் தமெலாம்
நன்றுணர்ந் திட்டோம். நங்கோ மகளே!
அவற்றை யெல்லா மகற்றிடிப் பொழுதே!
இனிமே னடக்குமல் வீரம்போ ரதனி
ஊனது நாயக ஊந்தை வென்று
வாகை சூடி வருவான். மாதே!
உந்தையு முன்றன் சிந்தை கலங்கிய
மன்னனு மடையார் வருத்த மென்றும்.
இன்னுங் கேனா யெழிலுறு கன்னியே!
நல்லோ ரெல்லாம் நாளுந் பங்குவர்.
அல்லோ ரெல்லா மடியோ டழிவர்.
நம்ப னாகியி னுட்டிய வாரே
யிப்ப ருலகினி லீனிமையாய் முடியும்.
இப்பே ருண்மையை யெப்பொழு தினிலும்
மறவா திருப்பாய் மறவாள் சிழியே!

(189)

(காளி மலை யேறுகின்றான்.)

[யாவருஞ் சிறிதுநேரம் மௌனம்.]

பூசாரி:—தாயே! தங்களுபகாரத்தைத்தான் அடியேன் எதிர்பார்க்கின்றேன்.—
(வணங்கிக் கைநீட்டுகின்றான்.)கலாவதி:—(கவமணிமாலையை யொன்றையெடுத்து) நீ யிந்த கவமணிமாலையைப்
பெற்றுக்கொள்.

(கலாவதிக்கொடுக்கப் பூசாரி வாங்கிக்கொள்ளுகின்றான்.)

ஏன்? வாசந்திகே! மாணிக்கமலை! துனி நரம்போகலாமே.

[யாவரும் போகின்றனர்.]

ஐந்தாம் அங்கம் முற்றிற்று.

பாட்டு. 188. மேதி அரக்கன்—மகிடாசான்.

,, 189. வரி. 7. இவ்வடியினை யுற்றுநோக்க விருப்பொருள் பயக்கும்.
'உனது நாயகன் உந்தையை வென்று' என்றும், 'உனது நாயகனை
உந்தை வென்று' என்றும் இருப்பொருள் பயக்குமாற்றிக்.

அங்கம்—சூ.

முதற்களம்.

இடம்: பாலிக்கும் வேகவதிக்கு மிடையிலுள்ள யாற்றி
டைக்குறை.

காலம்: மாலே:

பாத்திரங்கள்: மேதாநிதி, விகடவசநன், ஆக்தானிகர்கள், கன்
வான்கள், மற்றையோர்.

மேதாநிதி:—இன்றும் மல்ல யுத்த மெப்படி: முடியுமோ? தெரியவில்லை. அந்த
மதுரையிலிருந்து வந்த வீரனும் நம்முடைய மகாராஜாவு மொவ்வொரு
விதத்தினுள் சமமானவர்களே!

முதலாத்தானிகள்:—எனக்குத் தோன்றுகிற மட்டில் நம்முடைய மகாரா
சேர செயிப்பாரென்று நினைக்கின்றேன். ஏனென்றால் இவ்வொத்தனை
யோ கணக்கற்ற வீரர்களோடு மற்றபார் செய்து அவர்களை யெல்லா
மொருநொடியில் வென்றிருக்கின்றனர்!

விகடவசநன்:—ஐயா! கொஞ்சந் திருவாயை முடிக்கெரண்டிருமின்!

(பாடுகின்றான்.)

* “வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கொடி

கொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.”

(190)

என்ற விடயத்தை யுணர்ந்திருந்தால் தாங்களில்வாறு கூறுகின்றீர்களே?
மற்றைப்படி நான் நம்ம மகாராஜா அவர்கள் அங்கச்சேதம் வராமல் யுத்
தஞ்செய்ய வேண்டுமெயென் நெக்கங்கொண் டிருக்கின்றேன்!

முதலாத்தானிகள்:—அங்கச்சேதம் யாருக்கு? நம்ம மகாராசாவுக்கா அந்த
மதுரை வீரனுக்கா?

விகடவசநன்:—ஓ! நம்ம மகாராஜாவுக்குத்தான்! அதற்குத் தடையென்னே?
அவருக்குக் கிடையாமற் பின்னை யாருக்குக் கிடைக்கும் அங்கத்தேசம்?

முதலாத்தானிகள்:—நான் அங்கத்தேசமா கேட்டேன்? அங்கச்சேத மன்றே
கேட்டேன்!

விகடவசநன்:—உமக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கின்றதா? நீ ரேனையா
அங்கச்சேதம் கேட்கின்றீர்?

முதலாத்தானிகள்:—யா னெனக்கா கேட்டேன்?

விகடவசநன்:—பின்னே யாருக்கு?

பாட்டு:—190. இறைவன் விதித்த ஆணையின் வண்ணமே யன்றி வேறெவ்வாறு
ருணு மெதனையு மெத்தகை யோர்க்குந் துய்த்தலரி தென்பதாம்

முதலாத்தானிகள்:—மகாராசாவும் மதுரைவீரனும் யுத்தஞ் செய்யப் போகிறார்களே! இவ்விருவரில் யாருக்கு அங்கச்சேத மென்றேன்! அப்படியிருக்க நீ ரென்ன மெல்லாமோ பேசுகின்றீரே!

விகடவசநன்:—நீர் நல்ல மகாபாபாவந்தாம் யீயா! எழுந்தருளுங்கள். தாங்களிருந்த விடத்திற்கு வேறையான் வைப்போம்! மகாராசா வருகின்றசமயமாயிற்று. இப்போது யாருக்கு வெற்றி கிடைக்குமென்று றுலோசிய்பதை விடுத்துவிட்டு யாருக்கு அங்கச்சேதம் வருமென்று கேட்கின்றீரே! உம்முடைய புத்தி யுலக்கைக் கொழுந்துக் குந்தாணி வேருமாயிருக்கின்றதே!

(முதலாத்தானிகரை கைதொட்ட மர்க்கின்றான்.)

மேதாநிதி:—யீயா! விகடவசநரே! அவரோடென்ன? உம்முடைய வம்பிற் கெல்லா மேற்றவரோ அவர்?

விகடவசநன்:—யீயா! மேதாநிதியாவர்களே! நீங்கள்தாம் பாருங்களேன்! மகாராஜா வவர்களுக்கு அங்கச்சேதம் வருமாவென்று கேட்கலாமா. அப்படிச் கேட்பது மகாபாவமன்றோ?

மேதாநிதி:—சரி. சரி. விகடவசநரே! மகாராசாவவர்கள் வருகிற சமயமாயிற்று? கொஞ்சம் பேச்சை நிறுத்தவேண்டும்! அதோ சோமதத்தனும் வருகிறான்!

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:— (மேதாநிதியாரை நோக்கி) எசமான்களே! மகாராசா வவர்கள் இதோ வந்து விட்டார்கள்.

கேபத்தியத்துட் காளமுஞ் சங்கமு மொலிக்கப் போர்க்கோலம் பூண்டு சயதுக்கன் மனோமோகியோடும் பரிவாரங்களோடும் வருகின்றான்.

யாவரும்:—(எழுந்து நின்று) வெல்க நின்கழல்! வெல்க நின்கழல்!! வேந்தர் சிங்கமே!

(அரசன் கையமைத்தலும் யாவரும் வீற்றிருக்கின்றார்கள்; அரசன் தன்னிரு புறத்திலும் பணிப்பெண்கள் வெண்சாமரம் வீசச் சிங்காதரத்தில் வீற்றிருக்கின்றான்.)

சயனுங்கள்:—(மறைவாய்) ஏ! பிரியதேவி! போனகாரியம் பளித்ததோ வன்றோ?

மனோமோகி:—மனோமோகிசி யெடுத்தகாரியங்களி லெதுதவற்றது? சொல்லுங்கள். கேட்போம்.

சயனுங்கள்:—எல்லாம் சயித்த பிற்பாடன்றோ சொல்லவேண்டும்? (மேதாநிதியாரை நோக்கி) என்ன? மேதாநிதியாரே! நம்முடைய சுகசீரீ ரிவ்வளவு நேரமாயும் வாக்கானோம்!

மனோமோகினி:—ஏதோ காரியமாய்ப் போனார். இதோ வந்து விடுவார்.

விகடவசநன்:—மகராஜா! அவர் யுத்தஞ்செய்யவரைப் போன்று,—(மனோமோகினி யுருத்து நோக்குகின்றான்.) அங்கே மகாராணியார் உத்தரவாய் விட்டது சொல்லவேண்டாமென்று! (மனோமோகினி திரும்பிக்கொள்ளுகின்றான்.)

சயதுங்கன்:—சொல்லுமையா சொல்லும். பாதகமில்லை.

விகடவசநன்:—இல்லை! மகராஜா! கொஞ்சம் பயமாயிருக்கின்றது!—(மனோமோகினி தனக்குள் உக்கரிக்கின்றான்.) அதோ பார்த்தீர்களா? மகராஜா?

சயதுங்கன்:—சரி. சரி. சொல்லும். பயப்படாதீர். நரமிருக்கின்றோம்!

(புன்னகை செய்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—அப்படிச் சொல்லுங்கள்! மகராஜா! இதோ சொல்லுகின்றேன். போர்க்கோலம் பூண்டு வயத்தச்சோலையி லேதோ அவசரமான காரியமென்று வெகுவிரைவாய்ப் போனார்! நாலைந்து நாழிகைக்குமுன் பார்த்தேன்! அதுகிழ்க. நம்முடைய குலார்தக ரெங்கே தானே?

மனோமோகினி:—(தனக்குள்) இந்த விகடவசநன் பார்ப்பானுக்கு என்ன சொல்லியுந் தெரியவில்லை! நம்மை யடிக்கடி யிந்த மாதிரி சபைகளி லிழுத்து விடுகின்றான்! இவனை யெப்படியாவது நம்ம வசப்படுத்தலாமென்று பார்த்தாலும் முடியவில்லை! என்னபணங் கொடுத்தாலும் வாங்கமாட்டேனென்கின்றான்! மிகவு முண்மை யுள்ளவன்போலக் காணப்படுகின்றான்! இவனை யிந்தமாதிரி விட்டிருந்தா லேதாவது வம்புகளிழுத்து விட்டுக் கொண்டேயிருப்பான்! இவனை யெப்படியாவது தொலைக்கும்வழி நாடவேண்டும்!

விகடவசநன்:—நம்ம மகராணியா ரிந்த விகடவசநனை யென்ன பண்ணலாமென்று யோசிக்கின்றார்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் நம்ம மகராஜா இருக்கின்றார் நமக்கு! அதுகிடக்க, நான் தேகட்டதை மறந்துவிட்டீர்களே! ஏன் மேதாநிதியாரே!

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

மேதாநிதி:—அந்தப் பேதை யெங்கே தொலைந்தானே? அதோ அந்த ஆலவரப் வீரர்களும் வந்து விட்டார்கள். இனித் தாமதப்பானேன்?

சிதாநந்தசத்தியப்பிரியர்:—(பாடுகின்றார்கள்.)

முச்சடரு முக்கண்ணு முமுதுலகு மொருங்கின்ற

பச்சைமயில் காதலியாப் பற்றினனைப் பதம்பணியும்

கச்சிரகர்க் காவலனை கழல்புணையும் வேல்வேந்தே

யிச்சைபுடன் வந்தனங்கள் யாமளித்தும் பெற்றிடுவாய்,

(191)

சயதுங்கன்:—வந்தனம்! வந்தனம்!! வம்மின்! வம்மின்!!

(சயதுங்க னெழுக்கின்றான்.)

யாவரும்:—ஐய ஐய விஜயீபவ!—

(யாவரும் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

(சயதுங்களுக்கு சிதாந்தனு யிறைவனை வணங்குகின்றனர். அதன்பின் சிதாந்தன் மருந்துப்பெட்டியைத் தன்னுடைகளிற் றேடி யகப்படாமை யினும் கடவுளைத் தியானிக்கின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—ஏன் தாமதித்தல் வேண்டும்? மேதாநிதியாரவர்களே! போர்! தொடங்கலாமே!

மேதாநிதி:—ஆ! அப்படியே செய்யோம்! (சிதாந்தனை நோக்கி) என்ன? மதுரை யம்பதி மகாவீரரே! சன்னத்தந்தானே?—

சிதாந்தன்:—யானெப்பொழுதுஞ் சன்னத்தமே!

மேதாநிதி:—ஆறாச்சரி.

விகடவசநன்:—(சிதாந்தனிடம் ஓடிவந்து காத்தோடு உரக்கச் சொல்லுகின்றான்.) எங்கள் மகாராஜாவைக் கொஞ்சங்க ண்பார்த்துக்கொள்ளுமையா!—

(சிதாந்தன் நகைக்கின்றான். அதன்பின் இருவரும் மற்போர் புரியத் தொடங்குகின்றனர்.)

[மற்போர் நிகழ்கின்றது.]

[யாவரும் சிறிதுநேரம் மெனனம்.]

மேதாநிதி:—ஆகாகா! அந்தக் கூடலம்பதிக் குமரன் விழுந்து விடுவான் போலும்!—

(சயதுங்கன் மேலுஞ் சிதாந்தன் கீழுமா யிருக்கின்றனர்; அரசனைச் சேர்ந்த யாவரும் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

மனோமோகிநி:—ஆகாகா! நம்மரசர் சயதுங்கர் விழுந்துவிடுவார்போ லிருக்கின்றே!—

[யாவருஞ் சிறிதுநேரம் மெனனம்.]

(சயதுங்கன் தோற்று விடுகின்றான்.)

யாவரும்:—ஆகாகாகா!—

(கோலாகலமெழ யாவரும் ரசனைச் சென்றெடுக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—(எழுந்து சிதாந்தனை நோக்கி) 'மல்லபுத்தமகாவீர சயதுங்கர்' எனப் பெயர்பெற்ற வெம்மீதும் வெற்றிகொண்ட வீரர்பெரும்! நீயும் நின்நேசனு மெம்மை யாண்மையில் வந்து காண்பீர்!—

சிதாந்தன்:—ஆ! இதோ வருகின்றேம்!—

(மனோமோகிநியொழிய மற்றையாவரும் போகின்றனர்.)

மனோமோகிநி:—ஐயோ! தெய்வமே! என்முயற்சிகளெல்லாம் வீணாகப் போய்விட்டனவே! வார்த்தைகளெல்லாம் பொய்யாயினவே!—யானை தன்றலை யிலேயே மண்ணாவாரிப் போட்டுக் கொள்வதுபோல யானெனக்கே

கேடிழைத்துக்கொண்டேனே! யான் சொல்லியபடியே யாசனென்னை யிவ்வூரைவிட்டுத் துரத்திவிடுவானோ?—ஐயோ! சுகசரீரோ! நீரிந்த விரனைத் தொலைத்துவிடுகிறேனென்று போனீயே! உம்மாது; தெரலைக்க முடியவில்லையோ?—அந்தோ! அரசனென்னைப் பொய்சொலி யென்றே சானோ?—என்னை யாச்சரியமா யிருக்கின்றது! நம்முடைய வைத்தியர் அதிகாபலர் மருத்து கொடுத்து மிவன் வென்றனனாயின் இவனது வன்மையின்னு மெவ்வளவு அபரிமிதமோ!—[மொளனம்] சீ! சீ!! நாமென் வருத்தப்படவேண்டும்? நமக்கிந்த ராசரைப்பொல எத்துணையோ சய துங்கராசர்களாகப்படுவார்கள்! நமக்கென்னகுறைவு? இனித்தாமதமின்றிப் போவேம்!—

[மகோமோகிசி போகின்றான்.]

இரண்டாங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சோலை.
காலம்: மாலை.
பாத்திரம்: கலாவதி.

கலாவதி:—(உலாவிக்கொண்டு தனக்குள்) என்ஔெருமான் விரும்பிய வண்மை வயந்தச்சோலையிற் குறிபிடத்திற்கு வந்து விட்டேன்.—இப்பொழுதெல்லாம் யாற்றிடைக்குறையில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும். என் னிறைவன் யுத்தம்முடிந்து இவ்விடம் வருகிறவரைக்கும் சிறிது நேரம் உலாவி வயந்தச்சோலையி னெழிலிப் பார்த்துக்கொண்டு வருவேன்.—(சிறிதுதூரம் நடந்து சென்று உடல்சிலிர்க்கின்றான்.) இதுவன்றெ யென் ஆகந்தநாயகன் யான் பேசிய வற்றையெல்லா மொளித்திருந்து கேட்ட விடம்! ஆகையாலன்றே என்னுடம்பின்கண் ஒருநித இன்ப வுணர்ச்சி யெழுகின்றது!—[மொளனம்.] இம்மரத்தின் மலர்கள் பார்வைக்கு மிகவும் சம்பிபமா யிருத்தலிற் சிலபூப்பறித்துத் தொடுத்து எனது சுகவள்ளல் சிதாந்தனுக்குக் கொடுப்பேன்.—(மலர் கொய்கின்றான்.) இஔெதன்னை விந்தை! இம் மாகந்தமரம் யான் மலர் கொய்யுமாறு தொட்டவுடனே யதிகமாக மலர்கின்றதே! ஈசனே! நின் சிருட்டி மகிமை யென்றே!—[மொளனம்.]—(பாடுகின்றான்.)

கட்கினிமை யுற்ற கவின்வகுளங் காணுத்தம்
புட்பங்க டம்மையென்றன் புண்ணியற்குத் தாரீரோ! (192)
(மலர்கொய்கின்றான்.)

புன்னக நன்மாமே பொற்புடைய குங்குமமே
யென்னுசைக் கோமானுக் கின்பமலர் தாரீரோ! (193)
(மலர்கொய்கின்றான்.)

மன்னுபனி நீரே வளர்பாரி சாதமே
யென்னுயிரீரே மன்னற் கினியமலர் தாரீரோ! (194)
(மலர்கொய்கின்றான்.)

என்ற ஊடனிற்றதை யெய்தியதிச் சம்பகப்பூ
 வென்று நினைத்துதிக்கு மேந்தல் களிசூரத்
 துன்றமன்றற் சம்பகங்கா ரேமலர் தாரீரோ! (195)
 (மலர்கொய்கின்றான்.)

வீசுமிளர் தென்றல்வளர் மென்பொழிற்க னுற்றிலங்கும்
 வாச மிருபவள மல்விக்கைகா னென்னருமை
 நேசத் தலைவனுக்கு நீவிர்மலர் தாரீரோ! (196)
 (மலர்கொய்கின்றான்.)

தள்ளரிய முல்லைகளை சம்பங்கிப் பூக்கொடியே
 கள்ளவிழு மாதவியே காதலன்சி தாநந்த
 வள்ள நனக்கணிய வண்மலர்நீர் தாரீரோ! (197)
 (மலர்கொய்கின்றான்.)

அதிகா அவ்விடத்தில் யந்திரவரவியின் றண்ணீர்பாய்ந்து மல்விக்கை
 முல்லை முதலிய பூச்செடிகள் நறுமணம் விசும் நல்லரும்பேந்தி யின்பக்
 காட்சி யினிது கொடுப்பது தனக்குத் தண்ணீர்துவிசெய்த தாமரைவாவி
 கண்டு ஆந்திக்கு மாறுபொலும்.—[மொனம்] ஆகா! நிலைத்திணைப்
 பொருள்களிலும் பிரதியுபகாரச் சிந்தையிருத்த லெண்ணையாச்சரியம்!
 எண்ணையாச்சரியம்.—(வாவியருகில்நின்று) ஆகா! என்ன இனிமைமாக
 இளந்தென்றல் வீசுகின்றது!—இவ்விடத்திலன்றே யெனது சிதாநந்தத்
 தலைவனைத் தழுவி முத்தமிட் டின்பநுகரல் வேண்டு!—[மொனம்]
 ஓகோ! ஓக்கும்! ஓக்கும்!! வாயுபகவானும் நமது வபந்தச் சோலையின்
 வணப்பைக் காண்பதற்காகவந்து உலாவுகின்றனர் போலும்.—[மொனம்]
 இக்கருமணற் றரையிற் புண்ணை மலர்கள் விழ்ந்திருத்தலையும் வாவியி
 னுள்ளே வெண்டாமரை மலர்ந்திருத்தலையும் உற்று நோக்கினால் நீலநிற
 முடைப வானத்தில் மதி நட்சத்திர கணைக்களோடு தோன்றி விளங்கு
 தல் போலும்! — [மொனம்] இந்நேரம் என்னிற்றைவன் சிதாநந்தன்
 மல்ல யுத்தத்தில் எந்தையைவென்று திரும்புவானோ?—[மொனம்] ஓ!
 அசோகமரமே! எங்கள் பாததீட்சை பெற்று மலருகின்ற நீ, யானும்
 மணக்கவலை மாற்றி அசோக மடையுமாறு செய்வாயோ? — (உலாவுகின்
 றான்.) வேங்கை மாத்திற் படர்ந்தேறும் மாதவியே! நீ நின்காதலனைத்
 தழுவி யிருத்தல்போல யானு மென்னுயிர்த்தகாதலன் சிதாநந்தனை அங்கி
 சான்றாய் மணந்து தழுவித் கோடலென்றைக்கோ! ஓ! வேங்கைமரமே!
 நீ நின் பொன்வாய் மலர்ந்து எனது மணநாளுரைக்கின்றனையோ! அப்
 படியாயின் யான் செய்த பாக்கியமெ பாக்கியம்! — [மொனம்] —

பாட்டு:—195. மண நிறைந்த சம்பக மரங்கான்! துந்தம் மலர்கள் உன்றூட
 வினது நிரந்தினை அடைந்திருக்கின்றன வென்று தும்மைத்
 துதித்த எனது தலைவனாகிய சிதாநந்தன் களிசூரும் வண்ணம்
 நீவிர் உமது பரிசுத்த மாகிய மலர்களைத் தாரீரோ? என்பதாம்,
 எதிர் நிலையணி,

(உடல் சிவிரக்கின்றார்.) இஃதென்னை! இருந்திருந்தாற்போல எனது வலக்கண் துடிக்கின்றதே! — ஐயோ! ‘வலக்கண் துடித்தா லலக்கணுண்டாகும்’ என்பார்களே! — (நாற் புறமுஞ் சுற்றிப் பார்க்கின்றார்.) ஆகா! அவ்விடத்தில் யாரோ ஒருவன் — ஆடவன் — படுத்தாறங்கு வதுபோற் காணப்படுகின்றதே! — சமீபத்திற் போய்ப் பார்ப்பேன். — [மௌனம்] இஃதென்னை! சுகசீரன் போலிருக்கின்றதே! சுகசீரன் றானே? நன்றாய்ப் பார்ப்பேன். ஆமாம். சுகசீரன்றான்! என்னை யதிசயம்! என்னையதிசயம்! இவ்விடம் அவனுடம்பினின்று முகிர மோடியிருக்கின்றதே! — ஆகா! சுவாசத்தைக் காண்கிலேனே! இறந்து விட்டான் போலவே தோன்றுகின்றது! — ஏடா! சுகசீரா! நீ செய்த பாவச் செயல்களுக்கு இவ்வாறு தன்மரணமாய்ப் போனதேமேன்மை யானது! — புலாலுண்ணும் பிரட்டனாகிய சுகசீரனிவன்றானே? என் தந்தையார் சயதாங்கவிரரை மனோமோகிரி வயப்படுத்திய சுகசீரனு மிவன்றானே? தூர்க்குணமெல்லா மோருருவெடுத்த சுகசீரனு மிவன்றானே? கலாவதியைக் கைக்கொள முயன்ற சுகசீரனு மிவன்றானே? ஈசனே! ஏகாம்பரேசனே! ‘கெடுவான் கேடு நினைப்பான்’ என்ற பழ மொழியின் ; பொருளை யின்று தான் அதுபவத்தி னுணர்ந்தேன்! ஏ! காலகாலனே! நினது துட்ட நிக்கிரகஞ்செய்யுந் தன்மையை யென்னென் பேன்! என்னென்பேன்!! — [மௌனம்] ஆ! அவ்விடம் யார்? — என்னுயிர்த் தலைவன் சிதாநந்தனா? — (ஒடிச்சென்று பார்க்கின்றார்.) ஆமாம். அவன்றான்! அவன்றான்!! — (மேலுங்கீழும் பார்க்கின்றார்.) ஐயோ! சிதாநந்தா! சிதாநந்தா!! உன்னுடலிற் குத்துக்காயம் பட்டிருக்கின்றதே! நீ போர்க்கொலம் பூண்டு போகுங்காலத்தி லெந்தப் பாவியேனு மொளித்திருந்து உன்னைக் குத்தினானே? அன்னன் மொளித்திருந்து குத்தினும் அதனை விலக்கிக்கொள்ளும் ஆற்றல் உன்னிடத்தி லில்லாமலோ போயிற்று! ஆகா! இவ்விடத்திலு மொரு குத்துக் குத்தியிருக்கின்றதே! — (அழுதுகொண்டு) என்னிறைவனை நாலைந்து பேர் சேர்ந்து குத்தினார்களே? ஆயிரமக்க ளொருங்கு கூடி மேல்வரினும் அஞ்சாத நீ சாமானி யமான நாலைந்து வீரர்க்கோ வுடைந்தாய்! என்ன புதுமை! என்ன புதுமை! — ஒன்றும் நம்பக்கூடியதா யிருக்க வில்லையே!—சிவபெருமானே! என்னுயிர்க் காதலன்மீது நின்னுடைய திருவருட் பிரேரக மிவ்வாறிருத்ததே! — என்னருமை நாயகனே! சிதாநந்தா! குத்துண்டமையான் மூர்ச்சித்தனையோ? — (மீட்டு முற்று நோக்கிப் பெருமூச் செறிந்து அழுதுகொண்டு) ஓகோ! என்னுயிர்க்குரிசில் சிதாநந்த னிறந்தனானே! — (தரையில் வீழ்கின்றார்.) — ஓ! சிதாநந்தா! இஃதோ நின்விதி! இஃதோ நின்விதி!! — ஈசனே! என் செய்வேன்! என் செய்வேன்!! — (மேல் வீழ்ந்து) என்னின்ப வள்ளலே! உயிர்துறந்தனையோ?

(பாடுகின்றார்.)

ம்ருவலரை யச்சுறுத்தும் வரைமார் பெங்கே
 மணிக்கவச மணிந்ததிற லுடல மெங்கே
 யுருமினமும் வெருவுமட்ட காச மெங்கே
 யுயர்ந்தநெடுங் குந்தமெங்கே யுடைவா ளெங்கே
 பொருதடக்கைச் சிலையெங்கே செவ்வே லெங்கே
 போர்முகத்தி னெவர்தமக்கும் புறங்கொ டாத
 பருவயிரத் தோளெங்கே பரிசை யெங்கே
 பயிரவியே நீயெனக்குக் காட்டாய்! காட்டாய்! (198)

ஓ! சிதாநந்தா! சுத்தவிர சிதாநந்தா! நீயோ உயிர் துறப்பது? யீயோ!
 உன்னை யான் யாமோர் முறையான் மணந்ததே யன்றிக் கனவிசான்ற
 யும் மணந்து சுகவாரியில் தினைத்தாடலாமென் றிருந்தேனே? ஆவ்வள
 வும் மனேரராச்சியமாய் ஈட்டினவே! — நீ யுயிர் துறத்தபின்னர் யானென்
 றும் வேண்டேன்! — (இரங்கிப் பாடுகின்றாள்.)

மழஞா யிற்றி னெழிலேய்க்கும் வண்கொங் கைக்குங் குமக்குமும்பான்
 மெழுகப் பெற்று மணியார மின்னிக் கிடந்த வரைமார்பத்
 தொழுகு முதிரச் சேறாடி யுருமே றீனையா யாருயிர்நீ
 வழவி யிழந்த வகையென்னை மாயங் கொல்லோ வடிவேலோப்? (199).

வாளார் வனச மலர்க்காத்தாய் வாகை மாலை வயங்கெழிற்றோட்
 காளா யெனகண் ணிணைவிளக்குங் கதிரே ஞானக் கலைதீயே
 மாளா நின்றென் மனம்வருந்த வைத்தாய் சகுண மன்னவர்தஞ்
 சூளா மணியே சிதாநந்தத்தோன்ற ளிஃதென் சூழ்ச்சிகொலோ? (200)

பக்கம். 143 வரி 13—16—தற்குறிப்பணி.

,, 143 வரி 16—17—வேற்றப்பொருள்வைப்பணி.

,, 143 வரி 21—22—தற்குறிப்பணி.

,, 143 வரி 23—26—உவமையணி. இக்கருத்து ஆசிரிய வசனமாக்கொண்
 டது.

,, 143 வரி 32—33—வேங்கை பூத்தால் அது மணவினை செய்யுங் காலத்
 தைக் குறிக்குமென்பது தொல்லாசிரியர் துணிபு.
 இதனை 'வரையாந ஞ்ணர்த்தல்' என்னு மகப்பொருட்
 டறையானு முணர்க.

பாட்டு. 198—தலைவனை யிழந்த தலைவி அவனிறந்து கிடக்குங் களம்புக்குப்
 பைரவியாகிய பத்திரகாளியை நோக்கி யிவ்வாறு கூறும் மரபினைக்
 கலிங்கத்துப்பராணியிற் கனம்பாடிய பகுதியிற் பதினமூன்றாஞ்
 செய்யுளிற் காண்க.

பாட்டு. 199—'எய்க்கும்' என்பதனை 'மணியாரம்' என்பதனோடு கூட்டுக. உவமை
 யணி.

,, 200—கண்ணினை விளக்குங்கதிர்—இரவி. சூளாமணி: சிரோரத்தினம்;
 தேவமணி யிரண்டனு ளொன்றுமாம்.

பொன்னிற் செய்த வமளியின்மேற் பூவி றியன்ற வணைமேவி
யன்னே வெளியே னடிவருட வமரு மஞ்சத் திருத்தலன்றி
மன்னு மிந்த வயந்தவனம் வந்து வன்பூ வணையின்மறிந்
தென்னே வொன்று மிசையாம லிருந்தா யெனையாள் கோமாளனே? (201)

காண்டற் கரிய நினதுபடங் கையிற் கொண்டு நினைமணப்பான்
வேண்டி நின்ற வெனதிதய மிளிரு மீனை நினதழுகு
மாண்ட முகத்து மிகக்கறுத்து வளைந்து விளங்கு மீசையெனுந்
தூண்டிற் பொன்னிற் படுத்திழுத்த தூய நேய மீனவவோ! (202)

விந்தா சலமும் வெருவியுரு வீந்த தெனலாம் படியுயரு
மைத்தார் புயத்து வழுதியர்த மன்னே நறிய பொன்னலர்வேப்
பந்தா ரகலத் தடல்சான் றவைய னேசெந் நாப்புலவர்
சிந்தா மணியே சிதாநந்தச் சிம்பு ளேபென் செல்வாவோ! (203)

தூப்பண் பாடுஞ் சரும்பரென்மை தோய்ந்த விழிபெண் வண்டெனவென்
மீப்பாய் தலும்யா னினைவிளித்து விலகி யோடத் தாள்கன்றிச்
சேப்ப வவற்றை யுடன்போந்து சிறந்த நினது கையிற்பிடித்து
மாப்ப வளநேர் வாயிலொற்றி மடிமேற் கொண்ட மணாளாவோ! (204)

பூவர் சோலை மணியவந்தப் பொலிவார் கொடிசேர் பந்தரினயா
மேவும் போழ்து சிலம்பொலிப்ப விரைந்து போந்த வோதிமத்தை
யாவ லோடென் னடைகற்பா னடைத்த தென்று புகழ்ந்துரைத்த
பாவ லாள தமிழேன்பாற் பரிவு கூர்ந்த விறைவாவோ! (205)

பாட்டு. 201—வன்பூ = தரை. தகாமையணி.

,, 202—இதன்கண்ணே கலாவதியினது இதயத்தை மீனாகவுஞ் சிதாநந்த
னது மீசையினை அம்மீனைக் கோடற்குக் கொண்ட தூண்டிற்
பொன்னாகவுஞ் சிதாநந்தனையே செம்படவகைவு முருவகஞ் செய்
திருத்தல் காண்க. மீனவன்: பாண்டியன், செம்படவன். “கண்
னின் வலைகலந்து வீசினபோதன்ன மீனிழந்தார்.” — திருக்
கோவையார்.

பாட்டு. 203—சிந்தாமணி: விருப்பத்தைத்தரு மிரத்தினம்; தேவமணி யிரன்
டனு ளொன்று. சிம்புள்: சிங்கத்தின் வையரியாய சரபமென்னு
மெண்காற் பறவை.

பாட்டு. 204—மயக்கவணி, கையிற் பிடித்து: நுகாரக் குறுக்கம்.

,, 205—தற்குறிப்பணி. இதற்கு மயக்கவணி யுறுப்பு. பூவர்சோலை: பூஞ்
சோலை; அர்: கட்டுரைச் சவைபடவந்ததோ ரசை. “பூவர்சோலை
புகுவலென் றெண்ணினான்.” எனச் சிந்தாமணியிற் பதுமையா
ரிலம்பகத்து 163-ஆம் செய்யுளிற் காண்க. ஆண்டுப் ‘பூவர்’ அர்-
பகுதிப்பொருள் விசுதி யென்றனர் நச்சிஊர்க்கிவியர். இனி ‘அர்’
போலி யென்பாரு முண்டு. சிலம்பொலியும் அன்னப் புள்ளொ
வியு மொக்கு மாதலிற் “சிலம்பொலிப்ப விரைந்து போந்தவோதி

நெய்தற் பூவைத் தார்புனைத னெடுந்தோட் கண்வேள் சிலையெழுத
 ரெய்யிற் குழம்பா லெனதனமே றாய மீனக் கொடிவரைதல்
 கையில் வில்லைத் தொழில்கோடல் கண்ணிற் கரிய மைதீட்டல்,
 செய்தல் வல்ல சிதாந்தச் செம்மா லென்றன் றலீவாவோ! (206)

வயிரத் தோடு மணிக் குழையும் வளர்மா முத்த மாலையெழு
 செயிர்தீர் தகரக் குழலுமெழில் சேர்ந்த றுதலுந் திருத்திரனி
 பயிற் லுற்ற கரமுடையாய் பைஞ்செச் தமிழ்தேர் பாவாண
 கயிலை காணச் சென்றனை யோ கருத்தியா னழிதல் காண்கிலையோ? (207)

பெண்ணப் பிறப்பா டைவரும் பெரிது விரும்பும் போழ்கு
 நண்ணு மெனது பெருமானே நவையில் பாண்டிக் குலதிலகா
 மண்ணும் விண்ணு மொருங்காளு மன்னே யருமை மறையவென்றன்.
 கண்ணே யனை காத்தலென கையற் றயர்ந்தேன் காணுகியோ! (208)

[மெளனம்.]

ஐயோ சிதாந்தா வாருயிரீர் போக்கியது
 மெய்யோ விளம்பாஅய் வீரர் சிகாமணியே! (209)

ஆர்த் நாயகனை யன்புருக்கொண் மன்மதனை
 யேனிந்த ஆனெடுத்தே னின்பமறும் பாதகியேன்! (210)

நாதகியே பாதிரியே சம்பகமே மாதவியே
 பாதகியேன் வாழ்வெல்லாம் பாழாகி விட்டனவே! (211)

இன்ப மிழந்தெனியே னேக்கவலை யிற்பட்டுத்
 துன்ப முழத்தலையென் ரோழியரே காணீரோ! (212)

மாண்டான் சிதாந்த மாவீர னென்றபினர்
 வேண்டேன்யான் வேண்டேனிப் புன்பிறவி வேண்டேனே. (213)

(அயர்ந்து விழுகின்றான்.)

ம்” என்னப்பட்டது. “மென்சிறையனமென மிழற்றும் பரிபுர
 மணிந்து” என நடைநுத்தினும், “காவியாய்க் கருங்கரைர் காமர்
 பூஞ்சிலம், பாலியாய் மாளிகையதிரக் கேட்டொறந், துவி வான்
 பெடை துணைதுறந்த கொல்லென, வாவீவா யீளவன மயங்கு
 மென்பவே.” எனச் சூனாமணியினும் கூறியிருத்தல் காண்க.

பாட்டு. 206—இச்செய்யுளைக் கலித்தொகை நெய்தற்கலி 26-ஆம் பாட்டில்
 “நெய்த னெறிக்கவும்.....ரோளாள்பவன்” என்ற பாவடிகளுட
 டொப்பிகு.

208—“ஆடவர் பெண்மையை யாவாவுந் தோளினாய்” என்றார் கம்பரும்.
 உயர்வு நலிந்தியணி.

210—அன்புருக்கொண் மன்மதனே; இல்பொருளுவமையணி,

(மீட்டுமெழுந்து) அவ்விடத்தி லேதோ கிடக்கின்றதீ?

(மருந்துப் பெட்டியைக் கையிலெடுக்கின்றான்.)

ஓகோ! இஃதொரு மருந்துப்பெட்டிபோலும்! இதன் பேரிலென்னையோ வெழுதியிருக்கின்றதீ! (படிக்கின்றான்.) “இதனை யுண்ண மறவாதே!” என்றெழுதியிருக்கின்றதீ! என்னை மருந்தோ இது? தெரிந்திலதே! எஃதேயாயினுமாயுக. (சிறிது மருந்து அருந்துகின்றான்.) இஃ தென்னையோ கைப்பாயிருக்கின்றதீ! ஒருவேளை விடமாயிருக்குமோ? என்னையோ மயக்கமுண்டாகின்றதீ! விடந்தான்! விடந்தான்!! விட மாயின் “இதனை யுண்ண மறவாதே” என்று எழுதப்பட்டிருக்க மாட்டாதே! ஓகோ! என்னிஹைவன் சிதாநந்தன் தான் மண்ணுல கைத் துறந்து விண்ணுலகம் புகுந்தாமயால் என்னையும் இம் மருந்துண்டு விண்ணுலகிற்கு வருமாறு கருதி “இதனை யுண்ண மற வாதே” பென்றெழுதிப் போட்டு வைத்தனனோ? அப்படி யிருப்பினு மிருக்கும்! ஐயோ! மயக்க மதிகமாகின்றதீ!

சிதாநந்தன் ஒருபுறத்து வருகின்றான்.

ஓ! சிதாநந்தா! சிதாநந்தா!! இதோ நீயிருக்குமிடத்திற்கு வந்துவிட் டேன்!!

(ஐயே மயங்கி வீழ்கின்றான்.)

சிதாநந்தன்:—ஓ! கலாவதி! கலாவதி!! நின்னருமைச் சிதாநந்தன் இதோ இருக்கின்றேன்! இருக்கின்றேன்!! (ஓடிவருகின்றான்.) ஆகா யான்வாத் தாமதமாய் விட்டதென்ற கோபத்தினாலோ என் கண்ணை யிவ்வாறு செய்கின்றனை?

(பாடுகின்றான்.)

பாகையும் வென்றநற் பண்பு சேர்மொழி
யோகையின் மிழற்றிடு முயர்ந்த பூவையே
கேகய மேயெழில் கிளரு மன்னமே
கோகில மேயென்மேற் கோப மேகொலோ?

(214)

ஓ! கலாவதி! ஓ! பிரியநாயகி! என்னுயிர்க்காதலீ! நீயென்மீது கோபித் துக்கொள்ளுப்படியாக யானென்ன தவறு செய்தேன்? போர்முடிந்தது முடனே யொரேயோட்டமா யொடிவந்தேனே! அப்படியிருக்க, நீ யென்மீது கோபிக்கப்படாதேடி யென்முத்தே! (பாடுகின்றான்.)

திங்கண்முக மானேதே நேமாகச் செங்கமல
மங்கைதிற நின்வாய் மலர்.

(215)

(முத்த மிடுகின்றான்.)

பாட்டு. 215—இது விருச்சிகபந்தம். இதனிலக்கணத்தை யுபதேச முறையா னுணர்க. மாகச்செங்கமல மங்கை—தெய்வத் தன்மை பொருந்திய செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் மங்கையே!

[மௌனம்] ஏது நானென்னவேண்டியும் பேசமாட்டே நென்கின்றனை? நீயிதுவரைக்கு மிந்தமாதிரி யென்னை ஊடினாயல்லையே! அப்படியிருக்க, இஃதென்னை! [மௌனம்] ஓகோ! யான் உன்றத்தையார்மீது வெற்றிகொண்டதை வந்தஉடனே சொல்லவில்லை யென்பதுபற்றியோ ஊடுகின்றனை! ஏ! ஆனந்த நாயகி! இன்பவல்லி! யானுன்றத்தையாரை வென்று வாகைமரலை சூடி வந்திருக்கின்றேன்! எழுந்திரு! எழுந்திரு!! [மௌனம்] என்னன்பே! என்பிழைக்கையெல்லாம் பொறுத்து என்மீது கருணைபுரிவாய்! (வணங்குகின்றான்.) யானென்னவணங்கியு மெழுந்திருக்கமாட்டே நென்கின்றனையே! இஃதென்னை யாச்சரியம்! [மௌனம்] ஓகோ! மயக்கம்போலும்! இவளுக்கிப்போது மயக்கமுண்டா வதற்கு ஒரு காரணத்தையுங் காண்கிலேனே! ஒருவேளை “என்னிறைவனுக்கு யுத்தத் தின்கண் யாது நேரிட்டதோ” என்ற ஏக்கத்தாலுற்ற மயக்கமோ? ஐயோ! ஏதோ மருந்துன் டிருக்கின்றனன்போலும்! (மருத்துப்பெட்டியை யெடுக்கின்றான்.) ஆகா! இது நமக்கு மகாருஷி கொடுத்த அமிர்தகுளிகையாயிற்றே! இதனை யுட்கொண்டால் மயக்கமு முண்டாகுமோ? ஓகோ! இது வஞ்சகமாய்த்தா விருத்தல்வேண்டும்! அப்படியிருப்பினு மிம்மருந்தை யிவளுன்பானேன்? (சுற்றிப் பார்கின்றான்) ஐயோ! மோசம் போய்விட்டதுபோலும்! ஏடா! பாவி! குலாந்தகா! நீயோ எனக்கு இடையூறாய்வந்தனை? என்னுடைய வுடைக்கையெல்லாம் காணுதுகவாந்துள கள்வன் நீயேயோ? அந்தோ! பாதகா! நீயிதற்கோ திருடினாய்? ஐயோ! தெரியாமற் போயிற்றே! உன்னை யானென மயங்கியே இம்மருந்தை யுட்கொண்டு என்னுயிரிக்காதலி யுயிரிழந்தனன்? ஐயோ! செய்வமே! இஃதோ என்விதி! இஃதோ என்விதி!! (தலையிலடித்துக் கொள்ளுகின்றான்.) ஏடா! பாவி! குலாந்தகா! நீயிதந்துக் கேடிழைத்தனையே! எங்குளிருவர் குலத்திற்கும் அந்தக னாய்ப் போந்தனையே! ஏடி! சம்பகப் பூவேனத் தயங்குமேனியாய்! இயற் கையின் மணங்கம ழினிய கூந்தலாய்! மானமே யுயிரெனு மாண்ட கோளினாய்! குணப்பெருஞ் செல்வியே! கோமளத் தையலே! மெல்லியற் பாலையே! என்னுயிரிச் சலாவதி! உன்னை யிந்நகரிற் கண்டது முதல் யான் பட்டபாடுகளை யென்னவென்று சொல்வேன்! உனக்காகவன்றே யுன் றந்தையாரோடு மல்ல யுத்தஞ் செய்ய விணங்கினேன்! ஏடி! இன்ப ரசமுறு மினிய கனியே! சலாவதி! யான் வெற்றியடைந்ததை யினியார் பாலுரைப்பேன்? ஓ! என்னின்னுயிர்ப்பாங்கனே! சத்தியப் பிரியா! நீ யுனது நண்பன் சிதாந்தனை யிழந்தாய்! என்னருமைத் தாயே! ஆந்த வல்லி! தந்தையார் சுகேசரே! நீவிருயிருந் தவங்கிடந்து பெற்ற

வரி 8-9—தலைவன் தலைவியை பூடல் நீக்கக் கருதி வணங்குதல் இன்ப தூலாணாகக் கேட்டுணர்க. “ஆதிபகவன் நனதூடல்” என்ற பிரயு விக்க லீலைச் செய்யுளினு மிக்கருத்துண்மை காண்க.

வரி 26-29.—பதுமீதி ஜாதிப் பெண்டி ரிலக்கண மீண்டுக் காண்க.

தமதொசை மகனை யிழந்தீர்! ஏடி! எள்ளின மலசென விலங்கு காசியாய்!
தெள்ளவிறு தூறிடுஞ் செய்ய வாயினாய்! என் புயங்களுக் கணியெனப்
பொவிந்த நங்கையே! கலாவநீ! உன்னை யக்கினி சாட்சியாய் மணந்து
சகியாம லுயிர் துறக்கின்றேன்! இதீதா உனக்கு யான் கொடுத்த மோ
திர மிருக்கின்றதே!

(இரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

நக்கசோ முங்குலக் தடத்திற் றுமரைப்
பக்குவப் போதெனப் பகரும் பான்மைபா
யிக்குமெ கைத்திட விசைக்குர் தேமொழிச்
சக்கிர வாகமே தணந்தெம் கேகிளுப்? (216)

கல்லியும் காதலும் கணியப் பூத்திடு
மல்வளர் குணனெனு மணம்ப சப்புமெ
னில்வளர் முல்லையே யென்ன யானாறு
செல்வியே தமிழையாய்ச் சேற னீதியோ? (217)

தெழுமலர் கொய்துமெல் விரல்கி வந்தன
விழுமலர்ச் சுகளிற்பட்ட டடிமெ சிந்தமா
வுழுமலர் தாக்கியென் னிராடெயா சிந்ததென்
நெழிலுற விசைப்பவ னேயெம் குற்றன்? (218)

வரி 1-3—பதுமினி ஜாதிப் பெண்டி ரிலக்கண மீண்டுக் காண்க.

பாட்டு. 216—சோழர் குலத்தை யொரு தடாகமாகவுக் கலாவதியை யதன்க
ணுள்ள மலரும் பக்குவ மெய்திய தாமரைப் போதாகவும் குறித்
திருத்தல் காண்க. சக்கிரவாகம் = இரவியைக் கண்டின்புது உ
மொருவகைப்புள். தாமரையுஞ் சக்கிரவாகமும் பரிதியி னுதயம்
விரும்புதலிற் கற்பனைக் கேற்பச் சிதாந்தனைச் சூரியனெனக்
கோடல் சிறப்பு.

217—கல்லி காதலாகிய விரண்டு மலர்களைத் தன்னகத்தேந்தி கற்குண
மாகிய கறுமணம் வீசும் முல்லைக்கொடியே! என்பதாம். வன
முல்லையி னின்றும் வேறுபடுத்தற்கு 'இல்வளர் முல்லை'யெனப்
பட்டது. கற்பினுக் கழிகுறி முல்லை யாதல்பற்றி யிங்ஙனக்
கூறிற்று. கற்புடை மங்கை தனித்து யாண்டுஞ் சேறல்தா தாதலி
னில்வா டுரைக்கப்பட்டது.

பாட்டு. 218—“மாவுழுமலர் தாக்கி யென்னிடை யொசிந்தது”; வண்டு கிண்டு
மலர்களைக் கூந்தலிற் றுங்குதலானென திடை தளர்ச்சியுற்றது.
இக்கருத்து 'வண்டோச்சி மருங்கிணைதல்' என்னும் அகப்பொ
ருட்டுறையினுண்மை காண்க.

கனிநரூப் பிலிற்றுபூங் கனிச்செவ் வாயினாய்
வளியினை யுயிர்ப்பினுன் மணமு றுத்துவா
யெளியனிவ் விருளிநுந் தேங்கு மாவிடுத்
தொவிதவழ் மேனியா யொளித்த தெங்கனோ? (219)

அனிச்சமு நெருஞ்சிலா யஞ்ச மம்புயத்
தனிச்சிறு தாளினாய் தாழை வான்மலர்ப்
பனிச்சையங் கூந்தலாய் பசிய மஞ்சையே
கனிச்சவை மெழியினாய் கரந்து நின்றியோ? (220)

சேறிமணிச் சிலம்படி சிறிதெ டுப்பினு
மிறுமெனு மிடையினு யினிமை பெய்திய
வெறிகமழ் மெய்யினாய் விளங்கு மின்னனா
யறிதுயி மலர்கூடியோ வாடல் செப்தியோ? (221)

மங்கையர் திலகமே மணிப்பொன் றாமே
திங்களு நாணுறத் திகழ்மு கத்தினாய்
செங்கயற் கண்ணினாய் சிறந்த கண்ணியே
யெங்கொளித் தாய்கொலெ னின்ப வல்லியே? (222)

கந்தரக் கிள்ளையே சுடரும் பூணினாய்
சந்தமார் வடிவுறு தைய லேயென்றன்
மந்தவா ணகைசெறி மாத ராய்மணிப்
பைந்தொடி யேயெங்குப் பறந்திட் டாய்கொலோ? (223)

பாட்டு. 219—“வளியினை யுயிர்ப்பினுன் மணமுறுத்துவாய்”: தனது மூச்சினு
னே காற்றினிடத்து வாசனை யேற்றுகின்றவனே! மூன்றாம்
மூன்றாம் அங்கத்திறுதியில் “ஏ! கலாவதி! நீயே யென் அறி
வின் பிரகாசம்! நீ யென் பக்கலிராவிடில் யான் காணுமொளி
யும் ஒளியா?” என்று கூறியதற் கேற்ப “அளியனிவ்விருளிநுந்
தேங்குமா விடுத்தொவித வழ்மேனியா யொளித்த தெங்க
னோ?” என்றான் சிதாநந்தன்.

220—“அனிச்சமு மன்னத்தின் றாவியுமாத, ரடிக்கு நெருஞ்சிற்பழம்”
என்ற நீருக்குறையு மிதனுட னெப்பினே. மன்மதனுடை வா
ளாதலின் “தாழைவான் மலர்” என்றது.

221—“அடி சிறிது ஈடுப்பினும் நின்னிடையினும்” என்று நின்றன் மா
ணிக்கப் பால் செறிந்த சிலம்புகள் அரற்றிச் சொல்லா நிற்கும்
என்பதாம். வெறி = நறுமணம். வெறி கமழ் மெய்யுடைமை
பதமினிப்பெண்டி ரிலக்கலாம். ஆடல் = விளையாட்டு.

222—எதிர் நிலையணி.

பாடகச் சிறழ்ப் பாவையேமணிச்
 சூடகக் கையினாய் சுருண நாரிநா
 மூடியுங் கூடியு முற்ற வின்பெலா
 நாடக மாயின நங்கை நாயகி!

(224)

ஆவியே யமுதமே யருஞ்சஞ் சீவியே
 கூவியே யெனைத்தமுடங் கோக மேயென்றன்
 நேவியே நினைத்துனைச் சிந்தை மாழ்குறும்
 பாவியே னிறந்திலென் பார்த்து முல் னையே!

(225)

[சிறி துநோம் மெளனம்.]

ஐயோ! கலாவதி! கலாவதி! இதோ யானும் நின்னிடம் வருமாறு புறப்
 பட்டுவிட்டேன்! புறப்பட்டுவிட்டேன்!!

(தற்கொலை புரிவான் வாளை யோச்சுகின்றான்.)

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன்.—பதறாதீர்! பதறாதீர்! நின்மின்! நின்மின்!!

(விகடவசநன் சிதாநந்தன் கையைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

ஐயெதென்னை! பாண்டியவீரமே! ஒரு பெண்ணிற்காக நீவிரியிற் துறப்ப
 தென்றால் அது நன்றா யிருக்கவில்லையே! —மேலு மம்மாது சிரோமணி
 யிறந்திலனே! காண்மின். ஏதோ மயக்கமா யிருக்கின்றனள்போலும்!

சிதாநந்தன்.—ஓ! விகடவசநரே! என்னருமைக் கலாவதியைச் சமாளியமான
 வொரு பெண்ணாகவோ நினைத்தீர்?

விகடவசநன்.—அல்லாமற்சீபாலு லவள் ஆண்மகனோ? எனக்குக் தெரி
 யாதையா! அவள் பெண்ணோ ஆனோ அது தங்களுக்குத்தான் றெரியும்!

சிதாநந்தன்.—என்ன? விகடவசநரே! வினாயாடுகின்றீர்! இதுவோ வினாயா
 டுஞ் சமயம்?

விகடவசநன்.—பின்னே யெது? வெகு நன்றாயிருக்கின்றது! (பாடுகின்றான்.)

பாட்டு. 224—'நாயகர்' என்னும் வடசொல் தமிழில் நாயகியென்று மருவிற்து.

,, 225—கோகம்=சக்கிரவாகம்.

“பானையார் தன்மை செத்தும் பாலனார் தன்மை செத்துங்
கானையாம் பருவஞ் செத்துங் காழுறு மினமை செத்து
மீளவின் மொய்ப்பு செத்து மேல்வரு மூப்பு மாகி
நானாஞ் சாகின் றுமா நமக்குநா மழாத தென்னோ?” (226)

அப்படியிருக்க ஒருவர்க்காக மற்றொருவ ரழுவானேன்? அஃதன்றியும்,
அதோ பார்மி னையா கலாவதியின் கையசைகின்றது! யானது மயக்கந்
தானென்று முன்னரே சொல்லவில்லையா?

சிதானந்தன்:—ஆகா! கலாவதி! மோசஞ்செய்யத் துணிந்தேனே!

(பாடுகின்றான்.)

என்னுயிர்த் தலைவியே யெழிற்க லாவதி
யின்னிசை யாழ்குழ லியையுந் தீஞ்சொலாய்
பொன்னனை யாயுயிர் போக்கி னுயென்றே
யென்னமோ சஞ்செய விசைந்திட் டேனரோ? (227)

[மௌனம்.]

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

அப்பா! சத்தியப்பிரியா! சிறிது போதிற்குள்ளே யிருகுலத்தையு
மொருங்கே தொலைக்க வெண்ணினேனே! என்னைமதியினம்!! என்னை
மதியினம்!!

சத்தியப்பிரியன்:—என்னசமாசாரம்? என்ன? என்ன?

லிகடவசநன்:—ஒன்றுமில்லை! ஒன்றுமில்லை!! நீர்சென்று ஆதோ அந்த யந்திர
வாஷியிலிருந்து கொஞ்சந் தண்ணீர் வெகு சீக்கிரமாய்க் கொண்டுவம்
மின்! தாமதஞ் செய்யாதீர்!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அப்படியே! இதோ கொண்டுவந்து விட்டேன்!

[சத்தியப்பிரியன் விரைந்து போகின்றான்.]

பாட்டு. 226—தூண்டல கேசி: பாளை=பாளைப் பருவம். அது கருவில் ஒரு
பருவமாம். அதனைப் ‘பீன்’ என்பாருளார். ஈண்டுச் சாத
லாவது நாம் ஒன்றினின்றும் நீங்குதலாம். இவ்வாறு நாடோ
றும் சிறிது சிறிதாக நாம் செத்துக்கொண்டிருப்பவும் அதனை
யொரு சிறிதும் பாராட்டாமலும் அதுபற்றி யிரங்கி யழாமலும்
மிருத்தலென்னை கொல் என்பதாம். அஃதாவது கந்தம்உடல்
பாளைப்பருவம் நீங்கிப் பாலபருவமுதலும் அதன்பின் பால
பருவம் நீக்கிக் காளைப்பருவமுதலும் இன்னுயிவ்வண்ணமே
பல பருவமுதலும் இயற்கையாமாறுபோல நமது உயிரும்
ஒருடலினீங்கி மற்றொருடலுதலும் இயற்கையே யாகவும்
அதுபற்றியாம் அழத்தலைப்படுதல் யாவர் மாட்டும் நகைவனை
க்குமேயன்றி வேறு பயன்றாதென்பது இதனார் குறிப்பிக்கப்
பட்டது.

விகடவசநன்:—யாரங்கே? குலாந்தகன? ஆகாகா! அவனை யார் குத்தினர்? இந்தப்பயல் சுகசரீரனே?

(குலாந்தகனை நன்கு திருப்பிப்பார்த்த உயிர்
தூரத்திலனென் றறிகின்றான்.)

இருக்கட்டும். இவன்மீதுத் தண்ணீர் தெளித்துப் பார்ப்போம். சத்தியப்பிரியரும் வரட்டும்.

சிதாநந்தன்:—ஓ! விகடவசநனே! நீவிரன்றோ எம்மிருவரையு முயிர்துறத்தவினின்றும் காப்பாற்றினீர்! உமக்கு யானென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்!

விகடவசநன்:—நீ ரெனக்கு வேறொரு கைம்மாறுஞ் செய்யவேண்டாம்! ஒரே யொரு காரியமாத் திரஞ் செய்தல்வேண்டும்! அதனை நீர் செய்வீராயின் நீரெனக்குச் சுகவ வுதவியுஞ் செய்தீரென்று நினைத்துக்கொள்வேன்!

சிதாநந்தன்:—இத்தகைய வுபகாரிக் கெது செய்தாற்றான் நகரது? உமது விருப்பத்தின்படியே செய்கின்றேன்! சொன்மின் உமது விருப்பத்தினை.

விகடவசநன்:—ஏது? எனக்கேற்ப நீவிர் என்விருப்பத்தை நிறைவேற்ற மாட்டீரென்றே தோன்றுகின்றது.

சிதாநந்தன்:—இல்லை. இல்லை. அப்படி நீணயாதீர்! யானொருதலையாய்ச் செய்கின்றேன். உரைமின் துமது விருப்பத்தை.

விகடவசநன்:—எனது விருப்பத்தையா?— நீவி ரிவ்வள வுறுதிமொழி கூறியுஞ் செய்வீரோ மாட்டீரோ வென்ற வையப்பாடினனுமுளது.

சிதாநந்தன்:—யானெவ்வள வுறுதிமொழி கூறியு மிவர்க்கென்மீது நம்பிக்கை பிறத்திலதென்றால் யானினி யென்செய்வது? வேறெவ்வுறுதிமொழி கூறவேன்? ஓ! ஐயிரே! நீரையப்பாடாதீர். நீவிர் கூறும்வண்ணமே செய்கின்றேன். தாமத்யாதீர். கூறுமின். கூறுமின்.

விகடவசநன்:—அப்படியாயின் அது வேறொன்றுமில்லை! நீர் “இனிமேல் யானெந்தக் காரியங்களிலும் பதறுகிற்பே னல்லேன்” என்று வாக்குத் தத்தஞ் செய்ய்மின்! அதுவேயெனக்கெல்லா வுதவியு!

சிதாநந்தன்:—என்ன? விகடவசநனே! இதுதானே? வேறொன்று மில்லையோ? வேறென்னையோ சொல்லப்போகின்றீ ரென்றன்றோ நினைத்தேன்! இது செய்வதென்? ஒரு வருத்தமோ?

விகடவசநன்:—இது செய்யாமற்றானே யொரு பெருங்கெடு விளைக்கத் தெரிடக்கினீர்! ஆகையா லுடனே வாக்குத் தத்தஞ் செய்ய்மின்!

சிதாநந்தன்:—ஓ! அப்படியே செய்கின்றேன்!

விகடவசநன்:—எப்படி? அதனை நன்றாய்ச் சொல்லிவிடும்?—

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

சிதாநந்தன்:—“இனிமேல் யானெந்தக் காரியங்களினும் பதறுகிற்பேனல்
லேன்.”—

(சத்தியப்பிரியன் நண்ணீர்கொண்டு போந்தவுடனே சிதாநந்தன் கவர்
வதியைத் தனது மடிமீதுருக்கச் செய்து அவனது முகத்திற் நண்ணீர் தெ
ளித்தலும் கலாவதி கண் விழிக்கின்றான்; விகடவசநன் குலாந்தகன் முகத்
திற் நண்ணீர் தெளித்தலும் அவனுங் கண் விழித்த ‘விகடவசரோ’ என்
கின்றான்.)

விகடவசநன்:—சரி!—

கலாவதி:—ஆம்மா!

சிதாநந்தன்:—என் கண்ணை! கலாவதி! நீ பிழைத்திருக்கின்றனையோ?

(பாடுகின்றான்.)

குஞ்சமுறு காரிகையே காத்த கலாவதியே
கொஞ்சகுயிர் லேயினிய கோற்றேனே—விஞ்சமெழிற்
பஞ்சரமா வென்மனத்தைப் பாங்குடனே கொண்டுறையும்
பஞ்சவனக் கிள்ளாய் பாதநட—குஞ்சரமே
துஞ்சறுமென் ரொல்லுயிர்க்காத் தோன்றிய நற்றெள்ளமுதே
பஞ்சணையி லாடும் பசுத்தோகாய்—செஞ்செயவே
யஞ்சவித மாமலரு மார்ந்து மணராறு
மஞ்சரியே பூத்தேன் மகிழ்.

(228)

(முத்தமிடுகின்றான்.)

கலாவதி:—என்னுயிர் தலைவனே! சிதாநந்தா!—

(தழுவிக்கொள்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—சரி. சரி. இனித் தாமதிக்கவேண்டாம். இதற்காகத்தானே
சிதாநந்தரே! சிதாநந்தராவும் துபெயர்? நீ ரிவ்வளவுதூரம் கஷ்டப்பட்
டது! கஷ்டப்பட்டதன்பயன் கைம்மேலே சித்தித்துவிட்டது!

(பாடுகின்றான்.)

* “மெய்ப்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கத்

தோருயிர் மாக்களும் புலம்புவர் மாதோ.”

(229)

கலாவதி:—(சிதாநந்தனைத் தழுவி ய கரங்களை வாங்கிக்கொண்டு பாடுகின்றான்.)

பாட்டு. 228—இஃதொருவிகற்பக் கலிவெண்பா. இதன் கணுள்ள சொற்
பொருட் செறிவுகளையும் அணிநயப் பொலிவினையு முயத்
துணர்க.

* அகநானூறு.

கனமாயவ சயதுங்கனை நொடிவென்றிகொல் கழற
யினமாவரி யெனநின்றற நெனதாருயி ரிற்றையன்
னுளமாகிய வெளியம்பல நடமாடிடு மொருவா
வளமார்தரு மதுராபுரி வதிகின்றவெ னரசே!

(230)

சிதாந்தன்:—(பாடுகின்றான்.)

வென்றேனுன் ருதையினை வென்றேன் கணப்பொழுதின்
வென்றேன் சயதுங்க வீரணையா—னின்றே
னலப்புமலர்க் கோதா யவந்த மாதே
குலஞ்சிறந்த மங்கைகனி கூர்.

(231)

விகடவசநன்:—ஐயா! சத்தியப்பிரியசே! இங்கே கொஞ்சம் வரல்வேண்டும்.

(யாவருங்குலாந்தகனை நோக்குகின்றனர்.)

சத்தியப்பிரியன்:—ஏன்? இவர் யார்? நம்முடைய மந்திரி குமாரர் குலாந்தகசே?—

(கைகொடுத்துத் துக்குதலுங் குலாந்தகன் வருத்தத்தட நெழுந்து
விகடவசநன்மீது சாய்ந்து நிற்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—விகடவசநசே! என்னை வீட்டிற்குக் கொண்டுவராய் விடவேண்டும்.

விகடவசநன்:—இப்போதுதான் வீட்டிற்குப்போக விருந்தணியே! மதுபடிபும் வீடுவிடென்றே னிழவு கூட்டுகின்றாய்! போவோம் வா. மற்றுநீவிரும்வம்மின் இனித் தாமதியாதீர். மகாராஜாவர்கள் நம்மையெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்!

[யாவரும் போகின்றனர்.]

முன்றல்களம்.

இடம்: சாஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி னந்தப்புரம்.
காலம்: மாலை.
பாத்திரம்: மனோமோகிதி.

மனோமோகிதி:—(தனக்குள்) இனிக்காலகரணங் காலந்சிரையிடும்! ஆதலிற் கணப்பொழுதுங் கழியலாகாது. ஆகா! யானென்ன வெல்லாமோ நினைத்து என்னவெல்லாமோ செய்து எப்படியோ இந்நிலைமைக்கு வந்து விட்டேன்! என்னைக்குழ நார்புறத்தினுந் தீவனாந்துகொண்டது! எனக்

குப் பெரும்பற்றுக் கோடாயிருந்த சுகசிரப்பிரபுவும் வாய்பிளந்தனர்!-
ஐயோ! சுகசிரமே! இனி யான் யாரைத் துணைக்கொள்வேன்? எவ்வித
முய்வேன்? எவ்விதமோடுவேன்?—[மௌனம்] மதுரையான் வென்ற
னன்! மன்னவன் தோற்றனன்! பாண்டியன் படைபெடுத்து வந்தனன்!
யானே முள்ளிம்மே லீருக்கின்றேன்! யானிவ்விட மிருக்கவிருக்க எனக்
குக் கேடீதவிர நலமென்பதுண்டோ? இல்லை! இல்லை!! யான் இனித்
தாமதிக்கமாட்டேன்! தாமதிக்கமாட்டேன்!! ஏடி! கலாவதி! உன்னைப்
படுத்திய பாடெல்லா மல்லவோ என்னையிர்த நிர்ப்பாக்கிய நிலைக்குக்
கொண்டுவந்துவிட்டன! ஓ! எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் நன்மையே
வெல்லும்! தீமைமீய யழியும்! ஐயோ! யான் என்றைக்காவது இன்ப
மடைந்த துண்டா? ஒருபோதுமில்லை! என்னைக் கெடுத்துக் குட்டிச்
சுவராக்கியவன் எனது தாயே! அந்தச் சண்டாளியே யென்கேட்டிற்
கெல்லாந் காரணம்! அழகிய ஆடவர்களை யெல்லாம் என்னிடம் வரரா
வண்ணமோட்டினான்! ஒருவரிடத்திலும் யான் நிலையாயிருக்கக்கூடா
தென்று என்னையாட்டி யலைக்கழித்தான்!—அந்தோ! யான் பட்டதுன்ப
மொன்றோ? பல்வே!—ஓ! கலாவதி! நீயே பாக்கியவதி! நீயே வென்றனை!
யானே தோற்றேன்!—இரவிமுன் னிருள்நிற்குமோ? தீயைச் சருகவிக்
குமோ? வயிரக்கல்லைச் செல்லரிக்குமோ? குற்றங் குணத்தை வெல்
லுமோ? ஆதலிற் பெண்கள் நாயகமே! பொங்கார மாலையே! சிங்கார
திலகமே! அங்காவி மலரே! செங்காதன் மணியே! கற்புக்கனியே! கலா
வதி! நீயுன் றலைவனே டின்பமாய் வாழ்ந்திரு!—யான் வாழ்த்தித்தானே
நீ வாழ்வெண்டும்? ஈசனருள்பெற்ற வுனக்கு ஒருகுறைபுமில்லை! நீ யினி
மைபாகவே வாழ்ந்திருப்பாய்!—யான் என்றலை யெழுத்தின்படி போகின்
றேன்! கன்னடராசன் தம்பி ஆறுமாதமாய்க் கடிதம் வரைந்துகொண்
டிருக்கின்றனன்! இனியவன்பாற் செல்லுகின்றேன்! — பெண்ணே!
மரகதம்!—

மரகதம் வருகின்றான்.

மரகதம்:—அம்மா! யான் சிலகியரு ளொருவருக்குந் தெரியாமல் யாவற்றை
யுஞ் சேவக கோபாலன்வச மனுப்பிவிட்டேன்! அவன், புறப்பட்டுச்
சென்று ஒருநாழிகைக்கு மேலாயிற்று. இனி நார்தாம் புறப்படவேண்
டியவர்கள்!—மற்றைப்படி தங்களுக்கு நிருபமொன்றும்கூட... (காதோடு
சொல்லுகின்றான்)...கொடுத்துவிட்டுப் போனான்.

(மனோமோகிளி கிருபத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கின்றான்.)

மனோமோகிளி:—சரி, சரி. புறப்படு. இனிமேல் மயிர்முனைப் பொழுது மிவ் விட மிருக்கப்படாது. கன்னடன் நம்பி மங்களநாதன் இவ்வூர்க்கும் பதினேந்தாவது நாழிகை வழித்தூரத்திற் சைனர் சாவடியில்வந்து நம்மை யழைத்துக்கொண்டு போவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனனும்! யான் முன்னரே யவனை மோசஞ்செய்து விட்டேனும்! இப் பொழுது யான் அவனிடஞ் செல்லாவிடி லுபிர் துறப்பானும்!—இதோ நீபார்!—

(கிருபத்தை மரகதத்தின் கையிற்கொடுக்கின்றான்.)

எல்லாம் வரும்போது வரும்! நாமிப்போ திதனை யெதிர்பார்த்தீதாமோ?

மரகதம்:—(கிருபத்தைப் பார்த்து) அம்மா! மிகவு மன்போடு வரைத்திருக்கின்றனர்! ஆகையால், தாங்க விப்போதிங்கே மகராசா வவர்களிடம் நடத்ததுபோல அங்கே யவர்களிடமும் நடக்கப்படாது!

மனோமோகிளி:—அதைக்குறித்திப்போ தென்ன பேச்சு? நாம் போகலாம் வா, தாமதியாதே!

[இருவருஞ் செல்லுகின்றனர்.]

ஆறும் அங்கம் முற்றிற்று.

அ ங் க ம்—௭.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையிற் சங்கீத விலாசம்.
காலம்: இருண்டாலை.
பாத்திரங்கள்: சயதுங்கன், மேதாநிதி, ஆத்தானிகர்கள், கனவான்கள், மன்றையோர்.

(சயதுங்கன் தனதிரபுறத்திலும் பணிப்பெண்கள் சாமரம் வீசச் சிங்காதகத்திருக்கின்றான்.)

சயதுங்கன்:—சொல்லியவண்ணமே செய்தற்குத் தடையென்னை? ஏன்? மேதாநிதியாரே!

மேதாநிதி:—யாவற்றினுக்கும் அப்பாண்டிய வீரராயினரும் வாட்டும், வந்த பின்னர் விசாரித்துச் செய்வோம்.—

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சயதுங்கன்:—என்னேடா? சோமதத்தா! என்ன விசேடம்?

சோமதத்தன்:—மகாராசா! மனோமோகிரி யம்மையை யெங்கேகியோ காணோம்!
அரண்மனைக்கு வந்து சாமான்களை யெல்லாம்வாரிக்கொண்டு எங்கேகியோ
மரகதமும் அந்த அம்மரவுஞ் சேர்ந்துகொண்டு ஒடிப்போய்விட்டார்
ளாம். இது சமரசாரம் அரண்மனை அந்தப்புரத்திலே மங்கள விவாச
மாதர்கள் சொன்னார்கள்.

சயதுங்கன்:—அப்பா! சனி ஒழிந்தது! சங்கடம் நீங்கிறது!—(தனக்குள்)
‘போய் சொன்ன வாய்க்குப் போசனமில்லை’ என்றபடியாயிற்று! (வெளி
யாய்) சரி. நீபோ சோமதத்தா!

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

முதலாத்தானிகள்:—மற்றைப்படி படையெடுத்து வந்திருக்கின்ற பாண்டிய
ராசனுக் கென்ன செய்யலாம்?

சயதுங்கன்:—நம்மை வென்ற மதுரையம்பதிமாவீரனைத் தானைத் தலைவனுக்
கிப் பாண்டியனோடு போர்புரியுமாறனுப்புவிவாம்.

லிகடவசகனுள் சிதாந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியலும் வருகின்றார்கள்.

வம்மின்! வம்மின்!! இப்படி இருபின்!

பாணன், பாடினி, மதங்கி, கட்டியக்காரன் சங்கடவோன் முதலியோர்
வருகின்றார்கள்.

லீகடவசகன்:—மகாராஜா வவர்களுக்கு நல்மருகனகப்பட்டான்!

(பாடினியை கோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

மருகன்வந் தானென்று வாழ்த்துவாய் மாதே
மாறன்வந் தானென்று வாழ்த்துவாய் மாதே!! (232)

(இருவரும் குதிக்கின்றனர்.)

(பாணனை கோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

பான்: டிய வீரனைப் படுவாய் பாணா!
பைந்தமிழ் நாடனைப் படுவாய் பாணா!! (233)

(இருவரும் குதிக்கின்றனர்.)

(மதங்கியை கோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

அறிவினன் வந்தானென் றுமெ தங்கீ!
ஆனந்தன் வந்தானென் றுமெ தங்கீ!! (234)

(இருவரும் குதிக்கின்றனர்.)

(சங்கடவோனை கோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

உத்தமன் வந்தானென் றுதூது சங்கே!

உண்மையு ரைத்தோமென் றுதூது சங்கே!!

(235)

(இருவரும் குதிக்கின்றனர்.)

(கட்டியக்காரனை நோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

கைதவன் வருகின்றான் கட்டியக் கரர!

காஞ்சி முழுவதும் கட்டியம் கூறும்!

(236)

(இருவரும் குதிக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—இவை யெல்லா மென்ன? விதூடகரே! வேடிக்கையாயிருக்கின்றனவே! கட்டுடித்தவர்போலக் குதிக்கின்றீர்! நன்று! நன்று!! பாண்டியன் படையெடுத்து வந்துவிட்டதனாலே யாம் பயந்துகொண்டு அவன் மகனுக்கு எமது மகள் கலாவதியை மணம் புரிவிப்பேமென்று எண்ணினீரே?

(பாணன் முதலாயினர் ஒதுங்கி நிடுகின்றனர்.)

விகடவசநன்:—அஃதொன்று மில்லை! மகாராஜா!

(சிதாந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியலும் ஒருபுறம் பேசிக்கொள்கின்றனர்.)

சோமத்தன் வருகின்றான்.

சோமத்தன்:—மகாராசா! மந்திரியவர்களைக் கூட்டிப்போகும்படி அவர்கள் வீட்டிலிருந்து ஆள் வந்திருக்கின்றான்.

மேதாநிதி:—சரிதான்! நீ சென்று அவனைச்சந்தி அப்படி இருக்கச்சொல்.

சயதுங்கன்:—சரி.

[சோமத்தன் போகின்றான்.

(சிதாந்தனை நோக்கி) ஓ பாண்டிய வீரரே! உம்முடைய வீரத்திற்கும் சத்திக்கும் மிகவு முவந்தேம்! எல்லா நாட்டரசர்களையும் மல்ல யுத்தத்தில் இதுகாறும் தொலைத்து வெற்றிக்கொடி நாட்டினேம்! அத்தகைய வெமதாற்றல் தும்மிடத்தேறாது போயிற்று! மற்று நீவிரெம்மிது வெற்றி கொண்டமையினால் யாம் முன்னரே நுமக்கு வாக்களித்த வண்ணம் நீவிரின்று முதல் எமது தானத்தலைவராகுமாறு தும்மைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றனம்.

மேதாநிதி:—ஏன்? நம்முடைய மகாராசாவவர்கள் கூறுமாறு நீவிர் சேநாதி பதிப்பட்டம் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று தோன்றுகின்றது.

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) ஒரு பெரிய இராஜகுமாரன் வந்து இவர்களிடத்திற் சேநாதிபதியாயிருக்கமாட்டானே? இருப்பான்! இருப்பான்!! இவர்கள் யோசனை வெகுநன்றி யிருக்கின்றது! மல்லயுத்த மகாவீரனையும் வென்ற மன்னனுக்கு இதுதானே ஒரு பெரிய பரிசில்!

சிதாந்தன்:—ஆ! அங்கனமே! மகாராசாவவர்கள் தந்தருளும் ஆணையின் வண்ணமே நடக்கக் காத்திருக்கின்றேம்!

விகடவசநன்:—ஏ! சிதாந்தரே! உம்முடைய பெருந்தன்மையே பெருத் தன்மை! உம்முடையடக்கமே யடக்கம்!

“அடக்க மமரநு ளுய்க்கு மடங்காமை யாரிரு ளுய்த்து விடும்.”

(237)

என்ற வள்ளுவர் வாக்கியம் உம்மை நோக்கியே யெழுந்தது போலும்!

சயதுங்கள்:—அப்படியாயின் நீவிரமது தானே முழுவதிற்குத் தலைமை புண்டு இப்போது நந்நாட்டின்மீது படையெடுத்துப் போர்துள பாண்டியனோடு போர்புரியுமாறு நாளைக்காலேத் தானைகளைச் சந்நாகப்படுத்திக் கொண்டு செல்லவேண்டும்! இதைக் குறித்து மற்றைய தளகர்த்தர்களுக்கும் படைஞர்களுக்கும் படைப்பாணர் முதலாயினுர்க்கும் உத்தரவு அனுப்பிவிடுகின்றீறம்!

சத்தியப்பிரியன்:—பாண்டியராசர் சுகேசராபடையெடுத்து வந்திருக்கின்ற னார்?—அப்படிப் படையெடுத்து வருதற்கு ஒரு காரணத்தையுப் காண்கிலேனே! அங்ஙனமிருப்ப அவர் படையெடுத்து வருவானேன்?

மேதாநிதி:—மற்றையப்படி யெனக்குக் கொஞ்சம் உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்! அப்பொழுதே சோமத்தன் வந்து சொல்லிவிட்டுப்போனான்! என்ன விசேஷமே? தெரியவில்லை!

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) தங்கள் குமாரன் குவாந்தகனை அரம்பைமாதர் அழைத்துக்கொண்டு போகப்பார்த்தார்கள்! யானிருந்து தடுத்து உதவி செய்தீறன்! அதுதான் விசேஷம்! வேறென்னை?

சயதுங்கள்:—ஆனற்சரி. நீர்போய்வாருர்.

[மேதாநிதியர் போகின்றார்]

(சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) ஐயா! உமது வினாவிற்கு இதுகாறும் விடை பகராதிருந்தமை பற்றிப் பொறுத்தருளவேண்டும்! யாது காரணமேர்? இன்னுந் தெரியவில்லை!—யாம் யுத்தரங்கத்தை விட்டுவந்ததும் இந்தச் சமராசரம் கேள்விப்பட்டேய்! உடனையொரு துதுவனை யனுப்பியிருக்கின்றீறம். சகலமும் அவன் வந்த உடனே தெரியும்.

சிதாநந்தன்:—(சயதுங்களை நோக்கி) மற்றாநாம் பாண்டியராசர் சுகேசரோடு போர்புரியவே வேண்டுமோ? அல்லாக்கால் நாம் சாமோபாயத்தின் வண்ணமேதாவது செய்யலாமே?

சயதுங்கள்:—அஃதும்முடைய இஷ்டம்! நமக்குத்தெரியாது!

சத்தியப்பிரியன்:—அப்படியாயிற் சிதாந்தா! நீ சேன்று சமாதானம் பேசு. தாமதஞ் செய்யாமற் செல்!

சிதாநந்தன்:—மகாராசாலவர்கள் அடியேனுக்கு உத்தரவு தாக்கூடுமோ?

சயதுங்கள்:—சரி! விரைவினில் வருதீர்!

சிதாநந்தன்:—அன்னமே! (சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) அப்பா! சத்தியப் பிரியா! யான்சென்று வருகின்றேன்!

சத்தியப்பிரியன்:—சரி. சரி.

[சிதாநந்தன் போகின்றான்.

விகடவசநன்:—மகாராஜா வவர்கள் சமுதகத்திலே அடியென் விகடவசநன் நமஸ்காரம்!

(விகடவசநன் தரையில் விழுதலும் யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—என்ன? விகடவசநனே! என்னசமாசாரம்?

விகடவசநன்:—ஒன்றுமில்லை! ஒரு விண்ணப்பம்!

சயதுங்கன்:—என்ன? சொல்லும்! கேட்போம்.

விகடவசநன்:—யுத்தரகங்கத்திலிருந்து வசந்தச் சோலைவழியாய் வந்தேன். மகாராஜா! அங்கே யொரு பெண்கிளிக்காக மூன்று ஆண்கிளிகள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டன! அதில் யோராண்கிளி யிறந்தது! இன்னொன்று குத்துண்டு கீழே விழுந்தது! மூன்றாவது மிறக்க முயன்றது!

சயதுங்கன்:—(சிறிதுகொபத்துடன்) இவ்வெண்ணை? விகடவசநனே! விண்ணப்ப சாரமெல்லாம் சொல்லுகின்றனரே! ஏதேனாவிண்ணப்ப மென்றிரே! என்ன அகைச் சொல்லுமென்!

விகடவசநன்:—அதைத்தான் சொல்லிக்கொண்டே வந்தேன்! நடுவிலே தடுத்து விட்டார்கள்! இனிமேல் நான் சொல்லுவேனோ?

சயதுங்கன்:—சொல்லவேண்டாம். நீரே வைத்துக்கொள்ளும்! மற்றைப்படி நம்முடைய சகசரி ரெங்கே? காணோம்! (நாலுபக்க முஞ்சற்றிப்பார்த்து) இன்று மாலை யுத்தரகங்கத்திற்கு வருகின்றேனென்று சொன்னார்! அங்கும் வரவில்லை! இப்பொழுது திங்கும் வரவில்லை!—ஒருவேளை மகோமொகி கியோடு கூட ஒடிப்போய் விட்டனரா என்ன? ஒன்றுத்தெரியவில்லையே யவரைப்பற்றி!

விகடவசநன்:—மகாராஜா! அவர் அப்பொழுதே போய்விட்டனரே!

சயதுங்கன்:—எங்கே?

விகடவசநன்:—சூரியபகவானுடைய குமாரரிலொருவ ரிருக்கின்றாரே! மகாது பாவர்! மகாத்மராஜர்! அவருடைய நகரத்திற்குள் முற்கருளியிருக்கின்றார்!

சயதுங்கன்:—எங்கே? எங்கே?

விகடவசநன்:—எங்கே! யமலோகத்திற்குக்காரன்? பின்னை வேறெங்கே?

சயதுங்கன்:—(ஆச்சரியத்துடன்) என்ன? நிசந்தானா?

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாம். மகாராஜா! நிஜந்தான்!

விகடவசநன்:—ஏன்? அவ்வளவுதானா? இன்னும் கேளுங்கள். சொல்லுகின்றேன். அவர் நம்முடைய மந்திரி மேதாநிதியார் குமாரர் குலாந்தகரை முன்ன ரனுப்பிவிட முயன்றும் முடியவில்லை. பிறகு தாமே தனியாய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்.

சயதுங்கன்:—இஃகென்ன? விந்கையாயிருக்கின்றதே! ஒகோ! அதுதானே நம்முடைய மந்திரி மேதாநிதியார் அவசரமாய்க் கிருக்கின்றதுப் போன தன் காரணம்?

விகடவசநன்:—பின்னை வேறென்ன மகாராஜா!

சயதுங்கன்:—நம்முடைய சுகசரீரரா குலாந்தகரைக் கொல்ல முயன்றனர்? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!

விகடவசநன்:—ஆமாம்! தங்களுடைய சுகசரீரர்தாம்! இவை எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணம் தங்களருமைப் புதல்வி கலாவதியம்மையே!

சயதுங்கன்:—இஃகென்ன? நீவிர் கூறுவது விநோதமாயிருக்கின்றதே!

விகடவசநன்:—எல்லாம் விநோதமாய்த்தா னிருக்கும், அது நிற்க. தங்கள் மாய் ஏன் அவ்வளவு அழகுள்ளவளா யிருக்கின்றாள்?

சயதுங்கன்:—அதனாலென்ன?

விகடவசநன்:—ஒன்றுமில்லை!—ஒருவரிறந்தனர்! மற்றொருவர் குத்துண்டடனர்! முன்றாமவர் தற்கொலைபுரிய முயன்றனர்!—அவ்வளவுதான்! மகாராஜா!

சயதுங்கன்:—அஃகென்படி யிருக்கக்கூடும்?

விகடவசநன்:—எப்படி யிருக்கக்கூடும்? யான் சொல்லுகின்றேன். சிறிது கேட்டருளுங்கள். 'அழகு ஆசையை வினைக்கும்; ஆசை முயலுமாதேறவும்; முயற்சியில் இடையூறு பல்வெதிர்ப்படுபு; இடையூறுகற்றுழி யிறு திபு மெய்தும்' என்னும் சுபாவ கியமத்தின்படியே யாவும் நிகழ்தன.

சயதுங்கன்:—அந்தச் சுபாவசியம யிருக்கட்டும்; நீவிர் சுகசரீர ரிறந்தனர் என்றுரைத்தீரே! அஃகென்படி? அதைச் சொல்லுமென்றால் என்னவெல்லாமோ பேசுகின்றீரே!

விகடவசநன்:—ஓ! தங்கள் ஆணையின்வண்ணமே சொல்லுகின்றேன்:—நம்முடைய சேனாதிபதி சிதாநந்தர்மீது நமது கலாவதி அன்புகொண்டிருக்கின்றன என்பதை யுணர்ந்த குலாந்தகன், தான் அம்மாதாசியை மணந்துகொள்ள வெண்ணிச் சிதாநந்தர்தம் முடைகளைத் திருடியெடுத்து அவர்போல வேஷம்பூண்டு நமது கலாவதிக்காரிகையைச் சந்திக்குமாறு வசந்தச் சோலைக்கட் சென்றான்!—

சயதுங்கன்:—அதற்கென்?

லிகடவசநன்:—அப்பொழுது நம்முடைய சுகசாரீரர் தாமும் நமது பெண்மணி கலாவதியைக் கைப்பிடித்துக்கொள்ள நினைத்து நம்முடைய மகாராக்கிதி மனோமோகிரியம்மை மூலமாய் முயன்று பார்த்தும் முடியாமையாற் கலாவதி நங்கை காதல்கொண்டிருக்கும் அவ்விரளைத் தொலைத்தால், தமக்குற் தங்களுக்கும் மிகவும் நலம் விளைக்குமென்று கருதிப் போர்க் கோலம்பூண்டு நமது சிதாநந்தரை வசந்தச்சோலை மார்க்கமாக யுத்தரங்கு கத்திற்குச் செல்வழிக்குத்திவிடுவோ மென்று நினைத்து அங்கே யொளி த்துக்கொண்டிருந்தனர்! அச்சமயத்தில் நமது மந்திரியார்துமாரன் செல் லலும் அவனைச் சிதாநந்தர் தாமென்று மயங்கிக்குத்தி விட்டனர்!

சயதுங்கள்:—ஏடா! பரவி! கொலைக்காரர் சுகசாரீரா!—

லிகடவசநன்:—உடனே நட்புஞ் சிதாநந்தருஞ் சத்தியப்பிரியரும் வசந்தச் சோலைவழியாய்ப் போகும்போது அவ்விடத்தினில் யாரோ ஒருவர் வஞ்சகமாக மகாருஷிபால வேஷம் பூண்டுவந்து அமிர்த குளிகையெ ன்று மயக்குறுமருந்தைக் கொடுத்தாராம்! அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு இவ்விருவரும் விரைந்து செல்வழி அழகைச் சத்தங்கு காதிற்பட்டகாம்! படலும் இஃதென்னெனத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது நமது சுகசாரீரர் சிதாநந்தரை நோக்கிக் குத்துகற்கு ஓடிவந்து தாமே குத்துண் டெயிரிழர் தனர்! அச்சச்சரவணில் மகாருஷிகொடுத்த மருந்து கீழிவிழுந்து விட்டது!—

சயதுங்கள்:—அதன்பின்?—

லிகடவசநன்:—இவர்களிருவரும் யுத்தரங்கத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். அப் புறம் யுத்தம் நடந்தபின் திரும்பிவரும்போது சிதாநந்தரோடு பேசிக் கொண்டு வரலாமென்று திரும்பிப்பார்த்தா லவரைக்காரண வியலவில்லை. உடனே யானும் சத்தியப்பிரியரும் விரைவாக வசந்தச்சோலைக்கு வந் தோம். அப்பொழுது நமது சிதாநந்தர் தமதுடைவானை யோச்சித் தம் மையே வெட்டிக்கேடற் றருணமாயிருப்பதுகண்டு அவர்தங்க கங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு தடுத்தேன்!—

சயதுங்கள்:—அவரேன் தம்மைவெட்டிக் கோடல்வேண்டியு?

லிகடவசநன்:—எல்லாம் அந்தக் காதலாலேதான்!—ஏ! காதலே! நினக்குக் கோறலென்னும் பொருள்பட நல்லபெயர் லபித்தது!—மற்றுநீங்கள் கேளுங்கள்!— (பாடுகின்றான்.)

காதலி தொழில்க ளெல்லாந் காதலன் றனவன் னார்க ளாதர மிகுந்து பொங்க வன்பெணுந் தனையிற் பட்டிப் பூதலத் திரவுநாளும் பொருந்திய முடிவு மொன்றி வேதனை சிறிது மின்றி மேன்மையின் மிளிர்வ ளன்றே!

என்றபடி இவருர் தங்கள் கலாவதியும் உள்ளவாதே மெய்யன்பி னியல் புணர்ந்த மேன்மையாளராகவே, (பாடுகின்றான்.)

வஞ்ச மென்பதன் பெயரையு மறிகிலர் மனத்திற்
கொஞ்ச மாயினுள் துயாமென் பஃதிலர் கோதில்
விஞ்சை தேர்ந்திடு காதல ரிருவரும் விரவிச்
கொஞ்ச வார்நலம் கொள்ளுவா ருவந்துளம் குளிர்வார்! (239)

இன்னும், (பாடுகின்றான்)

இருவர் கொள்கையு மெண்ணமு மிசையினில் விழைவு
மிருவர் நாடிய வின்பமும் விருப்பமு மிணைந்த
விருவர் நேசமு மேக்கமு மியைதலா லுடலின்
மருவி வாழ்தரு முயிரென நாடொறும் வளர்வார்! (240)

ஆதலின், தங்கள் அருந்தவக்குமாரி கலாவதிப் பைந்தொடியின் பொரு ட்டிற் தாமு முயிர்துறக்கத் துணிந்தனர்!

சயதுங்கள்:—அவன்பொருட்டிவர் தம்முயிர்துறக்கத் துணிவானேன்? எம் தருமைக் கலாவதிக்கேதெனு மேதம் நிகழ்ந்ததோ?

விகடவசனன்:—அவ்வா றென்றுமில்லை. மற்றப்படி தங்கள் குமாரி கலா வதி நம்முடைய சிதாநந்தர் ஆஞ்ஞாபித்தவண்ணம் வசந்தச் சோலைக்கு வந்து அவ்விடத்திற் சிதாநந்தர் உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு குத் துண்டு வீழ்த்து கிடந்த குலாந்தகளைக்கண்டு தன்னுடைய பிராணநாதர் சிதாநந்தரேயென்று நினைத்து மனமுடைந்து இம்மாய வாழ்க்கையினை வெறுத்து உயிர்துறக்கக் கருதிப் பக்கத்திற் கிடந்த மகாருஷிகொடுத்த மருந்தினை யுட்கொண்டு மயக்கி வீழ்ந்தனர்!

சயதுங்கள்:—ஏடி! பாவி! மனோமோகிநீ! உன் காமவலையி னகப்பட்டு என்ன வெல்லாஞ் செய்தேன்! என்னவெல்லாஞ் செய்தேன்!! என் வயிற்றிற் பிறந்த வென்னருமைத் திருமகளுக்குக் கேடிழைத்தேனே!—

(பாடுகின்றான்.)

மாயமார் வஞ்சகி வன்மனோ மோகிநீ
பேயனை னுன்மயற் பித்தமே லீட்டினுற்
றாயிலாப் பெண்ணொஞ்ச சற்றுமே யோர்ந்திலென்
றியனை னையகோ! தீயனை னையகோ! (241)

பாட்டு. 239—'என்பலிது': என்பது எனற்பாலது என்பலிதென விரித்தல் விசாரம் பெற்றது சந்தவிற்பம் பற்றி. இப்பிரயோகம் நுண்ணகப் புராணத்தீ வரங்காங்குக் காணப்படும்.

பாட்டு. 241—இதனை 'சிரக்குவிணி' யென்பர் வடகாலார்,

ஐயோ! காமமே! உன்னுடைய வல்லமை மிகவும் பெரிது! பெரிது!!

(பாடுகின்றான்.)

*'பாம்பிற் கொருதலை காட்டி யொருதலை
தேம்படு தென்கயத்தூ மீன்காட்டு—மாங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகனரிநீதான் சேர்வார்
விலங்கன்ன வெள்ளநினைநார்."

(242)

என்றும்,

†'நாயும் போல்வர்பல் லெச்சிலு நசசலாம்
றியும் போல்வர்சேயர் நன்றி சிதைத்தலா
னோயும் போல்வர் துகர்தற் கருமமயான்
வெயும் போல்வரில் வேனெடுங் கண்ணினார்."

(243)

†'நூல்பொரு ளானை துகர்த்திட்டு வான்பொரு
ணன்குடை யானை நயத்தனர் கோடலின்
வம்பினி மென்முலை வாரெடுங் கண்ணாவர்
கொப்பிடை வாழும் குறக்கும் புரைகுப."

(244)

என்றும்,

‡'ஊம தேது புளிக்கனைத் தேன்றிய
வாம மேகலை யங்கைய ராள்வருங்
காம மில்லை யெனிற்தடுங் கேடுடனு
நாம மில்லை நாகமு மில்லையே."

(245)

பாட்டு. 243—'வேயும் போல்வர்' எனக் காணங்கருது வானாவிடுத்தனர் மா
ணுக்கர் உய்த்துணர்நல் கருதி. வேயினிடத்தன்ன தேனிருல்
கொள்ள விருப்பிய வேடன் அதன்கட் செறித்தனமுட்களானுட
லக்கீறுண்டு வருத்தமாறுபோல வேசையரிடத் தின்பத்துய்ப்
பான் விழைத்தவிடன் அவனகத்தூற்ற பல்வகையிடையுறகனா
னுத் தன்புறுவனென்பதாம். அதன்றியும் இவிகாட்டினுய்ப்ப
தற்கு வேய்கருவியாதல்போல இயவேசையருங் கருவியாதல்
போல இயவேசையருங் கருவி யாவனென்பது மறிக. மேலும்
வேயினிடத்துப் பிணக்களே யுறதலாம் "பொருட் பெண்டிர்
பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையி, லேதில் பிணர்த்தழீஇ யுற்று"
என்ற திருக்குறள் ஞாயகத்து வருதல் காண்க. வெயிலேறவே
யுருமாறுபோற் கையிற் பொருளேறப் பொருட் பெண்டிதருத்
தாழாது தலை நிரம்பவென்பது மறிக. இனித்தாப்பிசையாக்கி
'துகர்தற் கருமமயான்' என்பதனை 'வேயும் போல்வர்' என்பத
னோடுங் கூட்டியுரைப் பாருமுள்.

* நாலடியார். † வளையாபதி.

243—'சயர்தனர் கோடல்': முற்றெச்சம். ‡ கம்பராமாயணம்.

245—'தேன்றிய' என்பதனை 'மங்கைய'ரோடு கூட்டிக் கொள்ளாது
'காமம்' என்பதனோடு கூட்டி முடித்துக் கொண்க. ஆகாயத்திற்

என்றும், பெரியார்கள் கூறியவற்றை யெல்லா முணர்ந்திருந்தும் மதி மாழ்கினேனே!—அந்தோ! என்னுடைய பொன்னைய மக்திரி மேதா ந்தியார் கூறியவற்றைச் சிந்தித்துக் கவனித்திலேனே!— [மௌனப்] லீயா! விடவசநரே! இப்பொழு தென்னருமைக் கலாவதி யெங்குள்ள? எங்குள்ள?—

(சுயதுங்கன் சிங்காதந்தின்மீது சாய்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) நம்முடைய மகாராஜாவுக்கு இப்பொழுதுதான் புத்திவந்தது! இனிமேற் சரியாய் நடப்பார்!—(வெளியாய்) மகாராஜா! கன்னிமாடத்தி லிருக்கின்றனள்!—ஏ! சோமதத்தா!—சோமதத்தா!—

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—எசமான்களே! சித்தம்!—

விகடவசநன்:—நீ அந்தப்புரஞ்சென்று கன்னிமாடத்திலுள்ள கலாவதித் தாயை யிங்கே மகாராஜாவவர்கள் வரச்சொன்னார்களென்று அவ்விடத்தி லுள்ள சிலதியரிடத்திற் சொல்லிவிட்டுவா! சீக்கிரம்! தாதமஞ் செய யாதே!—

(சோமதத்தன் போகின்றான்.)

சோமதத்தன்:—அப்படியே செய்கிறேன்! எசமான்களே!

சுயதுங்கன்:—லீயா! விகடவசநரே! நம்முடைய புத்திரி கலாவதியை அவள் தானே விருப்பிய சிதாநந்தருக்கே மனைவியாய்க் கொடுத்துவிடுவோம்! முன் நாம் நம்முடைய மேதாந்தியாரோடுகூட ஆலோசித்தவண்ணம் பாண்டியரசன் மகனுக்குக் கொடுக்கவே வேண்டாம்! ஏன்? விடவச நரே! நாம் தீர்மானித்தது சரிதானே?—

விகடவசநன்:—ஆமாம் அப்பொழுது செய்த தீர்மானமுஞ் சரிதான்! இப் பொழுது செய்த தீர்மானமுஞ் சரிதான்! ஆயினும் நம்முடைய தானைத் தலைவர் சிதாநந்தருடைய குலங்கோத்திரம் முதலியவற்றை விசாரித்துத் தான் மனைவினை முடிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது!—ஆகையினாலே தாங் கள் நம்முடைய சத்தியப்பிரியரிடம் நமது சிதாநந்தரைப்பற்றி விசாரிக் கலாமென்று தோன்றுகின்றது!—

சுயதுங்கன்:—ஆ! அந்தப்படியே விசாரிப்போம்!—

(சுயதுங்கன் சத்தியப்பிரியனை கோக்குகின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—(எழுந்து) லீயனே! ஐயதுங்க வள்ளலே! இப்பொழுது தங்க ளுடைய சேனாதிபதியா யிருப்பவரும் கலாவதியை யினி மணந்துகொள்

றேன்றிய தாமகேதுவே பூவுலகிற்குத் துன்பம் விளைக்குமாயின், இப்பூவுலகினிடத்தேயே யொரு தாமகேது தோன்றிற்றுயின் அஃதகனிஊ மிக்க துன்பஞ் செய்தல் வேண்டுமென்பது தானே விளங்கும்,

எப் போகின்றவரும், எங்கள் தலைவர் சிதாந்தமும் பாண்டியநாட்டிடை
வன் சேகசுவமுதியின் அருமைத் திருமகனாரே!—

சயதுங்கள்:—அப்படியாயிற் பழம் நழுவிப் பாவில்விழுந்தாற்போ லாயிற்று!

விகடவசநன்:—அற்றன்று. கற்கண்டுக் குன்றிற் றேன்மாரி பொழிந்தாற்போ
லாயிற்று!

சத்தியப்பிரியன்:—ஏ! மன்னர் மன்னனே! (பாடுகின்றான்.)

*“பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய

மாமலை பயந்த காமரு மணிபு

மிடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்

தருவிலை நன்கல னமைக்குங் காலே

யொருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்

சான்றோர் பால ராப

சாலார் சாலார் பாலரா குபவே.”

(246)

என்பது முன்னோர்களா லேற்பட்ட வுண்மைபுரை யன்றோ?

(கலாவதியும் வாசந்திகையும் வருகின்றார்கள்.)

முதலாத்தானிகள்:—ஆகா! என்ன அதிசயம்! என்ன அதிசயம்!! இதுவன்றே
யிசைசங்கற்ப மென்பது!

சயதுங்கள்:—(கலாவதியைத் தழுவி முத்தமிட்டு) அம்மா! கலாவதி! என்னரு
மைத் திருமகனே! யான் வஞ்சகமே யொரு வடிவாய் வந்த மனோமோகிதி
மயக்கி னகப்பட்டு உன்னை யினுகாறுந் கவனியாதிருந்தமைக்காக என்
மீது நீ பொறை பாராட்டவேண்டும்! பொறை பாராட்டவேண்டும்!!

(பாடுகின்றான்.)

காம வலைப்படு காணைய னேனென்ன் கருத்து மயங்குதலான்

வரம குமாரி கலாவதி யேயிது காறு மதித்திலனை

கோமள வல்வி குணுகரி யானிழை கோது பொறுத்தருளித்

தேமலர் மாதெளி யேனறி யாதுசெய் தீமை கமித்தருளே! (247)

அந்தோ! பாலியேன் சிந்திதெனும் புத்திரி வாஞ்சை யென்பதில்லாம
லிருந்தேனே! என் கண்ணே! கலாவதி! உனக்குப் பெருந்தவ றிழைத்
தேன்! பெருந்தவ றிழைத்தேன்!! என்ன செய்வேன்? (பாடுகின்றான்.)

பாட்டு. 246—இடைபடச்சேய: கடுவில் வெள்ளிடை யுண்டாகத் தூரியவாய்த்
பொருள்கள். * புறநானூறு.

„ 247—இதனை ‘அசுவகதி’ யென்பர் வடதூலார்,

பெண்ணோபொறுப்பாய் பிணையேபொறுப்பாய்.

நண்ணோன நீதி நடையேது மாதே

கண்ணோநி னுள்ளங் கனியாயெனில்யா

னுண்ணோன்மற் றொன்று முறங்கேடுவென் றென்றும். (248)

கலாவதி:—என்னருமைத் தந்தையாரே! தாங்களைன் வீணே மனவருத்தப் படல் வேண்டும்? (பாடுகின்றாள்.)

*“அங்கண் விசம்பி கைனிலாப் பாரிச்சூர்
திங்களுங் திங்குறுதல் காண்டுமரற்—பொங்கி
யறைப்பா யருளி யணிமலை நாட
வுறற்பால யார்க்கு முறும்.” (249)

†“உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா
பெறற்பா லணையவு மன்னவா மாரி
வறப்பிற் றருவாரு மில்லை யதனைச்
சிறப்பிற் றணிப்பாரு மில்.” (250)

‡“ஆவது விதியெனி னனைத்து மாயிடும்
போவது விதியெனி னெவையும் போகுமாற்
றேவருக் காயினுந் தீர்க்கத் தக்ககீகா
வேவரு மறியொணு விசற் கல்லதே.” (251)

‡“தீங்குவந் தடையு மாறு நன்மைதான் சேரு மாறுந்
தரங்கள்செய் வினையி னாலே தத்தமக் காய வல்லா
லாங்கவை பிறரால் வாசா வழதநஞ் சிரண்டி னுக்கு
மோங்கிய சவையின் பேத முதலினார் சிலரு முண்டோ?” (252)

சயதுங்கன்:—ஆறிலே யுருவா யமைந்த கலாவதி! உன்னிஷ்டப்படியே யுனக்கு விவாகம் நடத்துகின்றேன்! நீ விருப்பிய அரகினங் குமாரனையே மணப்பாய்!—

கலாவதி:—என்னைப் பெற்றுவளர்த்த தந்தையே! யான் இதைக் குறித்து என்ன சொல்லப் போகின்றேன்!—

(கண்ணீர் விடுகின்றாள்.)

சயதுங்கன்:—அம்மா! கலாவதி! அழாதே! அழாதே! நீ யமுலையே லாற்றேன்! ஆற்றேன்!!—

(சயதுங்கன் கலாவதியின் கண்ணீரைத் துடைக்கின்றான்.)

,, 248—இதனை ‘இந்திரவச்சிரை’ யென்பர் வடநூலார். * பழமொழி

,, 252—எடுத்துக் காட்டுவமையணி,

† நாலடியார். ‡ கந்தபுராணம்.

விகடவசநன்:—மற்றைப்படி சமூகத்தினுடைய சம்பந்தியார் சுகேசவமுதியா
ரையும் மருகர் சிதாநந்தரையும் எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்துவரு
மாறு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டாமோ? நாமேன் தாமதஞ் செய்தல்
வேண்டும்?

தூதுவன் வருகின்றான்.

தூதுவன்:—மகாராஜா வளர்களுக்கு அடியேன் வந்தனம்!

சயதுங்கன்:—என்ன சமாசாரம்? சீக்கிரம் சொல்லாய்.

தூதுவன்:—மகாராசா! பாண்டியராசர் மகனும் இன்றொருவருமாகத் தேச
சஞ்சாரஞ்செய்ய வெண்ணிப் புறப்பட்டு நம்முடைய நாட்டிற்கு வந்தார்க
ளாம்! அவ்விருவரையும் நாம் பிடித்துச் சிறையிலிட்டிருப்பது கேட்ட
பின்னரே பாண்டியன் படையெடுத்து வந்திருக்கின்றனம்! தாங்கள்
அவ்விருவரையும் நாளை மாலைப்பொழுதிற் குள் அந்தப் பாண்டியனிடமே
யனுப்பாமற் போனால் போர் நிகழுமாம்! இவ்வளவும் பாண்டியன் மந்
திரி சந்தி யென்பவர் கூறினார்!—பலமான சேனையோடு வந்துளார்!
மகாராசா!

சயதுங்கன்:—சரிதான்! சரிதான்!! அப்புறம்பேசிக்கொள்ளலாம் இதைப்பற்றி.
ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது!

(தூதுவன் ஓராதனத்தமர்கின்றான்.)

முதலாத்தானிகள்:—இனி நாம் நமது விகடவசநர் சொல்லுகிறபடி செய்யத்
தாமதிப்பானேன்?—

சயதுங்கன்:—ஆம். உண்மைதான். தாமதமின்றி அப்படியே செய்வோம்.—
(எழுகின்றான்) எம்மீது பிரியம்பூண்ட ஆத்தானிகர்க்காள்! சதசியர்க்காள்!
பிரபுக்காள்! கனவான்கரள்! நீங்களெல்லாஞ் சிறிதேனுந் தாமதமின்றி
மேதாநிதியார் வரக்கூடுமானால் அவரோடுகூடப் பாண்டியன் பாசறை
குச்சென்று அவர்களை நாளைக்காலை நமது அரசன்மனைக்கு வரத்தியக்கோ
ஷங்க ஞடனும் நாட்டியச் சிறப்புடனும் படையணிவகுப்புச் சிறப்புட
னும் அழைத்துக்கொண்டு வர்ப்பின்! யாம் இங்கே மணவினைக்கீகற்ற
முயற்சி செய்கிறோம். ஏடா! சோமதக்கா!—

சோமதத்தன்:—மகாராசா! சித்தம்!

சயதுங்கன்:—நீசென்று கோட்டைக்காவலர்க்கு நமது இந்தத் திருமுகத்தைக்
காட்டி மணமுரசஞ் சாற்றும்படிசெய்!

சோமதத்தன்:—ஆ! அப்படியே!

[யாவரும் போகின்றனர்]

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சிக்கடுத்த வெள்ளிடையிற் பாண்டியன் பாசறை.

காலம்: காலை.

பாத்திரங்கள்: சுகேசன், ஆனந்தவல்லி.

சுகேசன்:—(பாடுகின்றான்.)

பாச மற்ற பண்பனை பார்த்தி ருந்த பானுவே
யாசகன்ற வையனே யாரு ஞான வேந்தனே
தேச நின்ற தேவனே செய்ய யோக மூர்த்தியே
யீச நின்னை யான்மகிழ்ந் தேத்து கிற்ப தெவ்வனே? (253)

[மௌனம்.]

நம்முடைய செல்வச்சிதாந்தனெங்கே? இன்னும் படுக்கை விடுதியி
னின்றும் வெளியேவந்திலனே?

ஆனந்தவல்லி:—இன்னும் வந்திலன்! ஏதோசிந்தி அயர்ந்து தூங்குகின்றான்.
நேற்றிரவு வெகுநேரம்வரைக்கும் நம்மோடு தன்னுடைய செயல்களை
யெல்லாம்பற்றிப் பேசிக்கொண் டிருந்தமையினாலேதான்! மற்று நமது
குழந்தை சிதாந்தன் மல்லபுத்தத்தில் மகாவீரனென்று பேர்படைத்த
சயதுங்க சோழனையுந் வென்றதாகக் கேள்வியுற்றது முதல்எனக்கு அடங்
காப் பெருமகிழ்ச்சி யுண்டாகின்றது!

சுகேசன்:—நமதுகுமாரன் சிதாந்தன் ஆதியில் தேசசஞ்சாரமாகப் புறப்
பட்டுப் போகும்போதே இவனுக்கு எத்தகைய வீரனையும் வெல்லக்
கூடிய ஆற்றலுண்டென்பது தெரிந்தேம். ஆயினும் நமது புதல்வன்
சிதாந்தன் சயதுங்க சோழனைப்பற்றி யலட்சியமாயெண்ணுது சாக்கிர
தையா யிருக்கவேண்டுமென்பது பற்றியே யாம் அவ்வாறு கூறினேம்!
அதுவுமன்றி நமது சிதாந்தன் எத்தனை யோ பேரிடர்களின்றூர் தப்பி
யிருப்பதாகவும் தோன்றுகிறது! அவையெல்லாவற்றையும் பற்றித்
தனது நண்பன் சத்தியப்பிரியனிடம் கேட்டுக் கொள்ளும்படி சொல்லி
விட்டான்! சத்தியப்பிரியனே இன்னும் வரக்காண்கிலேம்!

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன்:—மகாராசா நம்முடைய சத்தியப்பிரியர் பாசறை வாசலில் வந்
திருக்கின்றார்! இப்போது இவ்விடம் வருகிறதற்குக்கத்தக்க வமயத்தானே
வென்றுகேட்டு வரச்சொன்னார்!

சுகேசன்:—ஏடா! சேவகா! போய்வரையுடனே வரச்சொல்!

[சேவகன் போகின்றான்.]

இதோ நம்முடைய சத்தியப்பிரியனும் வந்துவிட்டான் ! அவனிடத்தில்
எல்லாவற்றையுக்குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளலாம் !

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

சத்தியப்பிரியன்:—மகாராஜாவவர்களுக்கு அடியேன் சத்தியப்பிரியன் வந்தனம் !

சுசேசன்:—அப்பா ! சத்தியப்பிரியா ! வா. வா.—இப்படியிரு.—

சத்தியப்பிரியன் வீற்றிருக்கின்றான்.

சத்தியப்பிரியன்:—தாங்கள் இப்பொழுது சோழனரண்மனைக்குப் புறப்படுவதற்குத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தல் வேண்டும் ! சோழராஜனது ஆஸ்தானிகர்களும் பிரபுக்களும் கனவான்களும் வாத்தியகோஷங்களுடன் நம்மையழைக்க வருவார்கள் ! நம்முடைய சிதாந்தநூற்றுக்குள் சோழராஜன் மகன் கலாவதிக்கும் விவாகமகோற்சவம் நடத்தப்போகின்றனர் !—ஆகையினாலே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்ளும்படியாகச் சொல்லுதற்காகவே சோழன் என்னை யீண்டனுப்பினான் !

ஆனந்தவல்லி:—இஃதென்னை ! ஆச்சிரியமாயிருக்கின்றதே ! நம்முடைய சிதாந்தத்தான் சோழனிடமிருந்து நம்மோடு சமாதானம் பேசுவற்காக உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வந்ததாகவும் அவனது தானைக்கலைவனுயமர்ந்ததாகவும், அதன்பின் அவனதுமகன் கலாவதியின்மீது தான்காதல் கொண்டிருப்பதாகவும், அவனுந் தன்மேற் காதல்கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினனே !

சத்தியப்பிரியன்:—அம்மையே ! சோழராஜர் ஜபதங்களுக்கு நம்முடைய சிதாந்தர் இன்றொன்று நேற்று இரவுவரைக்குத் தெரியாதிருந்தமையினாலே அவர் நமது சிதாந்தநூற்றுச் சேநாதிபதிப்பட்டவ் கொடுப்பதாகக் கூறினார் ! மற்றைப்படி நம்முடைய சிதாந்தர் நமது மகாராஜாவவர்களது குமாரரென்று உணர்ந்துகொண்டதும் அவர் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கே அளவில்லை ! (பாடுகின்றான்.)

திங்களுஞ்சடை நாதர் தேவி யருளிணன் மாதர்

தங்க டிலகமார் தையல் சந்திர கார்த்தமன் மைய

னங்கை கலாவதி யானு நம்ம சிதாந்த வேளு

மங்கன மாக வடைந்தார் மாமசிழ் வெய்தி யிருந்தார் ! (254)

இவ்வாறு நம்முடைய சிதாந்தநும் சோழராஜர் ஜபதங்கரது புத்திரி கலாவதியுமாகிய விருவரும் ஒருவரையொருவர்கண்டு காதல்கொண்டமையினாலே அவ்வாசரது மனமுந் திரும்பிற்று ! துஸ்ஸகவாசமுந் தொலைத்தது !—அவர்பக்க லிருந்துகொண்டு அவருக்கே கேடிழைத்துக்

கொண்டிருந்தவர்களைல்லா மொழிந்தனர்!—சோழராஜரும் தாம், அவறி வீழ்ந்து தத்தளித்த காமக்கடவி லேயே யாழ்ந்துவிடாது உயிர் தப்பிச் சற்றிய அற்புதமரக்கலம் பெற்றுக் கரையேறி விட்டனர்! சோழராச்சிபத் திற்கும் இனி நல்லகாலம் பிறந்தது! யாங்களும் ஒரு குறைவுமின்றி யிதுவரையிலுஞ் சௌக்கியமாயே யிருந்து வருகின்றோம்! இனிமேலும் அவ்வாறிருக்கும் படியாகத் தாங்களும் எங்களை யாசீர்வதித்தல் வேண்டும்!—யாங்கள் அதுபவிக்கும் பாக்கியங்களைல்லாம் தங்களருடைய அதுக்கிரகத்தாலேயன்றி வேறெதனாலுமல்ல!—

ககேசன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! உனக்குத் தெரியாத தொன்று மில்லை!— எல்லாம் ஈசன் செயல்! இறைவன் திருவருள்!—அப்படியிருக்க என் செயலாவது தொன்று மில்லை!— (இறைவனைத் துதித்துப் பாடுகின்றான்.)

*“நற்பதத்தார் நற்பதமே ஞானமூர்த்தி

நலஞ்சடரே நால்வேதத் தப்பா னின்ற
செற்பாதத்தார் சொற்பதமுங் கடந்து நின்ற
சொலற்கரிய சூழலா யிதுவுன் றன்மை
நிற்பதொத்து நிலையிலா நெஞ்சந் தன்னு
ணிலாவாத புலாலுடம்பே புகுந்து நின்ற
கற்பகமே யானுன்ன விடுவே னல்லேன்
கனகமா மணிநிறத்தெந் கடவு ளானே.”

(255)

சம்மதிவருகின்றார்.

சம்மதி:—மகாராஜாவவர்களுக்கு அடியேன் சம்மதிவந்தனம்!

ககேசன்:—வம்மின் சம்மதிபாரே! இப்படி வீற்றிருந்தருளுமின்!

சம்மதி:—ஆ! அப்படியே. அது நிற்க. சோழராஜனது ஆஸ்தானிகர்கள் முதலாகிய யாவரும் நம்மை மணவினைக்காக அழைக்க வருவதாகக் கேள்விப் படுகின்றேன்! அஃதுண்மைதானே?

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாம். அஃதுண்மைதான்.—

சம்மதி:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! உன்னைப்பற்றிய விஷயங்களை யெல்லாம் நம்முடைய சிதாநந்தன் சொல்லக் கேள்வியுற்றேன்! மற்றும் நீ சௌக்கியந்தானே?

சத்தியப்பிரியன்:—தங்களருடைய ஆசீர்வாதத்தினு லடியேன் ஒரு குறைபுமில்லேன்! எல்லா வின்பமுமுடையேன்! அது நிற்க. நாம் தாமதஞ்செய்வானேன்? அவர்கள் வருமுன் நாமுமேன் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தல் கூடாது?—

ஆநந்தவல்லி:—நாம் தாம் ஏன் காலதாமதஞ் செய்தல் வேண்டும்?—(மத்திரியை நோக்கி) தாங்கள் யாவருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தருளலாமே!—

(நேபத்தியத்துட் பல்வகைவாதத்தியங்களும் மெதுவாய் முழங்குகின்றன.)

சுகேசன்:—ஆ! அங்கனமே செய்வோம்.—(சற்றுச் செவ்சாய்த்து) ஏதோ வாத்தியகோஷம் மெதுவாய்க் கேட்பதனாலே வெகுதூரத்தி லவர்கள் வருகின்றார்கள்போலும்!—இனிமேற் சர்மதியாரே! நாம் காலகீட்டித் தல் நியாயமன்று.—(ஆந்நவல்லியை நோக்கி) நீ யந்தப்புரத்திலிரு! இதோயான் வெகுசிக்கிரத்தினில்வந்து விட்டேன்!—(சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியர்! நீ யென்னுடன் வருதி!—
[யாவரும் போகின்றார்கள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையிற் கல்யாண விலாசம்
காலம்: நாள் வெயிற்கால.
பாத்திரங்கள்: சயதுங்கன், மேதாநிதி.

சயதுங்கன்:—நாம் இவ்வா நெல்லாம் முடியப் போகின்றன வென்றா எண்ணி னோம்? இவைவெல்லாம் ஏகாம்பரேசர் தம் மின்னருட்செயல்களே யல்ல வோ?—
(பாடுகின்றான்.)

கல்லாலமர் காசனனே
நல்லானுமை நாறுடலா
யெல்லாரொளி யீசரனே
யெல்லாநின் தேரருளே!
(256)

ஆகவின்,

காமரு காட்சியனே காமனைக் காய்ந்தவனே
பூமரு பூட்சியனே புண்ணிய தேசிகனே
வாமகா மாட்சியனே மாண்புறு சற்குருவே
யாமுற வாட்சியனே யாங்ஙனு னைப்பணிவேம்?
(257)

மேதாநிதி:—மந்தைப்படி இம்மணவீனைக்கு யான் செய்ய வேண்டியவற்றை யெல்லாஞ் செய்து விட்டேன். அரண்மனை வாயிலில் மணமுரசும்! முழங்குகின்றது. நகர்முழுதும் அலங்காரஞ் செய்தாயிற்று. இனி மேல் அவர்கள் வரவேண்டியதுதான் றுமதம்.

சயதுங்கன்:—அப்படியானுற் சரி:—அதுதிற்க. உம்முடைய குமாரனுக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கின்றது?

மேதாநிதி:—வைத்தியர் அகோபலர்தாம் காயப்பட்ட இடங்களில் மருத்து வைத்துக் கட்டியிருக்கின்றார். சிக்கிரத்தினிற் செளக்கியமாகுமென்று சொல்லுகின்றார். அவன் நம்முடைய சிதாந்தருடைய போருடை

11 257—முரண்போலியணி, இதன்கண் ஒவ்வொடியினுமுள்ள இரண்டாஞ் சீர் எதுகை யொன்றுமா றறிக.

களை அப்பொழுது தரித்துக் கொண்டிருந்தமையினாலே காயம் அவ்வளவு நன்றாய்ப்படவில்லை யென்கின்றார். எல்லாவற்றிற்கும் தெய்வகடாட்சம் வேண்டும் !

சயதுங்கன்:—மற்று, இன்னொரு சமாசாரத் தங்களிடஞ் சொல்லவில்லையே நாம் ! கன்னடன்றம்பி மங்கலநாதன் நம்முடைய மனோநிமுகிதியையும் மரகதத்தைபுஞ் சைனர் சாவடிபிற் சந்தித்து இட்டுக்கொண்டு போரும் போது நம்முடைய காவலாளர்கண்டு பிடித்ததும் அவனும் மரகதமும் ஓடிப் பாலியாற்றில் வீழ்த்திறந்தனர்எனாம் ! மங்கலநாதன் மட்டும் பிடிபட்டுச் சிறைச்சாலையின் கணடைக்கப்பட்டுள்ள !

மேதாநிதி:—அப்படியா ? நல்லவேளை ! பிழைத்தோம் ! பிழைத்தோம் !!

சயதுங்கன்:—என்ன ? என்ன ?

மேதாநிதி:—எனது கைத்துனர் மகள் வாசந்திகையை யவனுக்குக் கொடுப்பதாக யோசனைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன ! இனி யந்த யோசனையேது ?

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன்:—மகாராசா ! பாண்டியராசரையும், நம்ம சிதாநந்தரையும், நம்முடைய கனவான்களும் சபையார்களும் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள் ! இந்நேரம் அவர்கள் யாவருங் கோட்டைக்குள் வந்திருப்பார்கள் !

சயதுங்கன்:—ஆனால் சரிதான். நீ அந்தப்புரஞ்சென்று சிலநிமிடஞ் சொல்லி நம்முடைய குமாரி கலாவதியைச் சன்னத்தமாயிருக்கும்படி செய் !

சேவகன்:—சித்தம் மகாராசா !

[சேவகன் போகின்றான்.

சயதுங்கன்:—ஏன் மந்திரியாரவர்களே ! நம்முடைய வழக்கப்படி சிறை காவலாளர்க்குத் திருமுகமணுப்பிச் சிறையிலுள்ளாரை விடுதலை செய்ய வேண்டாமோ ?

மேதாநிதி:—ஆமாம். அஃதுதனே செய்யவேண்டுவதுதான்.

சயதுங்கன்:—சோமத்தா !

சோமத்தன் வருகின்றான்.

சோமத்தன்:—மகாராசா !

சயதுங்கன்:—அப்படியானால் மங்கள நாதனையும் விடுதலை செய்யவேண்டியது தானே ?

மேதாநிதி:—ஆமாம். தொலைந்துபோகிறான். விட்டுவிடுங்கள்.

சயதுங்கன்:—ஆனால் சரி. ஏடா ! சோமத்தா ! நீ சென்று நமது சிறை காவலாளரிடம் இத்திருமுகத்தைக் காட்டிச் சிறையிலுள்ளாரை யெல்லாம் விடுதலை செய்யும்படி சொல். போ. தாமதஞ் செய்யாதே !

[சோமத்தன் போகின்றான்.

என்ன மேதாநிதியாரே! ஈசர சங்கற்பமென்பது ஓரசசனது செங்கோ
ன்மை போலும்! (பாடுகின்றான்.)

தீயரைக் காய்கிற்குஞ் செம்மையு நல்லோரை
நேயமொடு காக்கின்ற நேர்மையு—மாயுங்கால்
யாவையுந் தானாகி யாண்டு முனவிழைவன்.

கோவெனக் கோடல் சூறிப்பு. (258)

(நேபத்தியத்தினுட் பல்வகை வாத்தியங்களும் முழங்கு கின்றன.)

மேதாநிதி:—ஓகோ! வாத்தியகோஷங் கேட்கின்றதே! அவர்கள் யாவரும்
வந்துவிட்டார்கள் போலும்!

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன்:—மகாராசா! அவர்களெல்லோரும் இதே வந்து விட்டார்கள்.

சயதுங்கன்!—சரிதான். நீயப்படியிரு!

(சேவக நெடுதங்கி கிற்கின்றான்.)

சுகேசன், சம்மதி, சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன், விடவசான்,
ஆத்தானிகர்கள், பிரபுக்கள் முதலிய யாவரும் வருகின்றார்கள்.

(சயதுங்கனும் மேதாநிதியாரு மெழுக்கின்றார்கள்.)

வந்தனம்! வந்தனம்!! யாவர்க்கும் வந்தனம்!!!

(சயதுங்கன் கையமைப்ப யாவரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.)

(சுகேசனை நோக்கி) ஐயா (சுகேசவழுதியாரே! நாமிருவரு மெப்பொழு
தும் பனகபாசாட்டாது நட்பாளமாகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது
நம்பெருமான் விருப்பம் போலும்!

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) இவ்வுண்மை யின்றுதான் நந்தம் மகாராஜாவவர்
களுக்குப் பிரகாசமாயிற்றே?

சுகேசன்:—(பாடுகின்றான்.)

நிக்த நிகழ்கின்ற நீடுலகின் மார்தர்செய
லத்தனையு மீச நருள்.

(259)

மேதாநிதி:—ஆ! அதற்கு மையமுண்டோ?—

சயதுங்கன்:—(சுகாநந்தனைநோக்கி) என்னருமைச் சிதாநந்தவீரனே! இவ்வ
யின்வருகி, (சிதாநந்தன் சமீபித்தலுமவனைத் தழுவிமுத்தமிட்டு) எம்
தன்பார் மருகனே! உன்னை யாம் இன்னாரென் றறிக்கலாமையாற் செய்த
செயல்கட் கெல்லாம் மனம்வருந்துகின்றே மாதலிற் பொறுத்துக்
கோடல்வேண்டும்!—

” 258—இவ்வாறு கடவுளை யரசனென முன்னுரையின் கண்ணுஞ் சூத்திர
தாரன் கூற்றினாற் குறித்திருத்தல் காண்க.

” 259—இதனுடன் “ அவனின்றி யோரணுவ மசையாது” என்ற ஆப்தர்
மொழியை யொப்பிடுக.

சிதாநந்தன்:—எந்தையார் சிறிது முன்னர்க்கூறியது போல எல்லா மிறைவனருளா யிருப்பழி, யாம் செய்யற் பாலனயாவுள்? ஆகவி னெந்தம் பிரியமுள் ளாமாமனரே! சயதுங்கவள்ளலே! தாங்களிதைக்குறித்துக் கவற்சியுற லொழிமின்!

சுத்தியப்பிரியன்:—நாமேன் தாமதித்தல் வேண்டும்?

சயதுங்கன்:—தாமதமொன்றுமில்லை! ஏ! சோமதத்தா!

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—மகாராசா!

சயதுங்கன்:—நம்முடைய செல்வப்புத்திரி கலாவதி யிங்கே கல்யாண விலாசத் திற்குச் சிக்கிரம் வருமாறு கன்னிமாடக் காவலாட்டியரிடஞ் சொல்லி விட்டுவா:—

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

(சர்மதியைநோக்கி) என்ன? சர்மதியாவார்களே? நாமும் நமது நண்பர் சகேசவமுதியாரும் முகூர்த்தநிச்சயம் பண்ணி விவாகம் முடிக்கு முன்னரே யவர்களிருவரு மொருவரை யொருவர்கண்டு காதல்கூர்ந்தன ரென்பது எம்பெருமான் ஏகாம்பரேசனது திருவருட்பிரேசமே யன்றோ?

சம்மதி:—ஆமாம். அஃதுண்மைதான். யாங்களுமெங்கள் சிதாநந்தர் தேச சஞ்சாரமாய்ப் புறம்படும்போது அவர்க்கு இந்தச் சோணாட்டிற்குச் சேறலொழிக்கவென்று கூறியிருந்தும் அவர் இங்கேயே வந்து இவ்வாறெல்லாம் நிகழ்ந்திருத்தலை யாலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து இது ஜகதிசன் திருவருளே யென்பதை யாட்சேசிப்பவன் யாவன்?

விடவசநன்:—அவன்ற னுலோகாயதன் ! உலோகாயதன் !!

(யாவரும் கைக்கின்றார்கள்.)

பணிப்பெண்க ளிருபுறமுஞ் சூழ்ந்துவரக் கலாவதி வாசத்திகை மாணிக்கமாலையோடு பிரவேசிக்கின்றாள்.

சயதுங்கன்:—என்னருமைத்தாயே ! கண்ணே ! கலாவதி ! இப்படிவா. (கலாவதி தந்தையா ரருகற்சேறலுஞ் சயதுங்கன் பலரையுஞ்சுட்டி)

வரி 23—உலோகாயதன் : “ காட்சியே யளவை யாவதென்றும், நிலநீர் தீவளியெனப் பூதம் நான்கே யென்றும், அவற்றது புணர்ச்சி விசேடத்தாற் றேன்றிப் பிரிவான் மாய்வதாய் அடம்பின் கண்ணே அறிவுமதுவின்கட் களிப்புப்போல வெளிப்பட்டழியுமென்றும், இறந்த லுயிர் பின்பிறவாதென்றும், இன்பமும் பொருளு மொருவரை செய்யப்படுவென்றுஞ் சொல்லி வீட்டினையிகழுது மொருவித மயக்கது லுடையான். இதனை “எள்ளாமை வேண்டுவான்” என்ற குறட் பரிமேலழகருரையினுஞ் சிவநூலாசிரித்தியார் பரபக்கத்தினுங் காண்க.

அம்மா ! கலாவதி ! சகலமும் உன்னிஷ்டப்படியே முடிந்தன !—அதோ அவ்விடத்திலிருப்பவர் உன்னுடைய மாமனாகிய பாண்டி நாட்டரசர் சகேசவமுதியார் !—ஆவர் சமீபத்தி லுட்கார்த்து கொண்டிருப்பவர் தாம் பாண்டியராசருடைய பிரதான மந்திரி சந்திரி யென்பவர் !—

லிகடவசநன்:—உதோ உவ்விடத்திலிருப்பவர் தாம் உம்பிரணநாதர் சிதா நந்தர்:—இதோ இவ்விடத்திலிருப்பவர் தாம் விப்பிரசிகாமணி விநாஷக திலகர் விகடவசநர்:—

(யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

சயதுங்கன்:—மற்று, இதோ இங்கிருப்பவர்தா முனதுபிரணநாதர் சிதாநந் தர்தம் உயிர்தன்பர் சத்திப்பிரியர்:—இனிமே விவர்களெல்லோருந்தா முனக்கு வேண்டியவர்கள் !

லிகடவசநன்:—ஏன் ? மகாராஜா ! இன்றைக்கு அமாவாசியை யன்றோ ?

மேதாநிதி:—இன்றைக்கேதயா அமாவாசை ? அதுவருகிறதற் கின்னு மேழெட்டுநாட் செல்லவேண்டுமே !

லிகடவசநன்:—மகாராஜா ! தாங்களே கேளுங்கள் ! யான் இன்றைக்கு அமாவாசியை யென்கின்றேன் ! நம்முடைய மேதாநிதியா ரில்லையென் கின்றார் !— எல்லாவற்றிற்கும் யானின்றைக்குப் பிரத்தியட்சமான அமாவாசியை யென்றே நிறுபிக்கின்றேன் !— ஐயா ! மேதாநிதியாரே ! சபையோர்களே ! சூரியனுஞ் சந்தியனுஞ் சேருந்தினம் அமாவாசியை யென்னப்படுமீ. அவ்வாறே யின்று சூரியவம்சத் தரசராகிய நம்முடைய ஜயதுங்கராஜரும், சந்திரவம்சத் தரசராகிய நம்முடைய சகேசவமுதி யாரு மிங்கே சேர்ந்திருக்கின்றார்களாகவே யின்று அமாவாசியைதான்:—

(யாவருங் கைகொட்டி யார்த்து நகைக்கின்றார்கள்.)

பிராமணரிருவர் வருகின்றனர்.

பிராமணர்:—ஜயஜய விஜயிபவ! மகாராஜா! விவாகசாலையிற் புரோகிதர் முதலிய யாவரும்வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்! தங்களுடைய வரவைத் தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்!

சயதுங்கன்:—அப்படியானால் வழுதியாரே! சந்தியாரே! நாம் சிதாநந்தருக்கும் கலாவதிக்கும் இப்பொழுதே விவாகத்தை நிறைவேற்றி விடலாமே:— (சபையினுள்ளாரை நோக்கி) எனது பிரியசபையோர்களா! தாங்களெல் லோரும் விவாகசாலைக்குச்சென்று எம்மைக் கனப்படுத்தல் வேண்டும்!

சபையோர்கள்:—ஆ! அப்படியே!

[சயதுங்கன், சகேசன், சிதாநந்தன், கலாவதியாகிய விவர்களொழிய மற்றவர் யாவரும் போகின்றனர்.]

(சிதாநந்தனுக் கலாவதியுஞ் சேர்ந்த நிற்றின்நனர்.)

சயதுங்கண்:—(பாடுகின்றான்.)

*“தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்

செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை

முவர்கோ னாய்சின்ற முதல்வன் முர்த்தி

முதாதை மாதானும் பாகத் தெந்தை

யாவர்கோ னெம்மையும்வந் தரண்டு கொண்டான்

யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோ

மேனீனோ மவனடியா சடியா ரோடு

மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே.”

(260)

[சயதுங்கண் போகின்றான்.]

சகேசன்:—(பாடுகின்றான்.)

தழையுமியல் பிற்றெனும் பத்தியுறு மன்னுடைய

தரணியீர் தாமதமெவ

எழவிடை யகப்பட்டு மாழ்குறு புழுப்போல

வழியாது வருதீர்நம்மை

யுழையிருந் தறுதீர்மு முண்மைநெறி யிற்செல

வுறுப்பவந் பாடியேத்தி

விழைவுட னவன்றன தருட்கடலின் மேவிநனி

வினையாடி யாடுதுமரோ.

(261)

[சகேசன் போகின்றான்.]

சிதாநந்தன்:—(கலாவதியைக் கைபிற்றிடித்துக்கொண்டு பாடுகின்றான்.)

மங்கைப் பருவமுற்றே வளர் கிற்குமெஞ் சிற்றறிவார்

துங்கக் கவுமுதியை நனி தோயுங் கலாதானே

யெங்கும் விழியுடையாய் தடுத்தெம்மைபாட் கொண்டவனே

யெங்கள் பரசிவமே யுனை யெங்கனம் வாழ்த்துதுமே?

(262)

[சிதாநந்தனுக் கலாவதியுஞ் போகின்றனர்.]

பாட்டு. 261—உவமை யணியும் ஏகசேச வருவகவணியுஞ் சேர்ந்திருத்தலாற் சேர்வையணியாம்.

„ 262—இதன் கண்ணே சிற்றறிவு தலைவியாகவும் இறைவன் நிலைவனாகவுங் கூறப்பட்டனது. மகளிர்க்கு மடமுமொருகுணமாதலிற் ‘சிற்றறிவு’ என்னப்பட்டது. மங்கைப் பருவமுறல்; பரிபக்குவ தசையடைதல். கவுமுதி: சந்திரிகை. களங்கத்தோடு கூடிய நிலவீனின் னு நீக்குதற்குத் ‘துங்கக் கவுமுதி’ யென்றது. கலாதான் = சந்திரன்; (சந்திரகலையைத் தரித்த) சிவபெருமான். இருவீனையெய்ப்பும் மலபரிபாகமு மெய்தியவாள்மா இறைவனெடைக்கிய முறுமறு முன்னிரண்டுகளிற் கூறியமை காண்க.

நான்காங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிலாத் தாரமண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சயதுங்கன், சகேசன், மேதாரிதி, சம்மதி, சயம்! பிரகாசர், விகடவசன், ஆத்தாவிகர்கள், பிரபுக்கள், கனவான்கள் முதலாயினார்.

(சீதாநந்தனுல் கலாவதியுஞ் சிங்காதரத்திருக்கிறனர்.)

சீதாநந்தன்:—(கலாவதியோடெழுந்து) மன்னர்கள்! மந்திரிகள்! மறையோர்கள்! மறையோர்கள்! இப்பொழுது நீவிராவருங்கூடி யெம்மிருவரையும் அரியாதனத் தமர்த்திச் சோண்டின தரசரிமை கைக்கொண்டு அதனைப் பரிபாலிக்குமாறு கூறியாங்கே யாங்களிருவேமும் நடந்து கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கின்றேம். சற்று முன்னர்ச் சம்மதியாரவர்கள் படித்த இராசநீதிப் பத்திரிகையிற் சொல்லிய ஒவ்வொருவிடயத்தினும் அனுத்துணையுந் தவறின்றி நடப்பான் முயல்கின்றேம். அன்னமே வாக்குறுதியுஞ் செய்கின்றேம். இனி இறைவன் நிருவருளை முன்னிட்டு அவனடித்தாமரையே துணைக்கொண்டு எக்காரியத்தையுமியற்றுவேமாக. 'மன்னுயிரைத் தன்னுயிராமதிக்க' என்னும் நியாயத்தின்வண்ணம், எம்மைப்போலவே சகலமார்தரையும் விரும்பிப் பாதுகாப்பேமாக. ஒப்புரவறிந்து உயிர்கள்பாற் கண்ணொடி யுலகோம்புவேமாக.

(இருவரு மாதனத்தமர்கின்றனர்.)

(யாவரும் கைக்கொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

சயம்பிரகாசர்:—(எழுந்து ஆசீர்வதித்துப் பாடுகின்றனர்.)

மண்வளரு மானுடரு மற்றுமுன பல்லுயிருங்
கண்வளர்ந்து நாடோறுங் கவலையற்றுக் களிசூரத்
துந்துமியின் றையங்கவங்கத் தோகையர்க ணடமாட
வந்தியர்கள் வாழ்த்தெடுப்ப மாகதர்நின் நேத்தெடுப்ப
மாதவத்துப் பெரியோர்கண் மங்கலநற் போற்றிசைப்ப
வேதவித்து வான்களெனும் விமலர்கள்பல் லாண்டிசைப்பத்
துக்குமிசூர் தமிழ்வாணர் செறங்கவையும் பொருட்சுவையும்
பொங்குநதும் பாட்டுரைப்பப் புரிவனாக ணின்றேங்கத்

திங்கணெடுங் குடைநிழற்கீழ்ச் சிலதியர்சா மரையிரட்டச்
 சிங்காத நக்தமர்சி தாநந்தப் பெயருடையோய் !
 எவ்வயிருக் கெதுபற்றி யிடரெய்து மாயிடினு
 மவ்வயிருக் குறுதுணையா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம் !
 அருந்தமிழ்தம் போலினிமை யார்ந்துதலை யன்பொழுது
 மருந்தமிழ்ச்சொற் பொருட்செறிவுந் தமர்ந்ததுநின் றிருவாகு
 கன்றனைய குடிசுட்கும் காரிகைக்கும் பெரதுவன்றி
 நின்றனக்கே யுரியதுகொ னின்மலநின் றிருமேனி !
 ஆருயிர்யா வற்றினையு மளிக்கிற்பா மென்றுசொலி
 யோருயிரக்கே யுடலளித்தா யொப்புரவு மறிந்தனைகொல் ?
 குவிதனத்துக் கோதைநலார் கொடுமதவே டன்கணையாற்
 மவிதரவா ளாதிருப்பாய் தண்ணளியு நிற்கிலைகொல் ?
 செங்குமுத விதழ்மடவார் சீரிதய கமலமெலாந்
 தங்குதலா னிறைவனெனுந் தனிப்பெயரு முற்றனைகொல் ?
 திருந்துகழல் வேந்தர்தொழ்ச் சினவேலோய் வீற்றினிதி
 னிருந்தபெரு மங்கலநிற் கியப்புதலுஞ் சிறப்பேயோ ?
 மல்வென்றி யோடுமண மங்கலமும் யாம்பாடல்
 செல்வென்ற கரமுடையாய் சிறிதேனும் புகழாமோ ?

விதுநிகர் முகனுடை விமலசு குணவள
 மதுரையெ ண்கர்தனில் வளர்தரு மரசனே !
 உலகையொ டுதுநிந முயர்வினி நகர்வதி
 பவமகிழ் புரிசுவை பாசுறு சரசனே !

ஆரருளும் புரிவாய்நீஇ! ஆனந்தந் தருவாய்நீஇ!
 வீரர்தமுள் வீரனுநீஇ! வேந்தர்தமுள் வேந்தனுநீஇ!

ஐயனீஇ ! செய்யனீஇ!
 ஆதிநீஇ ! சோதிநீஇ!
 நா தனீஇ ! போ தனீஇ!
 அறிவனீஇ ! இறைவனீஇ!

அதனால்த்,

பொற்புறு மரசுதப் பாசடை பொலிந்த
 கற்பக நிழற்கட் காவலன் பேரலப்
 பாண்டிய சோழ மரண்டரு நாடுக
 ளாண்டருள் செய்யு மாடுமம் மனத்தகத்

தாசைமீக் கூர்ந்து உல் லாசிடையிடுது

மென்கோ மாணே யினிமையாய்ச்

சென்கோல் செலுத்திச் சிறந்துவாழ் கெனவே !

(263)

[மலர்மாரிபெய்து யாவரும் போகின்றனர்.

எழாம் அங்கம் முற்றிற்று.

வாழ்த்து.

கலிவிருத்தம்.

வாழ்க்கசி தாநந்தப் பரிதி மாலுடன்

வாழ்க்கக லாவதி வளர்க வில்லறம்

வீழ்க்கமா மழைமிக வினாக நானிலக்

தாழ்க மற்றருத்துயர் தழைக பத்தியே.

(264)

263—இது வண்ணக் கொத்தாழிசைக் கலிப்பா. இதன் கண்முதற் பத்துவரியுந் 'தாவு:' 'எவ்வுயிருக்' கென்பது முதற் 'புகழாமோ' வென்பதி றுதியாகவுள்ள பதினாறு வரிகளும் ஈரடியான் வந்த எட்டுத் 'தாழிசைகள்' இவற்றின் கண்ணே சுயம்பிரகாச முனிவர் மிகவும் விகோதமாகவுஞ் சாதாரியமாகவுந் கூறுகர்போல கற்றுவன் களைச் செவ்விதிற் செவியறிவுறுத்து மாறுணர்க. 'காரிகை'யும், 'ஒருயிருந் கலாவதியைக் குறிக்கின்றன. இறைவன்: எப்பொருளினுந் தங்குபவன்' என்றார் அடியார்க்கு நல்லாரும். இனி, 'வீழ்நினைகிருந்த மங்கலம்,' 'மல்வென்றி.' 'மணமங்கலம்': இவை புறப் பொருட்டுறைகளாம். இவையின்றி னிலக்கணங்களைப் புறப்போருள் வெண்பா மாலையிற் காண்க. 'விதுநிகர்..... கரசனே': இந்நாங்கு வரிகளும் ஈரடியான் வந்த அராகங்கள். 'சூரனும்.....இறைவனீஇ!' இவை யனைத்தும் அம்போதரங்கம். இவற்றின் கண்ணே யுலக பாலருருக்கொடுநின்ற உலகோம்புதலிற் சிதாநந்தனிடத்து இறைவன் குணங்களேற்றப்பட்டன. "திருவுடை மன்னரைக் காணிற் திருமாலுக் கண்டேனே யென்னும்."—திருவாய்மொழி.

சிதாநந்தன்: தீரோநாந்த நாயகன்.

கலாவதி: சுகுணை நாயகி.

264—சிதாநந்தப் பரிதிமால்: சிதாநந்தன் பரிதியையுந் திருமாலையும் முறையே யிருணீத்து உதவலினுந் துயர் நீத்துக் காத்தலினு மொத்தலினிவ்வாறு றரைக்கப்பட்டது. அன்றியும், 'பரிதிமால்' என்ற துணையானே யிந்துலாசிரியர் பெயருந் தொனிக்குமாறு காண்க.

இயலிசை நாடக மென்னும் பேரவா
முயரெழில் பார்த்தசி ருறுப்பு மேலிய
நயனுறு நற்றமிழ் நங்கை வாழிய
வியனரும் புலவாமேன் மேலு முய்கவே. (265)

வீடரும் பொதுசக விசயை மண்டப
வாடாங் காகிய வதற்கு நம்மவை
நாடிவந் தாடிய நடர்க்குங் காணிய
கூடிய மாந்தர்க்குங் குறையில் சோபனம். (266)

கலாவதி நாடகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

.. 265—இதன் கண்ணே தமிழ் மொழியை யொரு நங்கையாகவும், இய
லிசை நாடக மென்னும் அதன் முப்பகுதிகளையும் முறையே அச்
நங்கையினது பருத்துப் பார்த்துதோன்றும் மூன்று அடிகளாக
வும் உருவகஞ் செய்திருத்தலை யுய்த்துணர்க.

.. 266—பொதுசக விசயை மண்டபம், VICTORIA PUBLIC HALL.
நம்மவை : வித்வந் மநோரஞ்சநீ சபை.